ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΑΡΙΘ. 19 ΑΘΗΝΑΙ ΕΤΟΣ Α΄

ΝΤΑΪΖΗ ΜΑ[illegible]ΡΑΚΗ
Ἄλλοτε «Στάρ Ἑλλάς», τώρα ἀπλὴ φοιτήτρια

ΕΙΚΟΝΕΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΤΕΥΧΟΣ 190Ν

6 — 11 ΜΑΡΤΙΟΥ 1956

ΓΡΑΦΕΙΑ

Σύνταξις : Σωκράτους 57, Ἀθῆναι. Τηλ. 57-081
Ἔκδοσις : Βουλιαγμένης 352, Ἀθῆναι. » 90-821

Τηλεγραφικὴ Διεύθυνσις : ΕΙΚΟΝΕΣ Ἀθήνας

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ : ΔΡΑΧΜΑΙ 5

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξάμηνος :	Δρχ.	130.—
	Ἐτησία :	»	260.—
Ἐξωτερικοῦ :	Ἐξάμηνος :	$	7.—
	Ἐτησία :	$	14.—

Ἀεροπορικὴ ἀποστολὴ κατόπιν συνεννοήσεως
Ἀγγελίαι, διαφημίσεις κατὰ συμφωνίαν

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις ἄρθρων καὶ εἰκόνων τοῦ περιοδικοῦ χωρὶς τὴν ἄδεια τῶν συγγραφέων καὶ τῶν ἐκδοτῶν. Τὰ μὴ δημοσιευόμενα χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Διεύθυνσις Συντάξεως : Ἑλένη Γ. Βλάχου
(Μουρούζη 1)
Διεύθυνσις Ἐκδόσεως : Η. Γ. Ἡλιόπουλος
(Βουλιαγμένης 352)
Προϊστ. Τυπογραφείου : Κ. Ζαγοριανίτης
("Αλδου Μανουτίου 18)

«ΕΛΚΗΝ» ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ
Περιωρισμένης εὐθύνης
(Κεφάλαιον ὁλοσχερῶς καταβεβλημένον Δρχ. 400.000)

ΤΟ ΕΞΩΦΥΛΛΟ ΜΑΣ

Η ΝΤΑΙΖΗ ΜΑΥΡΑΚΗ, ἡ Κρητικοπούλα «μὲ τὸ γλυκὸ χαμόγελο», τὸ «Ἀκρωτῆρι» ποὺ εἶχε ἀνακηρυχθῆ «Στὰρ Ἑλλὰς» τὸ 1952 καὶ εἶχε καταταγῆ τρίτη στὸν διεθνῆ διαγωνισμὸ ὁμορφιᾶς τοῦ Λὸγκ-Μπήτς, εἶναι τώρα σπουδάστρια στὴ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν τῆς Βιέννης. Στὶς σελίδες 24 - 25 δίνουμε μιὰ σκιαγραφία τῆς καινούργιας αὐτῆς Ντάιζης Μαυράκη.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ

ΝΙΓΗΡΙΑ

Μία «κτῆσις» τέσσαρες φορὲς μεγαλύτερη ἀπὸ τὴν Μητρόπολι

★

Μὴ χάνετε κάθε μῆνα τὸν πλέον χρήσιμο πολύτιμο εὐχάριστο σύντροφο ΤΗΝ

ἐκλογὴ

Τὸ μοναδικὸ ἑλληνικὸ ἐγκυκλοπαιδικὸ περιοδικὸ

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 6

ΠΡΟΣΟΧΗ :

Γιὰ τοὺς ἀναγνῶστες τῶν «ΕΙΚΟΝΩΝ» ποὺ θὰ μᾶς στείλουν τὸ παρὸν ἀπόκομμα ἡ ἐτησία συνδρομὴ τῆς «Ἐκλογῆς» θὰ εἶναι μόνον Δρ. 60 ἀντὶ 72, ἡ ἑξάμηνος συνδρομὴ θὰ εἶναι μόνον Δραχ. 32 ἀντὶ 38.

★

τὸ ΣΙΝΕΜΑ μας

"Οπου γάμος

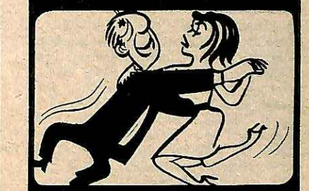

καὶ χορὸς

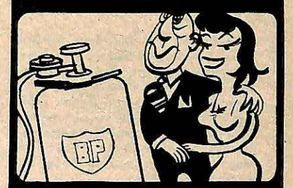

τὸ ΣΟΥΠΕΡΓΚΑΖ

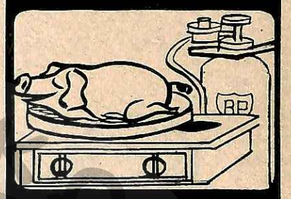

μάγειρας καλὸς

'Υγραέριον

ΣΟΥΠΕΡΓΚΑΖ

ΤΟ ΔΕΞΙ ΧΕΡΙ ΤΗΣ ΝΟΙΚΟΚΥΡΑΣ

Σ. & Ε. ΜΑΚΡΥΜΙΧΑΛΟΣ & Σ/ΙΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΟΜΟΝΟΙΑΣ 21
Τηλ. 52-705

ΠΡΑΤΗΡΙΑ :
ΑΘΗΝΩΝ : ΔΡΑΓΑΤΣΑΝΙΟΥ 4
ΠΕΙΡΑΙΩΣ : ΒΑΣ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ καὶ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ

ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΙΑ

«...Νομίζω ὅτι πολλοὶ ἀναγνῶστες σου θὰ ἤθελαν νὰ πληροφορηθοῦν τὸ πῶς βγαίνουν οἱ ΕΙΚΟΝΕΣ. Δηλαδή, ὅλη τὴν ἐργασία, σὲ κάθε της στάδιο, ἀπὸ τὴν συνεδρίασι ποὺ ἀποφασίζονται τὰ περιεχόμενα κάθε τεύχους, ἕως τὴν κυκλοφορία... Αὐτὴ ἡ δουλειὰ κι' ὅλα τὰ βήματα —γράψιμο καὶ φωτογράφισις, σελιδοποίησις, μακέττες, ἀλλὰ ἰδιαίτερα ἡ ἐκτύπωσις— ἀσφαλῶς θἄναι πολὺ ἐνδιαφέροντα. Τὸ τυπωμένο χαρτί παίζει σπουδαῖο ρόλο στὴ ζωή μας. Πόσοι λοιπὸν τρόποι ὑπάρχουν; Τί εἶναι τὸ «ὄφφσετ;» Τί ἡ χαλκογραφικὴ ἐκτύπωσις; Πότε θὰ μᾶς τὰ παρουσιάσετε μὲ τὸν μοναδικὸ τρόπο ποὺ ἔχετε, δηλαδὴ μὲ κείμενα καὶ φωτογραφίες;»

Βασίλης Πρίφτης (Νίκαια)

Φοβοῦμαι ὅτι δὲν εἶναι πολλοὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὰ τυπογραφικὰ συστήματα. Συγχρόνως, οἱ ΕΙΚΟΝΕΣ, κυριολεκτικὰ πνίγονται ἀπὸ ἄλλην ἐνδιαφέρουσαν ὕλη, ὥστε οἱ τρόποι ἐκτυπώσεων νὰ μὴν ἀντιμετωπίζωνται, τουλάχιστον πρὸς τὸ παρόν, σὰν ἕνα ἀπὸ τὰ πρὸς δημοσίευσιν θέματα.

ΧΙΟΥΜΟΡ

«...Προσέξατε τὴν σελίδα τοῦ ΧΙΟΥΜΟΡ. Συνήθως δὲν εἶναι οὔτε μετρία! Λίγο περισσότερο χιοῦμορ θὰ ἔπρεπε νὰ διαθέτη αὐτὸς ποὺ τὴ φροντίζει... 'Ο «πλειστηριασμὸς» (15ον τεῦχος) ἀκατανόητος, ὅπως καὶ ἄλλα πολλά. Πάντως, τὸ 16ον εἶχε καλύτερες γελοιογραφίες...».

Νίτσα Καπράλου (Πειραιεὺς)

ΠΡΟΣΩΠΑ

«...Μετὰ ἀπὸ πολλὲς ἀτυχίες στὸ «θυμᾶστε πότε;» λόγῳ δημοσιεύσεως παλαιῶν ἢ ἀσημάντων φωτογραφιῶν, ἐπιτέλους, στὸ 16ον τεῦχος εἶδα καὶ μιὰ ἑλληνική, ἔστω καὶ ἂν ἐπρόκειτο γιὰ τὸ 1909... Μήπως μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω; Ἔχω φωτογραφίες ἑλληνικῶν θεμάτων (τοῦ μεσοπολέμου (1918 - 1936) ἀπὸ ἐνδιαφέροντα γεγονότα...»

Λέανδρος Μαλιαγρὸς ('Αθῆναι)

'Ασφαλῶς μᾶς ἐνδιαφέρουν, ἀρκεῖ νὰ εἶναι καθαρὲς ὥστε νὰ ἀνατυποῦνται. Πρὶν ὅμως τὶς ταχυδρομήσετε, περάστε ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας νὰ συνεννοηθοῦμε καὶ νὰ διαλέξωμε τὶς χρήσιμες.

Δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι χιλιάδες ἄνθρωποι ἀγοράζουν ἀπό τά καταστήματά μας, βρίσκουν:
ΚΑΛΕΣ ΠΟΙΟΤΗΤΕΣ
ΚΑΙ ΦΤΗΝΕΣ ΤΙΜΕΣ

ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ

«...Τὸ ἀστυνομικὸ δημοσίευμα τοῦ τελευταίου σου τεύχους (16ου) θὰ μποροῦσε νὰ ἔλειπε. Μετὰ τὸ «Ἔγκλημα τοῦ Χημείου» καὶ τὰ «Ἄγνωστα αὐτοκίνητα», αὐτὸ τὸ μεταφρασμένο ἀναμάσημα γιὰ τὴ μεγαλύτερη ληστεία τῆς Ἱστορίας στάθηκε φτωχὸ γιὰ τὴν ἀνοιγμένη μας δρεξι. Ἂν εἶχε τουλάχιστον καμμιὰ φωτογραφία, ἴσως νὰ τὸ χωνεύαμε...».

'Αναστάσιος Καμινόπετρος (Χίος)

ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ;

«...Διάβασα στὸ περιοδικό σας: «Γιὰ τοὺς ἀναγνῶστες τῶν ΕΙΚΟΝΩΝ ποὺ θὰ μᾶς στείλουν τὸ παρὸν ἀπόκομμα ἡ ἐτησία συνδρομὴ θὰ εἶναι μόνον Δρ. 60 ἀντὶ 72, ἡ ἑξάμηνος συνδρομὴ θὰ εἶναι μόνον Δραχ. 32 ἀντὶ 38». Τί συμβαίνει καὶ γιατί στὴν παραπλεύρως στήλη, λίγο πιὸ ψηλά, γράφετε ὅτι ἡ συνδρομὴ εἶναι 260 δρχ.. ἢ 130 τὸ ἑξάμηνο;»

Β. Ρ. Γεωργίου ('Ενταῦθα)

Δὲν προσέξατε, ὅτι τὸ ἐντὸς πλαισίου δημοσίευμα ἀποτελοῦσε συνέχεια διαφημίσεως τοῦ περιοδικοῦ ΕΚΛΟΓΗ. Οἱ συνδρομὲς λοιπὸν καὶ οἱ ἐκπτώσεις δὲν εἶναι τῶν ΕΙΚΟΝΩΝ. 'Αφοροῦν τοὺς ἀναγνώστας μας ποὺ θέλουν νὰ γίνουν συνδρομηταὶ τῆς ΕΚΛΟΓΗΣ.

Ο «ΜΕΣΟΣ ΟΡΟΣ»

«Νομίζω ὅτι οἱ ΕΙΚΟΝΕΣ διευθύνονται ἀπὸ ἕνα λαμπρὸ ἐπιτελεῖο. Ἂν καὶ τὸ πρόσεξα ἀπὸ καιρό, τώρα μόνον τολμῶ νὰ σᾶς γράψω... Εἶμαι μιὰ νέα γυναίκα ποὺ ἐργάζεται γιὰ νὰ συμπληρώση τὸν μισθὸ τοῦ ἀνδρός της... Ὅλα μᾶς ἐνδιαφέρουν καὶ ἂν κάτι περισσότερο τραβᾶ τὴν προσοχή μας, αὐτὸ δὲν θὰ πῆ ὅτι ἀδιαφοροῦμε γιὰ τὰ ἄλλα τὰ δευτερεύοντα... Λοιπὸν σᾶς γράφω γιατὶ θέλω νὰ σᾶς συγχαρῶ γιὰ τὴν σοφία μὲ τὴν ὁποίαν κατανέμετε τὴν ὕλη στὶς σελίδες τῶν ΕΙΚΟΝΩΝ. Σὲ κάθε τεῦχος ὑπάρχουν λίγα ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα, ποὺ εὐχαριστοῦν κάθε γοῦστο. Αὐτὴ ἡ ποικιλία ἀποτελεῖ τὸ μυστικὸ τῆς ἐπιτυχίας σας... Ἔλεγα λοιπὸν πῶς θὰ τὰ καταφέρετε μὲ τὶς ἐκλογές; Ἄραγε θὰ παρασυρθῆτε στὸ νὰ γράψετε πολλὰ ἢ νὰ δημοσιεύσετε λίγα; Ἐμᾶς, λοιπόν, τοὺς φανατικοὺς φίλους τῶν ΕΙΚΟΝΩΝ μᾶς βγάλατε ἀσπροπρόσωπους. Χωρὶς νὰ παραγνωρίσετε τὴν ἄλλη ὕλη, μᾶς προσφέρατε καὶ πολιτικὰ θέματα πάρα πολὺ ἐνδιαφέροντα. Βρήκα στόρ, ἡθοποιούς, ἐπίκαιρα, πορτραῖτα, μόδα, ἀλεξιπτωτιστάς, ἀστυνομικά, ἰατρικὰ κλπ. θέματα, μὰ ἤθελα καὶ σὰν ψηφοφόρος νὰ μάθω κάτι γιὰ τὴν πολιτική. Γιατί, ἀφοῦ ὅλοι ψηφίζουν, ὅλοι θὰ πρέπει νὰ ἐνδιαφέρωνται καὶ γιὰ τὸ ποιὸς θὰ μᾶς κυβερνήση ἢ μᾶς ἐκυβέρνησε... Καὶ πάλι συγχαρητήρια ποὺ τόσο σοφὰ ἐπραγματοποίησες τὸ : «καὶ ταῦτα ποιεῖν, κἀκεῖνα μὴ ἀφιέναι!...»

Χάρις Π. Βασιλάκη (Πετράλωνα)

Τί λοιπὸν θὰ εἶχα νὰ σημειώσω, μετὰ ἀπὸ τὸ τόσο σωστὸ γράμμα τῆς φίλης ἀναγνώστριας; Οἱ ΕΙΚΟΝΕΣ, σὰ σύγχρονο περιοδικό, προσπαθοῦν νὰ δίδουν κάθε ἑβδομάδα λίγα ἀπὸ τὰ ἐνδιαφέροντα τῆς στιγμῆς. Καὶ αὐτό, νομίζουμε —καὶ εὐτυχῶς τὸ πιστεύουν καὶ οἱ ἀναγνῶσται μας —ὅτι τὸ ἐπιτυγχάνουν οἱ ΕΙΚΟΝΕΣ.

ΤΡΕΙΣ ΑΠΟΨΕΙΣ

Τὸ σημερινὸ «Ταχυδρομεῖο» θὰ τὸ ἀρχίσω μὲ τὴν παράθεσι τριῶν ἀποσπασμάτων ἐπιστολῶν ἀπὸ ἀναγνῶστες ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὸ ἴδιο θέμα. 'Η ἀντιπαραβολὴ τῶν «κειμένων θὰ μᾶς βοηθήση ν' ἀντιληφθοῦμε καλύτερα τὶς δυσκολίες μιᾶς ἐκδόσεως, ὅπως εἶναι οἱ ΕΙΚΟΝΕΣ, ἀλλὰ συγχρόνως ἀποκαλύπτει τὸ πόσον ὅλοι εἴμεθα ὀξύθυμοι ὅταν ἐκφράζωμε τὴν γνώμη μας.

ΤΟ «ΕΥΓΕ»

«...Συγχαρητήρια! Τὸ 16ον τεῦχος σου, αὐτὸ τῆς πρὸ τῶν ἐκλογῶν ἑβδομάδος, ὑπῆρξε καταπληκτικόν. Ὅλα τὰ πολιτικὰ ἄρθρα, ἰδίως τὰ τρία γιὰ τὰ παλαιὰ κόμματα, τὸ ἄλλο γιὰ τὰ σήματα τῶν κομμάτων καὶ τὸ τελευταῖο ποὺ μᾶς ἀνοίγει τὰ μάτια μὲ τὴν ἀποκάλυψι σὲ ποιὸ κόμμα ἀνήκουμε, ἦσαν θαυμάσια, ἐπίκαιρα καὶ ἰδίως χρήσιμα.. Μᾶς ἐξυπηρέτησαν πολύ, ὅπως καὶ τὰ ἄλλα ἀνάλογα τῶν προηγουμένων σου τευχῶν... Ἀνόητοι εἶναι ὅσοι νομίζουν ὅτι πολιτικολογεῖς... Γελοῖοι εἶναι ὅσοι λὲν ὅτι αὐτὰ δὲν ἔχουν θέσι στὶς ΕΙΚΟΝΕΣ... Ἄχρηστοι, διανοητικῶς καθυστερημένοι, ὅσοι προτιμοῦν ὑποβλητικὲς θεατρίνες, ἀθλητικὰ καὶ ἄλλα τέτοια δευτέρας ποιότητος δημοσιεύματα...»

Χρῆστος Πρέκας (Θεσ)νίκη)

ΑΝΤΙΔΗΜΟΚΡΑΤΗΣ

«...Στὴν σελίδα 45 τοῦ 16ου τεύχους σας (δευτέρα σελίδα τοῦ «Ἐδῶ κι'-Ἐκεῖ») στὸ τελευταῖο δημοσίευμα διαβάζω ὅτι: «'Η Δημοκρατία βασίζεται στὴν πεποίθησι ὅτι ὑπάρχουν ἀσυνήθιστες ἱκανότητες μέσα καὶ στὸν πιὸ συνηθισμένο ἄν...». Τὸ τέλος τῆς λέξεως λείπει. Μήπως λοιπὸν ὁ τυπογράφος ἢ ὁ διορθωτὴς δὲν συμφωνοῦν μὲ τὴν σκέψι αὐτή;»

'Ιουλία Γερ. Λομβάρδου (Ψυχικό)

Τοὺς ἠρώτησα, ἀλλὰ ἀρνοῦνται τὴν... ἐνοχήν τους.

ΛΕΡΙΟΥ

«...Χαρὰ ἔδωσες πάλι στοὺς φιλάθλους μὲ τὸ πορτραῖτο τῆς δυναμικῆς Σοφίας Λερίου. Καιρὸ εἶχες νὰ μᾶς προσφέρης τέτοια ἱκανοποίησι... Νομίζω ὅτι ὁ τρόπος ποὺ παρουσιάζεις αὐτὰ τὰ θέματα εἶναι πράγματι ὁ καλύτερος, γιατί ἐνδιαφέρονται ἀκόμη κι' ὅσοι δὲν ἀσχολοῦνται μὲ τὰ ἀθλητικά... Περιμένω, λοιπόν, κι' ἄλλα δμοια...»

Ἄρης Παπαδόπουλος ('Ιωάννινα)

Συγχαρητήρια γιὰ τὸ ἴδιο αὐτὸ ἀθλητικὸ θέμα ἔλαβα πολλὰ καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη τῆς 'Ελλάδος. Ὁ μικρὸς ὅμως χῶρος τοῦ «Ταχυδρομείου» μὲ ὑποχρεώνει νὰ δημοσιεύσω μιὰ μόνον ἐπιστολή.

Ο ΤΟΞΟΤΗΣ ΠΑΡΑΚΑΛΕΙ

Πολὺ θὰ διηυκολύνετο τὸ ἔργο μου, σὰν ἀλληλογράφου, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνῶσται ποὺ μοῦ γράφουν θυμόντουσαν καὶ ἐσημείωναν στὸν φάκελο τὶς λέξεις «ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΟΞΟΤΗ», ὅταν ἀπευθύνωνται στὴν στήλη τοῦ «Ταχυδρομείου».

'Ο

Μάρτιος

Κ		4	11	18	25
Δ		5	12	19	26
Τ		6	13	20	27
Τ		7	14	21	28
Π	1	8	15	22	29
Π	2	9	16	23	30
Σ	3	10	17	24	31

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΦΙΛΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΩΘΡΙΝ ΛΙΟΥΣΥ: ΣΥΜΒΟΛΟ ΜΙΑΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΗΣ ΦΥΛΗΣ

-«Σκοτῶστε την!» φώναξαν. -«Γιατί;» -«Ἐπειδή τὸ δέρμα της εἶναι μαῦρο!»

Η ΩΘΡΙΝ ΛΙΟΥΣΥ, Η ΝΕΑΡΗ ΜΑΥΡΗ ΠΟΥ ΑΨΗΦΗΣΕ ΤΟ ΛΥΝΤΣΑΡΙΣΜΑ
(International)

Ενα κορίτσι γεννημένο ἀπὸ μαύρους γονεῖς τόλμησε νὰ πατήση τὸ κατῶφλι τοῦ «λευκοῦ ναοῦ τῆς μαθήσεως» στὴν Τουσκαλοῦζα τῆς Ἀλαμπάμα στὴν Ἀμερική. Οἱ ἐκπρόσωποι τῆς «φυλῆς τῶν κυρίων» αἰσθάνθηκαν τὴν προσβολὴ σὰν καμτσικιὰ στὸ ἄσπιλο λευκὸ δέρμα τους καὶ φρενιασμένοι μαζεύτηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν αἴθουσα παραδόσεων οὐρλιάζοντας τὸ μῖσος τους καὶ θέλοντας νὰ τιμωρήσουν τὴ βέβηλη. Ὁ καθηγητής, κατάχλωμος, συνέχιζε τὸ μάθημα, ἐνῶ τὸ κορίτσι ἀνήσυχο ἔψαχνε μὲ τὰ μάτια νὰ δῆ μιὰ φιλικὴ ἐκδήλωσι ἀπὸ τὰ σκυμμένα στὰ θρανία τους ἄγόρια καὶ κορίτσια. Μόνο ἕνα λευκὸ κορίτσι τῆς χαμογέλασε, ἀλλὰ κανεὶς δὲν πρόφερε οὔτε μιὰ λέξι ἐνθαρρυντική. Μόλις τελείωσε τὸ μάθημα τὴν πλησίασε ἡ κοσμήτωρ καὶ τῆς εἶπε εὐγενικὰ πὼς τὰ πνεύματα ἦταν τόσο ἐξημμένα στὴν αὐλή, ὥστε καλύτερα ἦταν νὰ βγοῦν ἀπ' τὴν πίσω πόρτα. Ἐκεῖ ὅμως τοὺς περίμενε τὸ μαινόμενο πλῆθος, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ μολυνθῆ ἀπὸ τὴν παρουσία «βαρβάρων» στὸ Πανεπιστήμιο. Μέσα σὲ μιὰ βροχὴ ἀπὸ πέτρες καὶ αὐγὰ ἡ φοιτήτρια καὶ ἡ συνοδός της κατώρθωσαν νὰ μποῦν στὸ αὐτοκίνητο καί, διασχίζοντας μὲ δυσκολία τὰ κραυγάζοντα πλήθη τῶν λευκῶν φοιτητῶν, νὰ φθάσουν ὡς τὴν πόρτα τῆς αἴθουσας, ὅπου θὰ γινόταν τὸ δεύτερο μάθημα. Μιὰ πέτρα ἔσπασε τὸ μπροστινὸ τζάμι κι' ἕνα αὐγὸ χτύπησε τὴν Ὥθριν Λιούσυ καὶ χύθηκε στὸ παλτό της. Ἄγρια χέρια τὴν ἅδραξαν ἀπὸ παντοῦ, ἀλλά, μὲ τὴ βοήθεια τῶν καθηγητῶν, κατώρθωσε ν' ἀνεβῆ τὶς σκάλες καὶ νὰ χωθῆ στὴν τάξι, ὅπου γρήγορα μαντάλωσαν τὴν πόρτα.

«ΣΚΟΤΩΣΤΕ ΤΗΝ»

—Γιὰ πρώτη φορὰ ἐνιωσα τὸν τρόμο τοῦ κυνηγημένου ἀγριμιοῦ, λέει ἡ Ὥθριν. Κάθησα σ' ἕνα θρανίο τρέμοντας ὅλη καὶ προσπαθώντας νὰ ξαναβρῶ τὴν ψυχραιμία μου, ἐνῶ ἡ καρδιά μου σφυροκοποῦσε σὰν ἀφηνιασμένη. Ἡ πόρτα ἔτριζε ἀπὸ τὰ χτυπήματα καὶ τὴν πίεσι τοῦ πλήθους ποὺ φώναζε: «Σκοτῶστε την! Βγάλτε την ἔξω! Σκοτῶστε την!» Ἔκανα τὴν προσευχή μου καὶ παρακάλεσα: «Ὦ, Θεέ μου, μὴν ἀφήσης νὰ μὲ λυντσάρουν, σὲ τί μπορεῖ νὰ ὠφελήση ὁ θάνατός μου; Ὦ, Θεέ μου, βοήθησέ με!»

»Ἡ καθηγήτρια, γαλήνια, προσπαθοῦσε νὰ συνεχίση τὸ μάθημα, ἐνῶ οἱ συμφοιτητές μου ἀπέφευγαν νὰ μὲ κυττάξουν καὶ δὲν ἔλεγαν λέξι. Παγωμένη, ὁλομόναχη, ἄκουγα κάθε τόσο μιὰ φωνή: «Ποῦ εἶναι αὐτὴ ἡ Νέγρα;» κι' ἀμέσως ἑκατοντάδες φωνὲς νὰ ἐπαναλαμβάνουν τὸ ρυθμικὸ σύνθημα τοῦ θανάτου: «Σκοτῶστε την! Βγάλτε την ἔξω! Σκοτῶστε την!»

»Εἶχα περάσει ὅλη τὴν Κυριακὴ προσευχόμενη νὰ πάνε ὅλα καλά. Ἀλλὰ ἡ προσευχή μου δὲν εἶχε εἰσακουσθῆ.

ΟΙ ΦΩΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΙΣΟΥΣ

»Κατὰ τὴ μιὰ ἡ ὥρα ἡ κοσμήτωρ ἦρθε καὶ μὲ πῆρε, νομίζοντας ὅτι τὸ μεγάλο κακὸ εἶχε περάσει. Βγήκαμε καὶ τρέξαμε ὡς τ' αὐτοκίνητο τῆς ἀστυνομίας, ποὺ εἶχε σταματήσει λίγο πιὸ πέρα, ἀλλὰ οἱ πέτρες σφύριξαν πάλι γύρω μας καὶ μιὰ πέρασε ξυστὰ δίπλα στὸ κεφάλι μου. Χώθηκα στ' αὐτοκίνητο κι' ἔκρυψα τὸ κεφάλι μου στὰ γόνατά μου, ἐνῶ ὁ ἀστυνομικὸς ἔβαλε μπροστὰ καὶ διέσχιζε ὁλοταχῶς τοὺς ἐξαγριωμένους λευκούς, ποὺ γέμιζαν τὸ προαύλιο καὶ τὸ δρόμο. Ξαφνικὰ ἔνιωσα μιὰ μεγάλη ἀνακούφισι μὲ τὴ σκέψι πὼς σὲ λίγο θὰ βρισκόμουνα στὸ σπίτι μου, ἀνάμεσα στοὺς δικούς μου. Ἡ πρώτη αὐτὴ μέρα τοῦ τρόμου ἦταν πιὰ πίσω μου. Ἀλλὰ τὴ νύχτα οἱ λευκοὶ ἔκαψαν ἕνα ὁμοίωμά μου καὶ ἄναψαν φωτιὲς γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι μου, προμηνύοντάς μου τὸ θάνατο. Οἱ γονεῖς μου θὰ ἤθελαν νὰ μὴν ξαναπάω στὸ Πανεπιστήμιο, ὅμως καταλαβαίνουν κι' αὐτοὶ πὼς ἡ ὑπόθεσι δὲν εἶναι ἀποκλειστικὰ προσωπική, ἀλλὰ ἀφορᾶ ὅλη τὴ φυλή μας καὶ τὴ θέσι τῶν μαύρων φοιτητῶν στὰ Πανεπιστήμια. Ξέρω ὅτι μαῦροι καὶ λευκοὶ περιμένουν νὰ δοῦν τί θὰ κάνω. Εἶμαι βέβαιη ὅτι ὁ Θεὸς θὰ μοῦ δώση τὸ θάρρος ν' ἀντιμετωπίσω αὐτὴ τὴν τρομερὴ δοκιμασία».

Μιὰ ὁμάδα ἐργατῶν τῶν βορείων πολιτειῶν ἔστειλε στὴ φοιτήτρια ἕνα μπουκέτο τριαντάφυλλα σὰν δεῖγμα θαυμασμοῦ καὶ φιλίας. «Εἶναι ὡραῖο νὰ τὰ λαβαίνη κανεὶς ὅσο εἶναι ἀκόμα ζωντανός», εἶπε ἡ κοπέλλα μελαγχολικά.

ΣΥΜΒΙΒΑΣΜΟΙ ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΟΙ

Στὴν φιλελεύθερη Ἀμερική, ποὺ φιλοδοξεῖ νὰ ἔχη τὴν ἡγεσία τῶν ἐλευθέρων λαῶν, ἡ ἀπόχρωσι τοῦ δέρματος καθορίζει τὰ δικαιώματα καὶ τὶς ἐλευθερίες τοῦ ἀτόμου. Τὸ Ἀνώτατο Δικαστήριο τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν μέσα σὲ τριάντα χρόνια ἔβγαλε 22 ἀποφάσεις ἀντίθετες μ' ἐκεῖνες τῶν δικαστηρίων τῶν διαφόρων πολιτειῶν, κατοχυρώνοντας τὰ δικαιώματα τῶν μαύρων πολιτῶν. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως καὶ τὴ σχετικὴ πρόοδο ποὺ ἔχει σημειωθῆ τὰ τελευταῖα τριανταπέντε χρόνια καὶ ἰδίως τὰ χρόνια τοῦ δευτέρου Παγκοσμίου πολέμου, ὁ τοῖχος ποὺ ὑψώνεται ἀνάμεσα σὲ λευκοὺς καὶ μαύρους εἶναι τὸ ἴδιο ἰσχυρὸς ὅπως καὶ πρὶν τριακόσια χρόνια.

Χριστιανοὶ ποὺ ἐκπληρώνουν εὐλαβικὰ τὰ θρησκευτικά τους καθήκοντα, δημοκράτες ποὺ πιστεύουν στὴν ἡγετικὴ ἀποστολὴ τους στὸν κόσμο, μέλη τοῦ ΟΗΕ ποὺ ἔχουν ὑπογράψει καὶ τὴ δήλωσι γιὰ τὰ θεμελιώδη δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, κατορθώνουν καὶ συμβιβάζουν μέσα στὴ συνείδησί τους τὶς φυλετικές τους προκαταλήψεις καὶ τὶς κατάφωρες ἀδικίες ἀπέναντι σὲ συναν θρώπους καὶ συμπατριῶτες τους, χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ τὴ φανερὴ ἀντίθεσι ποὺ ὑπάρχει ἀνάμεσα στὶς διάφορες ἀπόψεις καὶ πεποιθήσεις τους. Ὑπάρχουν ἀκόμη σήμερα ἐκκλησίες μὲ ταμπέλες κρεμασμένες στὶς πύλες τους: «Μόνον γιὰ λευκούς».

Στὰ Πανεπιστήμια τῶν βορείων πολιτειῶν φοιτοῦν Νέγροι φοιτητὲς καὶ διδάσκουν Νέγροι καθηγητές, μερικὲς ἀνώτερες θέσεις μποροῦν νὰ καταληφθοῦν ἀπὸ μαύρους, ἀλλὰ ἡ πλειοψηφία τῶν Νέγρων μένει σὲ πολὺ χαμηλὸ οἰκονομικὸ ἐπίπεδο ἀκόμη κι' ἐδῶ, γιατὶ ἐργοδότες καὶ ἐργάτες προσπαθοῦν νὰ τοὺς κρατήσουν σ' αὐτὸ τὸ ἐπίπεδο, μὴ ἐπιτρέποντάς τους νὰ εἰδικεύωνται στὶς διάφορες τέχνες. Ἔτσι τὸ μεγάλο ποσοστό τους εἶναι ἀνειδίκευτοι ἐργάτες ποὺ πληρώνονται μὲ τὰ κατώτατα ἡμερομίσθια καὶ ζοῦν σὲ ἄθλιες συνοικίες, οἱ ὁποῖες βρίσκονται συνήθως στὶς ἐξωτερικὲς περιφέρειες τῶν μεγάλων πόλεων, «πέρα ἀπ' τὶς σιδηροδρομικὲς γραμμές», «πίσω ἀπ' τὸ λόφο», «πέρα ἀπ' τὸ ποτάμι». Τὰ σπίτια τους εἶναι ἀσοβάτιστα καὶ οἱ ἐσωτερικοὶ τοῖχοι εἶναι σκεπασμένοι μὲ ἐφημερίδες. Τὸ εἰσόδημα μιᾶς μαύρης οἰκογένειας δὲν ξεπερνάει τὸ μισὸ ἀπὸ τὸ εἰσόδημα μιᾶς λευκῆς ἐργατικῆς οἰκογένειας, καθὼς γράφει στὴν πολὺ ἐνδιαφέρουσα μελέτη του «Ὁ Νέγρος στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες» (1949) ὁ καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Χάουαρντ, Φράνκλιν Φρέζιερ.

ΟΙ ΝΕΓΡΟΙ ΣΤΟ ΣΤΡΑΤΟ

Τὸ 1943, σὰν γι' ἀντίδρασι στὴν προπαγάνδα τοῦ Χίτλερ ὅσον ἀφορᾶ τὸν «λαὸ τῶν κυρίων» (Χέρρενφολκ), ἐργοδότες καὶ ἐργάτες γίνονται ἐλαστικότεροι ἀπέναντι στοὺς Νέγρους, ἀλλὰ πρέπει νὰ γίνη σκληρὸς ἀγώνας γιὰ νὰ γίνουν δεκτοὶ στὰ πολεμικὰ ἐργοστάσια παρ' ὅλη τὴν μεγάλη ἀνάγκη χεριῶν ποὺ ὑπῆρχε. Ἕνα χρόνο κατόπιν εἰκοσιπέντε ἀπὸ τὶς σημαντικώτερες ὀργανώσεις Νέγρων συγκεντρώνονται στὴ Νέα Ὑόρκη καὶ ζητοῦν τὴν εἰσδοχὴ τῶν Νέγρων στὸ στρατὸ χωρὶς φυλετικὲς διακρίσεις καὶ τὴν ἵδρυσι ἑνὸς ὁμοσπονδιακοῦ συμβουλίου ποὺ νὰ ἐλέγχη τοὺς ὅρους ἀπασχολήσεως τῶν μαύρων ἐπὶ δικαίων βάσεων.

Τὸ 1944 ὁ ἀντιστράτηγος Τζὼν Λὴ κάνει τὸ πείραμα νὰ ἐπιτρέψη στοὺς Νέγρους στρατιῶτες του νὰ παρουσιασθοῦν ἂν θέλουν ὡς ἐθελοντὲς γιὰ τὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ μετώπου. 2500 Νέγροι στρατιῶτες παρουσιάζονται ἀμέσως καὶ γιὰ πρώτη φορὰ στὴ νεωτέρα ἱστορία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν λευκοὶ καὶ μαῦροι στρατιῶτες ὑπηρετοῦν πλάϊ—πλάϊ στὸν ἴδιο λόχο.

Τὸ 1945 ἡ πολιτεία τῆς Νέας Ὑόρκης ἱδρύει μιὰ ἐπιτροπὴ κατὰ τῶν φυλετικῶν διακρίσεων καὶ ψηφίζει ἕνα νόμο ὅπου δηλώνεται ὅτι «ἐνέργειες κατὰ πολιτῶν ποὺ βασίζονται σὲ διακρίσεις φυλῆς, πίστεως, χρώματος ἢ καταγωγῆς ἀπειλοῦν ὄχι μόνον τὰ δικαιώματα τῶν πολιτῶν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἴδιο τὸ θεσμὸ καὶ τὰ θεμέλια ἑνὸς ἐλευθέρου δημοκρατικοῦ κράτους», καὶ ἀναγνωρίζει ὅτι ἀποτελεῖ πολιτικὸ δικαίωμα κάθε πολίτη ἡ εὐκαιρία ἐργασίας χωρὶς καμμιὰ ἀπολύτως διάκρισι.

Κι' ὅμως, ἑκτὸς ἀπ' τὴν καθημερινὴ ἀφόρητη ζωὴ τῶν μαύρων πολιτῶν, ποὺ δὲν πέφτει στὴν ἀντίληψί μας, κάθε τόσο ἡ παγκόσμια κοινὴ γνώμη ἀναστατώνεται ἀπὸ πράξεις ἀπαράδεκτες γιὰ κάθε ἀνθρώπινη συνείδησι, ὅπως ὁ θάνατος τοῦ μικροῦ Τὶλ ποὺ σκοτώθηκε ἀπὸ δυὸ «καθὼς πρέπει» λευκούς, ἐπειδὴ τόλμησε νὰ σφυρίξη ἀπὸ νεανικὸ ἐνθουσιασμὸ βλέποντας νὰ περνάη μιὰ ὡραία λευκή.

«Εὐτυχῶς ποὺ δὲν γεννηθήκαμε Ἑβραῖοι!», εἶπε κάποιος στὸν ἀδελφό του τὸν καιρὸ τῆς γερμανικῆς κατοχῆς. "Ὅλος ὁ παραλογισμὸς τοῦ διωγμοῦ τῶν Ἑβραίων βρισκόταν σ' αὐτὴ τὴ φράσι. Ἑκατομμύρια ἄνθρωποι πλήρωσαν μὲ τὴ ζωή τους τὸ «σφάλμα» τοῦ νὰ γεννηθοῦν Ἑβραῖοι. Παιδάκια ποὺ δὲν εἶχαν προφθάσει νὰ γνωρίσουν τὴ ζωή, ὠδηγήθηκαν ἀπ' τοὺς Γερμανοὺς στοὺς θαλάμους τῶν ἀερίων καὶ θανατώθηκαν μόνο καὶ μόνο γιατὶ εἶχαν γεννηθῆ ἀπὸ Ἑβραίους γονεῖς.

"Ανθρωποι ποὺ εἶναι ἱκανοὶ νὰ γιουχαΐσουν, νὰ πετροβολήσουν καὶ νὰ ζητήσουν τὸ θάνατο ἑνὸς ὁλομόναχου κοριτσιοῦ, ἐπειδὴ ἔτυχε τὸ δέρμα του νὰ εἶναι μελαψότερο ἀπὸ τὸ δικό τους, εἶναι ἱκανοὶ γιὰ κάθε τί κι' εἶναι ἐπικίνδυνοι γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα.

Ἀπὸ τοὺς 7.000 φοιτητὲς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἀλαμπάμα, 300 ἔλαβαν μέρος στὸ δεῖγμα αὐτὸ τῆς «φυλετικῆς ἀνωτερότητος». Αὐτὸ εἶναι κάπως παρήγορο, ἀλλὰ δὲν παύει νὰ εἶναι ἀνησυχητικό. Τριακόσιοι νέοι, ὑποτίθεται μορφωμένοι καὶ ἀπὸ ἔντιμες οἰκογένειες, ἔπεσαν τόσο χαμηλὰ ὥστε νὰ χάσουν κάθε σεβασμὸ πρὸς τὴν ἀνθρώπινη ἀξιοπρέπεια καὶ τὰ στοιχειώδη δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ μετεβλήθησαν σ' ἕναν ἀνεύθυνο ὄχλο μαινομένων βαρβάρων. Ὁ ἀμερικανικὸς τύπος καὶ οἱ ἐπίσημες ἀρχὲς τοὺς ἔδωσαν δημοσίᾳ ἄδικο, ἡ «Νιοὺ Γιόρκ Χεραλντ Τριμπιοὺν» ἔγραψε ὅτι ὁ καθένας ποὺ σέβεται τὸ ἠθικὸ σθένος —καὶ δὲν χρειάζεται ἀλλωστε τίποτε περισσότερο σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι— θὰ αἰσθανθῆ θαυμασμὸ γιὰ τὴ φοιτήτρια τῆς Ἀλαμπάμα. Καὶ καταλήγει ὅτι στὸ Πανεπιστήμιο παραδίδονται μαθήματα κοινωνιολογίας καὶ ἀνθρωπολογίας, ποὺ δὲν θὰ ἔκαναν ἄσχημα νὰ παρακολουθήσουν οἱ πολεμοχαρεῖς νέοι τῆς Ἀλαμπάμα.

Λίγα χρόνια μετὰ τὴν ἀνακάλυψι τῆς Ἀμερικῆς, ἐνῶ οἱ Ἱσπανοὶ ἔστελναν ὁμάδες ἐρευνητῶν ν' ἀνακαλύψουν ἂν οἱ αὐτόχθονες εἶχαν ἢ δὲν εἶχαν ψυχή, οἱ αὐτόχθονες ἔπνιγαν τοὺς Ἱσπανοὺς αἰχμαλώτους καὶ τοὺς κρατοῦσαν χωμένους μέσ' στὸ νερὸ γιὰ νὰ βεβαιωθοῦν ἂν τὸ πτῶμα τους εἶχε τὴν ἰδιότητα ν' ἀποσυντίθεται.

Μὲ τὸ ν' ἀρνιόμαστε τὴν ἀνθρωπιὰ σ' ἐκείνους ποὺ θεωροῦμε ἀγρίους ἢ κατώτερους δὲν κάνουμε τί-

ΠΟΤΕ, ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ, ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΝ ΟΙ «ΑΠΟΔΙΟΠΟΜΠΑΙΟΙ» ΜΑΥΡΟΙ ΝΑ ΚΑΘΩΝΤΑΙ, ΧΩΡΙΣ ΤΡΟΜΟ, ΣΤΟ ΘΡΑΝΙΟ ΜΕ ΤΟΥΣ ΑΣΠΡΟΥΣ;

«ΒΑΡΒΑΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΩΤΑ ΕΚΕΙΝΟΣ ΠΟΥ ΠΙΣΤΕΥΕΙ ΣΤΗΝ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑ»

Ὁ Γάλλος κοινωνιολόγος Κλὼντ Λεβὺ - Στρὼς γράφει κάπου ὅτι ὅλοι μας ἔχουμε μιὰ τάσι ν' ἀρνιόμαστε καὶ νὰ παραπετᾶμε κάθε τὶ ποὺ δὲν ἀνταποκρίνεται στὶς συνήθειές μας καὶ νὰ ὀνομάζουμε βαρβάρους

ποτε ἄλλο παρὰ νὰ δανειζώμαστε μιὰ τυπικὴ στάσι τους!

"Ἄλλοτε γινόταν σύγχυσι μεταξὺ «αἵματος» καὶ κληρονομικότητος. Ἀκόμη καὶ κατὰ τὸν δεύτερο Παγκόσμιο πόλεμο ὑπῆρξαν ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἤθελαν νὰ γίνωνται μεταγγίσεις αἵματος μαύρων ἢ κίτρινων σὲ πληγωμένους Ἀμερικανοὺς στρατιῶτες. Κι' ὅμως εἶναι γνωστὸ ὅτι τὸ αἷμα, ὁ ζωτικὸς ἱστὸς τῆς κυκλοφορίας, δὲν περικλείει τὰ στοιχεῖα τῆς κληρονομικότητος, γράφει ὁ ἐπιστήμων Οὐίλλιαμ Μπούντ καὶ συνεχίζει: «Οἱ βιολόγοι συμφωνοῦν ὅτι ὁ τεράστιος ἀριθμὸς μεταγγίσεων μαύρου ἢ κινέζικου αἵματος σ' ἕναν Εὐρωπαῖο δὲν μπορεῖ νὰ τοῦ ἐπιφέρη καμμιὰ μεταβολή... Ἡ αἱμοσφαιρίνη ἑνὸς 'Οττεντότου εἶναι ἱκανὴ νὰ μεταφέρη τὸ ὀξυγόνο τῶν πνευμόνων σας στοὺς ἱστούς σας τὸ ἴδιο ἀποτελεσματικὰ ὅσο κι' ἡ αἱμοσφαιρίνη ἑνὸς λευκοῦ, ἀκόμη κι' ἑνὸς λευκοῦ ποὺ θ' ἀνῆκε στὴν ὑψηλότερη βρετανικὴ ἀριστοκρατίας!»

ΜΙΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΙΣΑΚΟΥΣΘΗΚΕ ΑΚΟΜΗ

Στὸ Μοντγκόμερυ τῆς Ἀλαμπάμα ἔχει ἀρχίσει ἀπὸ τὶς 5 Δεκεμβρίου καὶ συνεχίζεται μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπιτυχία τὸ μποϋκοτάρισμα τῶν λεωφορείων ἀπὸ τοὺς μαύρους κατοίκους. Ἀφορμὴ ἔδωσε ἡ στάσι ἑνὸς ὁδηγοῦ λεωφορείου ποὺ διέταξε μιὰ μαύρη ἐπιβάτιδα νὰ παραχωρήση τὴ θέσι της σ' ἕναν λευκό. Ἐπειδὴ ἡ ἐπιβάτις ἀρνήθηκε, λέγοντας πὼς τὴν πονοῦσαν τὰ πόδια της, ὁ ὁδηγὸς τὴ συνέλαβε —σὲ τέτοιες περιπτώσεις οἱ ὁδηγοὶ ἐκτελοῦν ἀστυνομικὰ καθήκοντα— καὶ τὴν ὡδήγησε στὸ τμῆμα.

Τὸ ἴδιο βράδυ, μιὰ ὁμάδα Νέγρων συναντήθηκε σὲ μιὰ ἐκκλησία κι' ἀποφάσισε πῶς θὰ ὑπερασπισθῆ τὴν φυλακισμένη. Πρωῒ - πρωῒ προκηρύξεις μοιράστηκαν στὰ σχολεῖα τῶν μαύρων ζητώντας ἀπ' τὰ παιδιὰ νὰ μὴ χρησιμοποιήσουν τὰ λεωφορεῖα. Παρόμοιες προκηρύξεις μοιράστηκαν ἀπὸ σπίτι σὲ σπίτι. Τὸ μποϋκοτάρισμα ἦταν καθολικὸ κι' ἐξακολουθεῖ τρεῖς μῆνες τώρα. Ἡ ἔχθρα ἀνάμεσα στὸ λευκὸ καὶ μαῦρο στοιχεῖο στὶς νότιες πολιτεῖες ἔχει φουντώσει ἐπικίνδυνα καὶ θυμίζει τὴν ἐποχὴ ποὺ ἐπακολούθησε τὴν ἥττα τῶν νοτίων. Θυμίζει τὰ ἀπάνθρωπα ἐγκλήματα τῶν Κοῦ Κλούξ Κλάν, ποὺ ἀνάδουν ξανὰ τὶς προειδοποιητικὲς φωτιές τους τὴ νύχτα κι' ἑτοιμάζονται πυρετωδῶς νὰ βάλουν τοὺς μαύρους στὴ «θέσι» τους καὶ νὰ ὑπερασπισθοῦν μὲ κάθε μέσο τὴν «ὑπεροχὴ τῶν λευκῶν» σὲ ὅλα τὰ πεδία.

Μετὰ τὸν ἐμφύλιο πόλεμο μεταξὺ βορείων καὶ νοτίων, ἡ ἀπότομη ἀπελευθέρωσι τόσων χιλιάδων σκλάβων ἐμοιασε μὲ σεισμό. Ἡ καλὴ θέλησι τῶν βορείων νὰ δώσουν ἀπόλυτη ἰσότητα στοὺς ἀπελευθερωμένους σκλάβους δὲν μπόρεσε νὰ ἔχη ἀποτέλεσμα προπάντων στὶς νότιες πολιτεῖες, ὅπου κυριάρχησε τὸ χάος. Ἡ καινούργια νομοθεσία τῆς κάθε πολιτείας ὑπαγορεύθηκε ἀπὸ ἀνθρώπους ποὺ δὲν μποροῦσαν ν' ἀλλάξουν ἀπ' τὴ μιὰ μέρα στὴν ἄλλη τὴ ψυχοτροπία τους ἀπέναντι στοὺς παλιοὺς σκλάβους τους καὶ οἱ ὁποῖοι ἔκαναν τὸ πᾶν γιὰ νὰ κρατήσουν τοὺς μαύρους σὲ κατώτερο οἰκονομικὸ καὶ κοινωνικὸ ἐπίπεδο καὶ νὰ διατηρήσουν τὴν κυριαρχία τῆς λευκῆς φυλῆς. Ἡ θέσι τῶν ἀπελευθερωμένων, ἀντὶ νὰ καλυτερέψη ἔγινε χειρότερη κι' ἡ ἀγριότητα τῶν λευκῶν, μῖγμα ἔνοχης συνειδήσεως καὶ φόβου, ξέσπασε πάνω στοὺς μαύρους. Ἀπὸ τὸ 1882 - 1936 ἔγιναν 3.383 λυντσαρίσματα κι' ὅπως δείχνει ἕνα διάγραμμα, ἡ ἐλάττωσι τοῦ ἀριθμοῦ ποὺ παρατηρεῖται ἀπὸ τὸ 1893 καὶ πέρα συμπίπτει μὲ τὴν αὐξάνουσα τάσι τῶν Νέγρων νὰ ὑποκύψουν καί, ἐξωτερικὰ τουλάχιστον, νὰ παραδεχθοῦν τὴ μοῖρα τους καὶ νὰ περιορισθοῦν στὴ θέσι ποὺ τοὺς καθώριζαν οἱ λευκοί.

'Ο καθηγητὴς Φρέζιερ παραθέτει τὴ διήγησι ἑνὸς Νέγρου γιὰ τὸ πῶς ὁ παπποῦς του κι' ἄλλοι Νέγροι ποὺ δούλευαν σὲ μιὰ φυτεία ἔμαθαν πὼς εἶχε ἔρθει γι' αὐτοὺς ἡ ὥρα τῆς ἐλευθερίας: "Οταν ἔφθασαν οἱ Γιάνκηδες, ὁ ἰδιοκτήτης κοιμόταν μπροστὰ στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του, ἐνῶ οἱ σκλάβοι, πέρα στὰ χωράφια, θέριζαν τὸ μπαμπάκι, σιγομουρμουρίζοντας τὸ ρυθμὸ ποὺ συνηθίζουν δουλεύοντας. 'Ο ἰδιοκτήτης ξύπνησε ἀπ' τὰ πέταλα τῶν ἀλόγων στὸ κατῶφλι του καὶ μόλις εἶδε τοὺς ὡπλισμένους στρατιῶτες πετάχθηκε ἐπάνω. Τοῦ διάβασαν τὴ διαταγή, ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐλευθερώση ἀμέσως τοὺς σκλάβους του. Μόλις τ' ἄκουσε δὲν μπόρεσε νὰ συγκρατήση τὰ δάκρυά του καὶ μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε ἔστειλε κάποιον νὰ φωνάξη τοὺς μαύρους. Οἱ σκλάβοι ἄφησαν τὴ δουλειά τους καὶ φοβισμένοι καὶ ἀνήσυχοι· βάδισαν μέσα ἀπ' τὶς φυτεῖες κάνοντας τὴν προσευχή τους γιατὶ δὲν ξέραν ποιὸς ἀπ' αὐτοὺς θὰ μαστιγωνόταν ἢ ποιὸς θὰ πουλιόταν σὲ ἄλλον κύριο μακρυὰ ἀπὸ τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά του. Εἶδαν τ' ἀφεντικό τους νὰ κλαίη καὶ τοὺς ἔπιασε δέος —δὲν εἶχαν ποτὲ τοὺς δεῖ λευκὸ νὰ κλαίη καὶ νόμιζαν πὼς τὰ δάκρυα ἦταν μόνο γιὰ τοὺς σκλάβους. Τέλος τ' ἀφεντικὸ κατώρθωσε ν' ἀρθρώση: «"Ολοι σεῖς οἱ Νέγροι εἴσαστε ἐλεύθεροι ὅπως κι' ἐγώ». Ἡ κατάπληξι ἦταν ἀπόλυτη. Ἀλλ' ἀμέσως προσέθεσε μὲ τὸν συνηθισμένο ἄγριο τρόπο του: «Δὲν ἔχει νὰ γίνουν πανηγύρια ἐδῶ. "Ωσπου νὰ τελειώση ἡ συγκομιδὴ θὰ δουλέψετε καὶ θὰ σᾶς δώσω γι' αὐτὸ τὴν ἀμοιβή σας. Γυρίστε ἀμέσως στὴ δουλειά». Ἀλλ' οἱ μαῦροι πανηγύρισαν τὴν ἀπελευθέρωσί τους πηδώντας καὶ χορεύοντας καὶ μιὰ Νέγρα πῆρε τὸ μωρὸ της στὴν ἀγκαλιὰ καί, τρέχοντας σ' ὅλη τὴ φυτεία ἕνα γῦρο, φώναζε: «Παιδιά, δὲν σᾶς εἶπα πὼς ὁ Θεὸς θ' ἀκούση τὴν προσευχή μας μιὰ μέρα;»

Εἶχε κάνει λάθος ἡ ἄμοιρη μαύρη. Ἡ μέρα αὐτὴ δὲν ἔχει ἔρθει ἀκόμη!

ΑΣΠΑΣΙΑ ΑΜΠΕΛΑ

"ΑΛΕΚΤΩΡ"

Ὁ φύλαξ ἄγγελος τῆς ὁμορφιᾶς σας.

● Ἂν ὁ χειμώνας γέμισε τὸ πρόσωπό σας σκασίματα καὶ λειχῆνες, μεταχειρισθῆτε ἀμέσως Λανολίνη Μελπάν.
● Ἂν δέλετε νἄχετε πάντα ξεκούραστη ὄψι καὶ βελούδινη ἐπιδερμίδα μεταχειρίζεσθε συνεχῶς Λανολίνη Μελπάν.
● Ἀποφεύγετε ὅμως τὶς ἀπομιμήσεις.

"ΜΕΛΠΑΝ"

8

"ΓΚΡΕΚΑ"

KOLYNOS

ΓΕΝ. ΑΝΤ. ΑΔΕΛΦΟΙ ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΙ

Γερά καὶ λευκὰ δόντια

Ν6

ΑΡ ΑΔ 65796/18779

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΣΕ ΔΕΞΙΩΣΙ — Εἰκὼν 18η τῆς σειρᾶς ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ

Ὅλα ὡραῖα σάν ὄνειρο μὲ **ΦΙΞ**

...τὸ ποτὸ τοῦ μέτρου καὶ τῆς ὑγείας, πού τόσο ταιριάζει στὸ εὐτυχισμένο Ἑλληνικὸ οἰκογενειακὸ περιβάλλον.

Ἡ "**ΦΙΞ**" παρασκευάζεται ἀποκλειστικὰ ἀπὸ ἐκλεκτὸ ἑλληνικὸ κριθάρι.

9

ΧΡΥΣΑΦΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ψάρεμα χρυσαφιοῦ μὲ τὴν ἀπόχη στὰ νερὰ τοῦ Γαλλικοῦ ποταμοῦ

ΑΠΟΨΙ ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΚΟΛΧΙΔΑ. ΣΤΟ ΒΑΘΟΣ ΔΙΑΚΡΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΠΛΩΤΟ ΧΡΥΣΩΡΥΧΕΙΟ

Χρυσάφι! Ἴσως καμμιὰ λέξι, κανένα σύνθημα νὰ μὴν ἠλεκτρίζη τόσο τὴ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου, ὅσο οἱ τρεῖς συλλαβές, ποὺ καθρεφτίζουν τὸ ὅραμα τοῦ πολύτιμου μετάλλου. Ἀπὸ τότε ποὺ ὁ homo sapiens ἔκανε κατάταξι τῶν ἀξιῶν τῶν πραγμάτων ἀνάλογα μὲ τὴν σπανιότητά τους καὶ τὴν ἀγοραστικὴ εὐχρησία τους, ὁ «κίτρινος δαίμονας» ποτίσθηκε μὲ ἱδρῶτα καὶ αἷμα ὅσο καμμιὰ σημαία καὶ κανένα ἰδανικό.

Στὸν πολύπλαγκτο πλανήτη μας ὑπάρχουν περιοχὲς ποὺ ἡ φύσι τὶς προίκισε μὲ αὐτὸ τὸ «δῶρο». Ἕνα δῶρο πού, πολλὲς φορές, τὸ κατεβάστηκαν κι' οἱ ἴδιες γιατὶ ἔγινε αἰτία εἰσβολῶν, πολέμων καὶ καταστροφῶν, ἄπειρες φορὲς μεγαλύτερων ἀπὸ τὴν ἀξία τοῦ περιπόθητου μετάλλου.

Τὴν Ἑλλάδα μας συνηθίσαμε νὰ τὴν θεωροῦμε ἀπηλλαγμένη ἀπὸ αὐτὴ τὴν εὐλογία ποὺ συχνὰ γίνεται μάστιξ.

Ἀλλὰ ὄχι. Ἔχει καὶ ἡ Ἑλλὰς το χρυσάφι της. Εἰδικώτερα ἡ Μακεδονία. Καὶ θὰ ἤμαστε ἀνιστόρητοι ἂν ξεχνούσαμε ὅτι ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Θουκυδίδης, ὁ Ξενοφῶν, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Πλούταρχος, ὁ Πολύβιος καὶ ἄλλοι Ἕλληνες καὶ Λατῖνοι συγγραφεῖς μιλοῦν γιὰ τὸν χρυσὸν τῆς μακεδονικῆς γῆς. Λέγεται ὅτι ἀπὸ τὴν Μακεδονία ἔστελναν στὴν Περσία φόρο σὲ χρυσὲς «πλίνθες» ποὺ τὶς βρῆκε ἀργότερα ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος στὰ Σοῦσα.

Στὸ περιοδικὸ «Πολέμων» τοῦ 1954 ἀναφέρεται ὅτι ὁ ἱδρυτὴς του Α. Σ. Ἀρβανιτόπουλος σὲ ἀρχαιολογικὴ ἔρευνα ποὺ ἔκανε γιὰ τὸ χρυσάφι τῆς Μακεδονίας ἀνεκάλυψε στὸ Παγγαῖον ἀρχαῖες στοὲς ἐξορύξεως τοῦ πολυτίμου μετάλλου. Μιὰς στοᾶς μάλιστα ὑπάρχει καὶ σχεδιάγραμμα, τὸ ὁποῖον ἐξεπόνησε Γάλλος σχεδιαστὴς ἐπὶ τουρκοκρατίας.

ΟΙ ΣΗΜΕΡΙΝΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ

Σήμερα στὸ χρυσοφόρο ἔδαφος τῆς Μακεδονίας ἐργάζεται ἡ «Ἀνώνυμος Ἑταιρία Χρυσωρυχείων Βορείου Ἑλλάδος». Ἀπὸ τὸ 1933 ἄρχισε νὰ συγκεντρώνη ἀπὸ διάφορες πηγὲς πληροφορίες γιὰ τὸ χρυσάφι τῆς Μακεδονίας καί, ἀφοῦ ἐπείσθηκαν ὅτι ἄξιζε ἡ ἐκμετάλλευσίς του, ὑπέβαλαν στὸ Κράτος αἴτησι γιὰ νὰ ἀρχίσουν σχετικὲς ἐργασίες. Σημειωτέον ὅτι τὸ χρυσάφι, ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν κυριότητα τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐδάφους, ἀνήκει στὸ Δημόσιο. Ἡ αἴτησι παρέμεινε σὲ ἐκκρεμότητα ἐπὶ ἀρκετὸ διάστημα γιὰ νὰ προωθηθῆ ἐπὶ Ἰωάννου Μεταξᾶ, ὁπότε ἔγινε δημοπρασία ἡ ὁποία κατεκυρώθη στὴν Ἑταιρία Χ.Β.Ε. Ἡ ἄδεια ἐκμεταλλεύσεως περιλαμβάνει ἔκτασιν ἡ ὁποία ὁρίζεται ἀπὸ τὸν ποταμὸ Νέστο ἀνατολικά, τὸν ποταμὸ Ἀξιὸ δυτικά, τὰ σύνορα Βουλγαρίας καὶ Γιουγκοσλαβίας βορείως καὶ τὴν παραλίαν νοτίως.

Τὰ χρυσωρυχεῖα Βορείου Ἑλλάδος ἐργάζονται τώρα στὸν Γαλλικὸ ποταμὸ καὶ συγκεκριμένα παρὰ τὴν τοποθεσίαν Κολχίς, περὶ τὰ 10 χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ Κιλκίς. Ἐκμεταλλεύονται ὄχι ὀρυκτὸν χρυσόν, ἀλλὰ προσχωματικόν, δηλαδὴ αὐτὸν ποὺ ὑπάρχει στὴν κοίτη τοῦ ποταμοῦ. Ἡ συλλογή του γίνεται σὲ μιὰ βυθοκόρο, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τεράστιο πλωτὸ ἐργοστάσιο καὶ αὐτὴ οὐσιαστικὰ εἶναι τὸ χρυσωρυχεῖο. Ἔχει μῆκος 35 μέτρα, ὕψος 16 καὶ πλάτος 13, κατεσκευάσθη δὲ στὰ σκωτικὰ ναυπηγεῖα «Φλέμιγκ καὶ Φέργκισον» ἀντὶ 25.000.000 περίπου προπολεμικῶν δρχ. Παρηγγέλθη τὸ 1939 καὶ εὑρίσκετο συναρμολογημένη ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Γαλλικοῦ τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1940. Ἄρχισε νὰ λειτουργῆ τὸν Ἰούλιο τοῦ ἰδίου ἔτους, ὁ πόλεμος ὅμως διέκοψε τὶς ἐργασίες. Ἀπὸ τὸν Ἰούλιο ἕως τὸν Ὀκτώβριο ἐλειτούργησε 62 ἡμέρες καὶ συνέλεξε 48 κιλὰ χρυσάφι τὰ ὁποῖα παρεδόθησαν στὴν Τράπεζαν Ἑλλάδος ἀντὶ τοῦ ποσοῦ τῶν 7.180.572 δραχμῶν.

Ἡ βυθοκόρος ὑπέστη ὀλίγας ζημίας κατὰ τὴν κατοχὴν ἀπὸ τοὺς Γερμανούς, κατεστράφη ὅμως σχεδὸν καθ' ὁλοκληρίαν κατὰ τὸν συμμοριτοπόλεμον. Ἐκλάπη τότε δ,τι ἦταν δυνατὸν νὰ μετακινηθῆ ἀπὸ ἀνθρώπινο χέρι. Ἀντικείμενα τῆς κλοπῆς ἦσαν κυρίως τὰ ὀρειχάλκινα ἐξαρτήματα.

Ὅταν τὰ πράγματα ἠρέμησαν καὶ ἀποκατεστάθη ἡ τάξις, ἡ βυθοκόρος ἀνεσυγκροτήθη καὶ ἐτελειοποιήθη μὲ δάνειον τῆς ἀμερικανικῆς βοηθείας. Ἡ ἐπισκευή της ἐστοίχισε 15.427.000 δραχμὲς καὶ ἔγινε ἐπὶ τῇ βάσει εἰδικῆς μελέτης, ἡ ὁποία προέβλεπε τὴν αὔξησι τῆς ἐκσκαπτικῆς ἱκανότητος τῆς βυθοκόρου.

Τὸ πλωτὸ χρυσωρυχεῖο ἄρχισε νὰ ἐπαναλειτουργῆ τὴν 1ην Νοεμβρίου τοῦ 1953.

ΤΟ «ΨΑΡΕΜΑ» ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

Ἡ βυθοκόρος ἡ ὁποία ἔχει ἐκτόπισμα 1.000 τόννων, πλέει σὲ μιὰ τεχνητὴ λίμνη τῆς ὁποίας τὸ βάθος φθάνει τὰ 12 μέτρα καὶ ἡ ἔκτασί της κυμαίνεται ἀπὸ 500 - 2.000 τετραγωνικὰ μέτρα. Ἡ ἐργασία ἀρχίζει ὡς ἑξῆς: Σὲ ἕνα σημεῖο τοῦ ποταμοῦ δημιουργεῖται τεχνητὴ λίμνη, ὅπου συναρμολογεῖται ἡ βυθοκόρος καὶ ἀρχίζει τὴν ἑκσκαφὴ μὲ κατεύθυνσι πάντα πρὸς τὰς πηγὰς τοῦ ποταμοῦ. Τοῦτο γίνεται γιὰ νὰ μπορῆ τὸ ἐργοστάσιο νὰ ἀντιμετωπίζη κατὰ μέτωπο τὸ ποτάμι ὅταν κυλάη ὁρμητικὸ καὶ νὰ ἐξουδετερώνη τὴν ὁρμή του.

→

Ο ΠΑΛΙΟΣ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΣ, Ο ΜΠΑΡΜ

ΠΑ ΛΙΑΣ, ΜΑΖΕΥΕΙ ΤΟ ΧΡΥΣΟΦΟΡΟ ΧΩΜΑ (ΑΡΙΣΤΕΡΑ), ΤΟ ΠΛΕΝΕΙ (ΣΤΗ ΜΕΣΗ) ΚΑΙ ΦΕΥΓΕΙ ΙΚΑΝΟΠΟΙΗΜΕΝΟΣ ΓΙΑΤΙ ΒΡΗΚΕ ΧΡΥΣΑΦΙ...

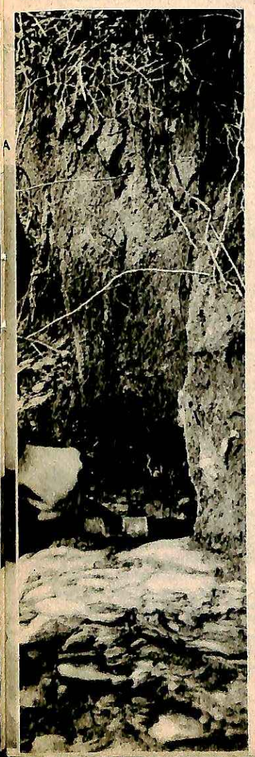

ΧΡΥΣΑΦΙ

Μία κινούμενη λίμνη «γεννᾶ» εἴκοσι κιλὰ χρυσάφι κάθε μῆνα...

Σημειωτέον ὅτι ἡ βυθοκόρος λειτουργεῖ συνεχῶς καθ' ὅλο τὸ εἰκοσιτετράωρο. Προσδένεται εἰς τὰς ὄχθας μὲ 5 γερὰ συρματόσχοινα —δυὸ δεξιά, δυὸ ἀριστερὰ καὶ ἕνα ἐμπρὸς ποὺ λέγεται «ἀβάντης». Μὲ τὸ ἐμπρόσθιο προωθεῖται καὶ μὲ τὰ πλαϊνὰ μετακινεῖται κατὰ πλάτος τῆς ὄχθης. Ἐμπρὸς ἔχει ἕνα βραχίονα μήκους 17 μέτρων ποὺ φέρει ἀλυσίδα ἀπὸ 86 κουβάδες μεταλλικούς, ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔχει χωρητικότητα 7 κυβικῶν ποδῶν. Οἱ κάδοι τοῦ βραχίονος, ποὺ στὴ γλῶσσα τῶν τεχνικῶν ὀνομάζεται «μπῆγα», περιστρέφονται καὶ ἐκσκάπτουν τὴν κοίτη μέχρι τοῦ μητρικοῦ ἐδάφους, ἕως ἐκεῖ δηλαδὴ ποὺ σταματᾶ ἡ πρόσχωσις. Ἡ ἄμμος ἀνεβαίνει σὲ ἕνα περιστρεφόμενο κυλινδρικὸ πλυντήριο μήκους 10 μέτρων καὶ διαμέτρου 1,5. Ἐκεῖ πλένεται μὲ ὁρμητικὸ νερὸ ἀπὸ 50 περίπου κρουνοὺς καὶ περνάει, διὰ μέσου μικρῶν ὀπῶν τοῦ πλυντηρίου, σὲ ἐπίπεδες ἐπιφάνειες ποὺ λέγονται «τραπέζια». Οἱ πέτρες καὶ ὅ,τι γενικὰ δὲν περνάει ἀπὸ τὶς ὀπὲς τοῦ πλυντηρίου, ποὺ ἔχουν διάμετρο 1,5 ἑκατοστομέτρων περίπου, μετακινοῦνται ἀπὸ τὸ ὁρμητικὸ νερὸ τῆς πλύσεως καὶ τὴν κλίσι τοῦ σωλῆνος - πλυντηρίου πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἀπορρίπτονται ἐκτὸς τῆς βυθοκόρου.

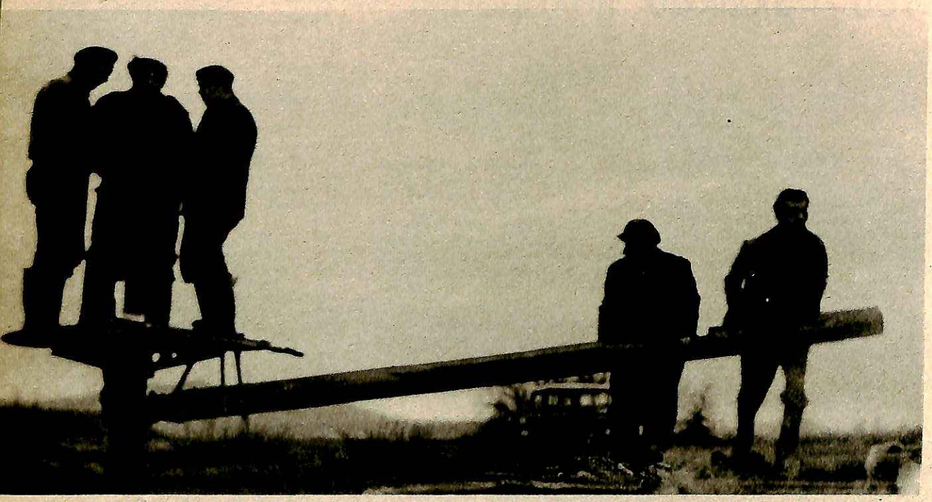

ΤΟ ΧΕΙΡΟΚΙΝΗΤΟ ΓΕΩΤΡΥΠΑΝΟ. ΕΡΓΑΖΕΤΑΙ ΠΡΙΝ ΑΠ' ΤΗ ΒΥΘΟΚΟΡΟ ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΘΟΡΙΣΗ ΤΟ ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟ

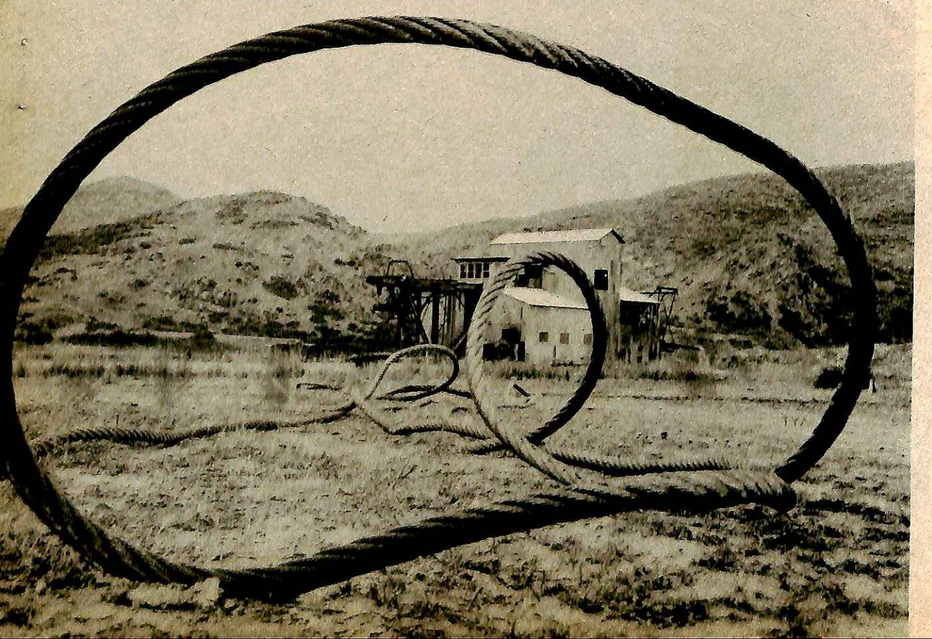

Η ΒΥΘΟΚΟΡΟΣ ΔΕΝ ΣΤΑΜΑΤΑΕΙ ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΛΛΟΓΗ ΤΩΝ ΠΟΛΥΤΙΜΩΝ ΑΥΤΩΝ ΨΗΓΜΑΤΩΝ

Ἔτσι ἡ λίμνη μετακινεῖται καὶ προχωρεῖ διότι ἐμπρὸς καὶ κατὰ πλάτος ἡ κοίτη ἐκσκάπτεται, ἡ ἄμμος δὲ τῆς ἐκσκαφῆς μεταφέρεται διὰ σειρᾶς ἐργασιῶν στὸ πίσω μέρος καὶ γεμίζει τὴν λίμνην.

Ἡ χρυσοφόρος ἄμμος ποὺ ὁδηγεῖται στὰ τραπέζια —ὑπάρχουν συνολικὰ ἑκατέρωθεν τοῦ περιστρεφομένου πλυντηρίου 58 τραπέζια (29 καὶ 29)— περνάει μὲ νερὸ πάντα ἀπὸ εἰδικοὺς τάπητες κατ' ἀρχήν, καὶ κατόπιν ἀπὸ ἐσχάρες ὅπου ὑπάρχουν παγίδες ὑδραργύρου, δηλαδὴ κοιλότητες πλήρεις ὑδραργύρου. Τὸ χρυσάφι ἢ μένει στοὺς τάπητες, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τρίχωμα ὑψηλό, ἢ συλλαμβάνεται ἀπὸ τὸν ὑδράργυρο καὶ γίνεται ἀμάλγαμα, ἕνωσις δηλαδὴ ὑδραργύρου καὶ χρυσοῦ.

ΤΟ «ΚΑΘΑΡΙΣΜΑ»

Στὸ σημεῖο αὐτὸ τελειώνει ἡ πρώτη φάσις τῆς συλλογῆς τοῦ χρυσοῦ. Ἡ ἑπόμενη εἶναι τὸ πλύσιμο τῶν τραπεζιῶν καὶ ἡ συγκέντρωσι τοῦ ἀμαλγάματος. Κάθε πρωΐ, στὰς 8 περίπου, τὸ τμῆμα ὅπου ὑπάρχουν τὰ τραπέζια μὲ τοὺς τάπητες καὶ τὸν ὑδράργυρο, καὶ τὸ ὁποῖο κλειδώνεται, ἀνοίγει παρουσίᾳ ἐφοριακοῦ ὑπαλλήλου, ποὺ ἐκπροσωπεῖ τὰ συμφέροντα τοῦ Δημοσίου, καὶ καθαρίζονται ὡρισμένα τραπέζια. Ὁ ἀριθμὸς των εἶναι τέτοιος ὥστε τὸ πλύσιμο καὶ τῶν 58 τραπεζιῶν νὰ ὁλοκληρώνεται ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος. Καθάρισμα σημαίνει νὰ πέσῃ ἡ ἄμμος σέ ἕνα κάδο νεροῦ καὶ τὸ μὲν βαρὺ ἀμάλγαμα νὰ μείνῃ στὸν πυθμένα, ὅλα δὲ τὰ ἄλλα νὰ ἀπομακρυνθοῦν παρασυρόμενα στὸ ὁρμητικὸ νερό.

Τὸ ἀμάλγαμα μεταφέρεται (μὲ τὸν ἐφοριακὸ πάντα δίπλα) στὰ ἐργαστήρια τῆς Ἑταιρίας, στὸ Κιλκίς, ὅπου ἀρχίζει ἡ τρίτη καὶ τελευταία φάσι τῆς ἐργασίας: Τὸ ἀμάλγαμα τίθεται σὲ θερμαινόμενη χοάνη καὶ ἐξαεροῦται ὁ ὑδράργυρος. Τὸ ἐναπομένον χρυσάφι καὶ ὅ,τι ἄλλο περιέχει, ἐκτὸς πλέον τοῦ ὑδραργύρου, σχηματίζει σπογγώδες μῖγμα τὸ ὁποῖον τήκεται καὶ ἐπειδὴ τὸ σημεῖο τήξεως τοῦ χρυσοῦ εἶναι πολὺ ὑψηλὸ (1100 βαθμοὺς Κελσίου) μέρος τῶν τυχὸν ὑπαρχόντων στὸ μῖγμα ἄλλων μετάλλων —μόλυβδος, σίδηρος, ψευδάργυρος κλπ.— ἐξαεροῦται καὶ μένει χρυσὸς καθαρότητος 920 - 930 βαθμῶν. Περιέχει δηλαδὴ ἀκόμη ἐλάχιστες ποσότητες ἀργύρου καὶ μολύβδου. Ὁ χρυσὸς αὐτὸς παίρνει τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ χρηματοκιβώτιο, ἀφοῦ δμως ζυγισθῇ παρουσίᾳ πάλιν τοῦ ἐφοριακοῦ. Ἀπὸ τὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ Κιλκὶς μὲ ἀεροπλάνο μεταφέρεται στὰ γραφεῖα τῆς Ἑταιρίας στὴν Ἀθήνα. Μεταφέρεται ἀσφαλισμένος σὲ ὅλη τὴν ἀξία του. Ἐν συνεχείᾳ ἀποστέλλεται στὸ ἐξωτερικὸ πρὸς ἐξευγενισμὸν καὶ ἐπανεισάγεται μὲ καθαρότητα 1.000 βαθμῶν, δηλαδὴ εἶναι πλέον ἀμιγής.

Τὰ χρυσωρυχεῖα τοῦ Γαλλικοῦ δίδουν κατὰ μῆνα 20 περίπου κιλὰ χρυσοῦ ὁ ὁποῖος πωλεῖται στὴν ἐλευθέραν ἀγορὰν τῆς Ἑλλάδος ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διεθνοῦς τιμῆς του. Ἡ ὑπογραφεῖσα μεταξὺ τῆς Ἑταιρίας καὶ τοῦ Δημοσίου σύμβασις προβλέπτικὴ ἱκανότητα 5:000 κυβικὰ μέτρα τὸ 24ωρον, ἄρχισε νὰ ἐργάζεται ἀπὸ τὴν τοποθεσίαν Βάλτοι —11 χιλιόμετρα νοτίως τοῦ Κιλκίς— μέχρι σήμερα δὲ ἔχει διανύσει 6 χιλιόμετρα. Ἡ ἡμερησία προώθησί της κυμαίνεται ἀπὸ 1 - 4 μέτρα.

Τὸ σπουδαιότερον μέρος στὴν ἐκμετάλλευσι χρυσοφόρου γῆς εἶναι ἡ

ΟΙ ΚΑΔΟΙ ΦΕΡΝΟΥΝ ΣΥΝΕΧΩΣ ΤΗΝ ΑΜΜΟ ΜΕ ΤΟ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΜΕΤΑΛΛΟ

πει τὴν χορήγησιν στὸ τελευταῖο ἑνὸς ποσοστοῦ τῆς ἑκάστοτε...συγκομιδῆς, τὸ ὁποῖον καὶ σχετίζεται μὲ τὴν παρουσίαν τοῦ ἐφοριακοῦ ὑπαλλήλου.

Ἡ βυθοκόρος ἡ ὁποία ἔχει ἐκσκαδιενέργεια γεωτρήσεων. Μὲ τὶς γεωτρήσεις βρίσκεται τὸ ἔδαφος ποὺ περιέχει ἄξιον συλλογῆς χρυσάφι καὶ καθορίζεται τὸ δρομολόγιον τῆς βυθοκόρου. Δὲν ἐκσκάπτεται δηλαδὴ ὅλη ἡ φαινομενικὴ κοίτη τοῦ ποτα-

→

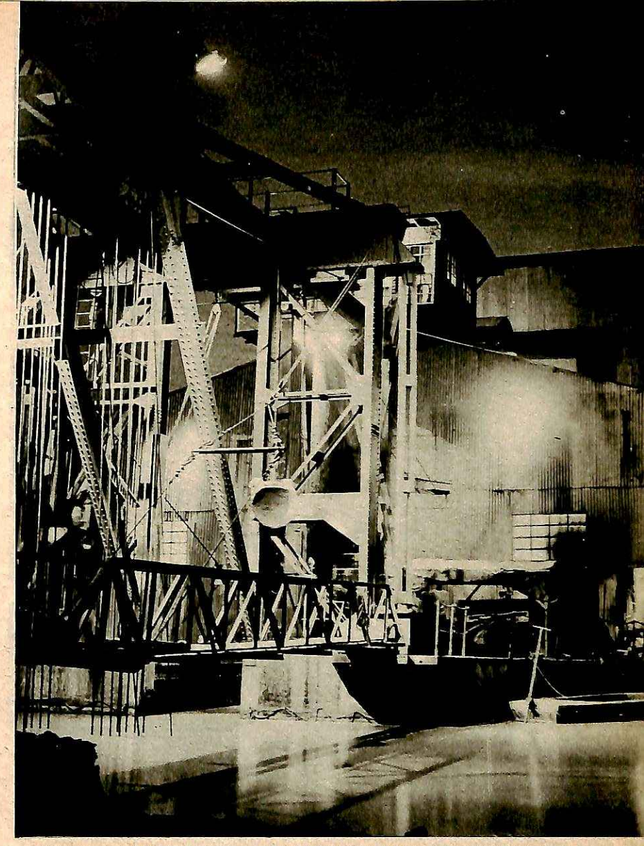

Η ΒΥΘΟΚΟΡΟΣ ΤΗΝ ΝΥΚΤΑ ΚΑΙ (ΔΕΞΙΑ) Η ΒΑΡΚΑ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ

ΕΝΑΣ ΕΡΓΑΤΗΣ ΠΗΓΑΙΝΕΙ ΝΑ ΛΙΠΑΝΗ ΤΗ ΒΥΘΟΚΟΡΟ ΜΕ ΤΗ ΒΑΡΚΑ

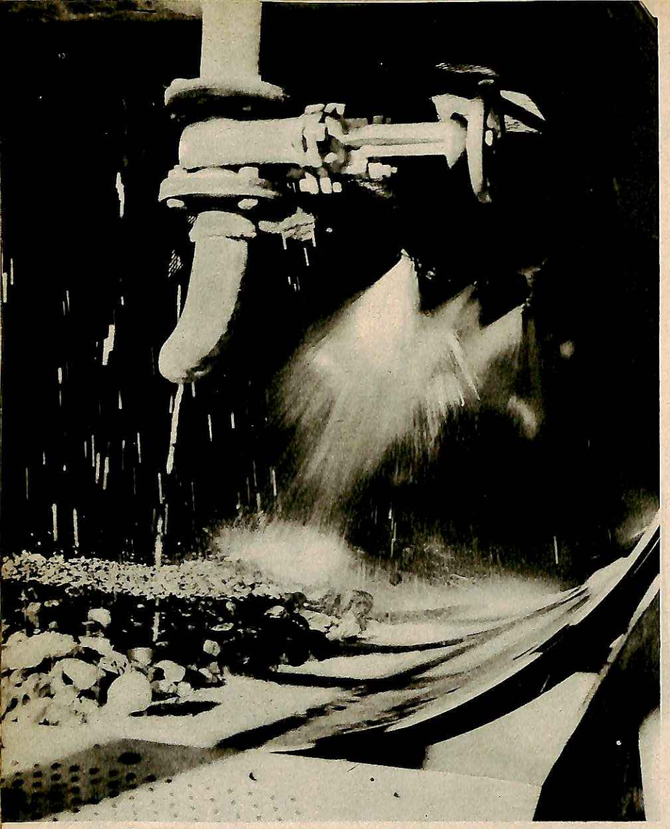

ΣΤΟ ΚΥΛΙΝΔΡΙΚΟ ΠΛΥΝΤΗΡΙΟ Η ΑΜΜΟΣ ΧΩΡΙΖΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΕΤΡΕΣ

Φωτ. Κ. ΡΑΦΑΗΛ — ΕΛΚΗΝ

Η ΑΜΜΟΣ ΠΟΥ ΕΔΩΣΕ ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ, ΑΧΡΗΣΤΗ ΠΙΑ, ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΤΑΙ

ΧΡΥΣΑΦΙ

μοῦ. Γίνονται γεωτρήσεις, ἐξετάζεται ἡ ἄμμος καὶ τὰ σημεῖα ἐκεῖνα στὰ ὁποῖα παρουσιάζει περιεκτικότητα χρυσοῦ μεγαλυτέρα τῶν 130 περίπου μιλλιγκράμ (ἕνα μιλλιγκράμ εἶναι τὸ ἕνα χιλιοστὸ τοῦ γραμμαρίου) κατὰ κυβικὴν γυάρδαν καθορίζουν τὴν περιοχὴ ποὺ θὰ ἐκσκαφῆ. Στὰ ὅρια τῆς ἐκτάσεως αὐτῆς τοποθετοῦνται μικρὲς σημαῖες πράσινες δεξιὰ καὶ κόκκινες ἀριστερά.

ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Ἡ βυθοκόρος τοῦ ποταμοῦ Γαλλικοῦ, ποὺ ὑψώνεται ἐπιβλητικὰ στὸ ἄγριο τοπίο τῆς Κολχίδος, διευθύνεται ἀπὸ τὸν κ. Γ. Δέδε, μηχανολόγο - ἠλεκτρολόγο καὶ ἔχει προσωπικὸ 6 μόνον ἄτομα: ἕνα χειριστή, ἕνα μηχανοδηγό,, δυὸ λιπαντές καὶ δυὸ ἐργάτες. Αὐτοὶ ἐναλλάσσονται ἀνὰ 8ωρον. Πρέπει νὰ τονισθῆ ὅτι ἡ βυθοκόρος τοῦ Γαλλικοῦ εἶναι ἡ μόνη στὴν Εὐρώπη, οἱ δὲ χειρισταί της μὲ τὸν κ. Δέδε ἐπὶ κεφαλῆς ἔχουν τόση εἰδίκευσι ὥστε νὰ θεωροῦνται ἰσάξιοι τῶν Αὐστραλῶν καὶ Νεοζηλανδῶν συναδέλφων των, τοὺς ὁποίους χαρακτηρίζει μεγάλη πεῖρα.

Τὸ χρυσωρυχεῖον διευθύνει ὁ κ. Ὤλστον, Ἄγγλος. Ἐσπούδασε στὴν Αὐστραλία καὶ ἔχει ἐργασθῆ ἐπὶ 30 σχεδὸν χρόνια σὲ ὀρυχεῖα διαφόρων μετάλλων στὴν Αὐστραλία, Μαλαισία, Ἀγγλία, Νιγηρία, Σιέρα Λεόνε, Ἰρλανδία καὶ Οὐαλλία.

Ο ΠΑΛΙΟΣ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΣ

Καὶ ἐνῶ στὸ ποτάμι ἐργάζεται ἡ βυθοκόρος ποὺ συγκεντρώνει ὅ,τι ἔχει νὰ παρουσιάση ἡ τεχνικὴ ἐξέλιξι λίγο πιὸ μακρυά, μένει σ' ἕνα μικρὸ ξύλινο σπιτάκι ὁ ἐκπρόσωπος τῆς ἐποχῆς τῶν Ἑλλήνων χρυσοθηρῶν. Εἶναι μιὰ ἐποχὴ μὲ ἱστορίαν ποὺ οἱ πρωταγωνισταί της ἔμειναν ἄγνωστοι γιατὶ κανεὶς δὲν σκέφθηκε νὰ συγκεντρώση γι' αὐτοὺς λεπτομερῆ στοιχεῖα καὶ ὀνόματα. Ἡ ἱστορία αὐτὴ συνεχίζεται καὶ τώρα. Κάθε τόσο ἐμφανίζεται κάποιος χρυσοθήρας μὲ τὴν τσίγκινη λεκάνη στὸ χέρι καὶ τὸ μικρὸ φτυάρι. Κάπου πλένει ἄμμο ἢ καὶ χῶμα γιὰ νὰ βρῆ λίγα ψήγματα χρυσοῦ.

Ὁ ἐκπρόσωπος τῆς ἀρχαίας αὐτῆς ἐποχῆς εἶναι ὁ Ἠλίας Γεωργακούδης, ὁ γνωστὸς μπάρπα - Λιάς, φύλακας τῆς Ἑταιρίας. Γεννήθηκε πρὶν ἀπὸ 80 περίπου χρόνια σ' ἕνα χωριὸ τῆς Μακεδονίας καὶ δὲν ἔκαμε τίποτε ἄλλο στὴ ζωή του παρὰ νὰ ψάχνη γιὰ χρυσάφι. Γνωρίζει κάθε τόπο ὅπου ὑπάρχει ἔστω καὶ ἕνα ψῆγμα χρυσοῦ, εἶναι δὲ ἀπὸ τοὺς πρώτους ὑπαλλήλους τῆς Ἑταιρίας. Δὲν ἀποχωρίζεται τὴν λεκάνη ποτέ, οὔτε καὶ ἕνα μικρὸ φακό. Ὅταν τοῦ ζητήσαμε νὰ μᾶς δείξη πῶς πλένουν τὴν ἄμμο γιὰ νὰ κατακαθίση τὸ χρυσάφι, χάρηκε ποὺ ἐπὶ τέλους θὰ ἔβλεπε κάποιος τὴν τέχνη του, τώρα ποὺ ἔχει σχεδὸν ἐξαφανισθῆ. Μᾶς ὡδήγησε σὲ ἕνα χείμαρρο καὶ γρήγορα - γρήγορα, ἄρχισε νὰ πλένη χῶμα. Εἶναι ἱεροτελεστία γιὰ τὸν χρυσοθήρα τὸ πλύσιμο καὶ ἡ ἱκανοποίησί του μεγάλη ὅταν τὰ πολύτιμα ψήγματα λάμψουν σέ μιὰ ἄκρη τῆς λεκάνης. Χρειάζεται πολὺ μεγάλη πεῖρα γιὰ νὰ φεύγη τὸ νερὸ λίγο - λίγο παρασύροντας τὸ χῶμα. Σέ ἕνα λεπτὸ ὁ μπάρπα - Λιὰς ἐγύρισε εὐτυχὴς τὸ καρφωμένο στὴ λεκάνη δλέμμα του πρὸς ἐμᾶς καὶ εἶπε νὰ κυττάξωμε. Πολλὰ ψήγματα μαρτυροῦσαν τὴν τέχνη του καὶ τὶς ἀλάθητες γνώσεις του γιὰ τοὺς χρυσοφόρους τόπους. Δὲν ἔμεινε νὰ μᾶς πῆ τίποτε ἄλλο, ἔφυγε κάπως λυπημένος. Ἐπέρασε πιὰ ἡ ἐποχὴ ποὺ ἦταν σπουδαῖος χρυσοθήρας καὶ ὅλοι τὸν ἐσέβοντο καὶ μιλοῦσαν γι' αὐτόν. Τώρα μένει στὸ ξύλινο σπιτάκι του μὲ συντροφιὰ τὶς ἀναμνήσεις. Πιὸ πέρα οἱ μηχανὲς μετεμόρφωσαν τὴν «τέχνη» του σὲ βιομηχανία...

Γ. Κ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

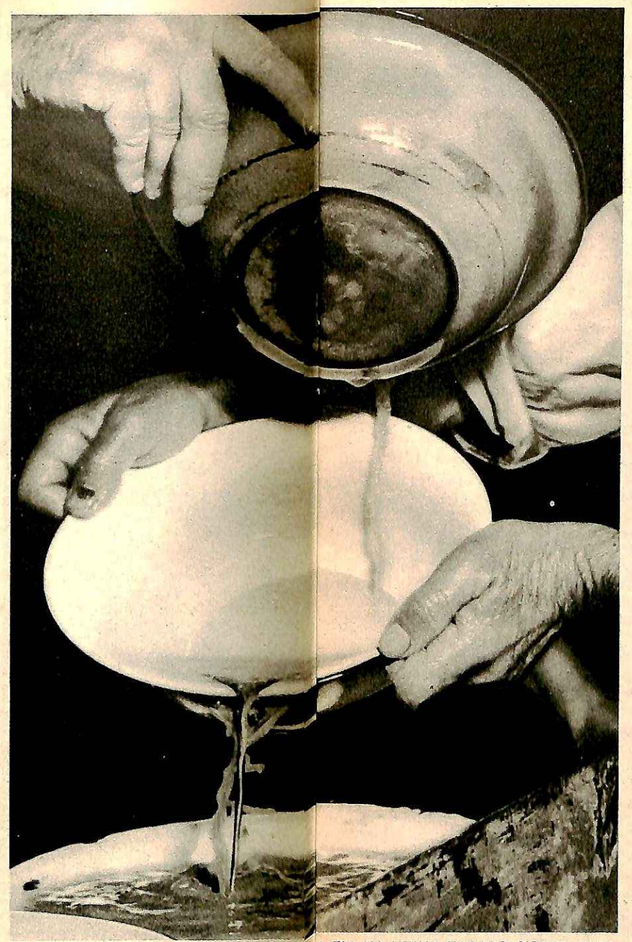

ΤΟ ΑΜΑΛΓΑΜΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΛΥΘΗ ΚΑΛΑ ΓΙΑ ΝΑ ΜΕΙΝΗ ΚΑΘΑΡΟ, ΧΩΡΙΣ ΑΜΜΟ

Ο ΔΝΤΗΣ κ. ΩΛΣΤΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ ΜΑΣ κ. Γ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΟΥΝ ΤΟ ΧΡΥΣΑΦΙ ΝΑ ΠΑΙΡΝΗ ΤΟ ΣΧΗΜΑ ΤΗΣ ΡΑΒΔΟΥ

Ο ΧΗΜΙΚΟΣ κ. Μ. ΑΡΓΥΡΟΣ ΕΞΕΤΑΖΕΙ ΨΗΓΜΑ ΧΡΥΣΟΥ (ΑΡΙΣΤΕΡΑ). Ο [illegible]ΡΙΑΚΟΣ ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΕΙ (ΣΤΗ ΜΕΣΗ). ΤΟ ΑΜΑΛΓΑΜΑ ΑΠΟΣΤΑΖΕΤΑΙ (ΚΑΤΩ)

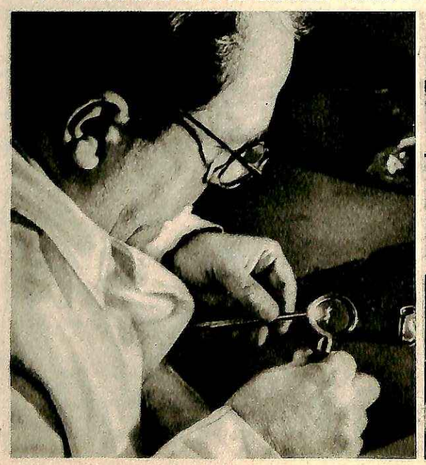

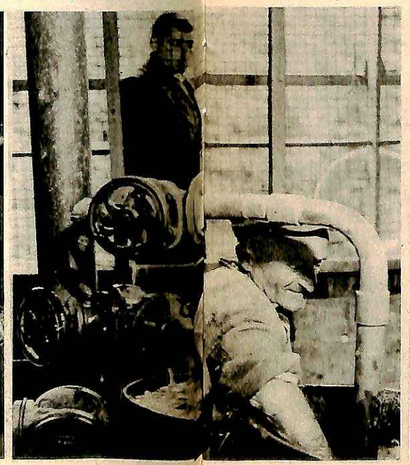

ΣΤΟ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΟ ΚΛΕΙΔΩΝΕΤΑΙ Ο ΜΟΧΘΟΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

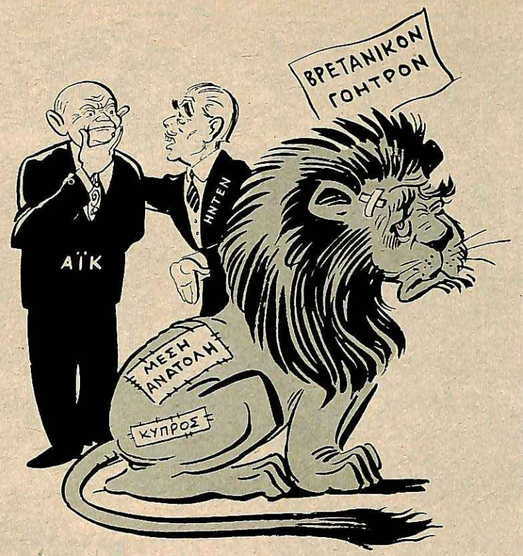

ΙΑΤΡΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

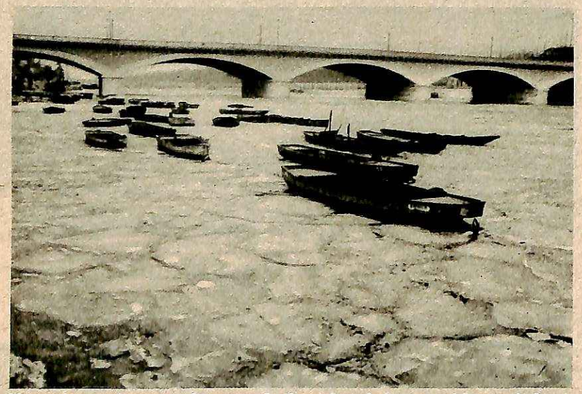

'Ωρισμένα τμήματα τοῦ ποταμοῦ Σηκουάνα ἐπάγωσαν, λόγω τοῦ δριμυτάτου ψύχους τῶν τελευταίων ἡμερῶν. 'Επάνω, ἁλιευτικὲς βάρκες ποὺ ἔχουν «μαγγωθῆ» ἀπὸ τοὺς πάγους καὶ μένουν, ἀναγκαστικά, ἀκίνητες. (United Press)

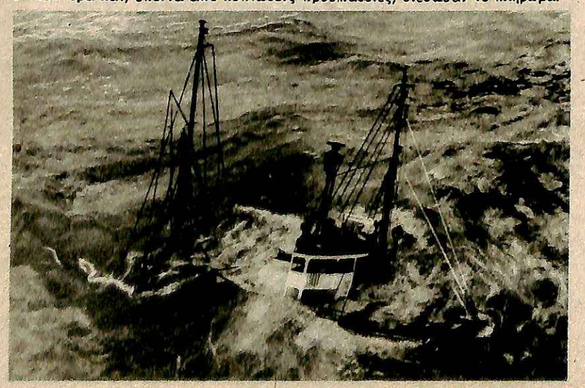

(United Press)

'Ενῶ τὸ βρεταννικὸ φορτηγὸ «Ρουμανία» κατημθύνετο γιὰ νὰ παράσχη βοήθεια στὸ βραζιλιανὸ πλοῖο «Λόϊτε Χονδούρας», προσήραξε σὲ ἀμμώδη περιοχὴ τῆς Βορείου Θαλάσσης καὶ ἄρχισε νὰ βυθίζεται. 'Επὶ τόπου ἔσπευσαν ἑλικόπτερα καὶ, ἔπειτα ἀπὸ κοπιώδεις προσπάθειες, διέσωσαν τὸ πλήρωμα.

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΣΕ 7 ΗΜΕΡΕΣ

ΕΛΛΑΣ:

• 'Ο πολιτικὸς ἑλιγμὸς τῶν Προοδευτικῶν: Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Παπάγου, τὸ κόμμα τοῦ κ. Μαρκεζίνη ἀπέβλεψεν εἰς τὴν κατάκτησιν τῆς ἡγεσίας τῶν μεγάλων λαϊκῶν μαζῶν, μικροῦ εἰσοδήματος, ποὺ ἀποτελοῦν ἐν 'Ελλάδι τὴν δεξιάν. Μὲ τὰς ἀρχικὰς διαπραγματεύσεις πρὸς τὴν ΕΔΑ, ἔρριψε τὸ Κέντρον εἰς τὴν ἀνυποληψίαν τῆς συνεργασίας μὲ τὴν ἀριστερὰν καὶ τὸ ἀπεστέρησε τῆς ἐμπιστοσύνης τῶν δεξιῶν στοιχείων. Διὰ τὴν ἐξουσίαν τὰ στελέχη του δύνανται νὰ ἀναμένουν, ἀφοῦ ἐξασφαλίσουν τὴν ἡγετικὴν θέσιν εἰς τὴν δεξιὰν παράταξιν. Τὸ σύστημα τῶν δύο παρατάξεων καὶ ἡ ἐκκαθάρισις τῆς πολιτικῆς ἰδεολογίας ἐπετεύχθη ὄχι ἀπὸ τὰς διαγωνισθείσας δύο μεγάλας καὶ ἄνευ προγράμματος παρατάξεις, ἀλλὰ ἀπὸ τὰς ἐλιχθείσας, πολιτικῶς προγραμματισμένας μικράς.

• 'Η ἔκθεσις Θεσσαλονίκης: Κατὰ τὴν περιοδείαν τοῦ Ρώσου πρεσβευτοῦ κ. Σεργκέγιεφ εἰς Β. 'Ελλάδα, ἔγινεν ἐπανειλημμένως λόγος περὶ τῆς ὀγκώδους ἐκπροσωπήσεως τῆς ΕΣΣΔ εἰς τὴν ἔκθεσιν τὸ 1954. 'Ο Ρῶσος πρεσβευτὴς ὑπεσχέθη ἐνεργὸν συμμετοχὴν τῆς 'Ανατολικῆς Εὐρώπης καὶ κατὰ τὸ 1956. 'Ο ἐν Θεσσαλονίκη 'Αμερικανὸς πρόξενος κ. Φίλιπ "Αϊρλαντ ἐζήτησε τὸ περίπτερον τῶν 'Εθνῶν καὶ τὸν περὶ αὐτὸ χῶρον, διὰ τὴν ἐνεργὸν συμμετοχὴν τῶν 'Ην. Πολιτειῶν κατὰ τὸ 1956. Διὰ πρώτην φοράν, εἰς τὸν μικρὸν αὐτὸν τομέα, ἐκδηλοῦται ἐπωφελὴς διὰ τὴν χώραν ὁ ἐμπορικὸς καὶ οἰκονομικὸς ἀνταγωνισμὸς τῶν δύο μεγάλων.

• Τὰ ἀτού τῆς ἀριστερᾶς: Βοήθεια 200.000.000 δολλαρίων, διαρρύθμισις τῶν φορειοηπειρωτικῶν συνόρων ὑπὲρ τῆς 'Ελλάδος καὶ μερικὸς ἀφοπλισμὸς τῆς Βουλγαρίας, δὲν εἶναι πράγματα τὰ ὁποῖα δύναται νὰ ἀπορρίψη κυβέρνησις τοῦ Κέντρου.

• 'Η ἐπιθυμία τῆς Μόσχας: «'Η Μόσχα θὰ ἠὐχαριστεῖτο ἐξαιρετικὰ ἀπὸ μίαν ταχεῖαν βελτίωσιν τῶν σχέσεών σας μὲ τὴν 'Ελλάδα», διεμήνυσε πρὸς τὸν γενικὸν γραμματέα τοῦ βουλγαρικοῦ κομ. κόμματος Ζύβκωφ, ὁ ἐν Σόφια πρεσβευτὴς τῆς ΕΣΣΔ κ. Πριτσέντωφ. 'Από τοῦ ἑπομένου εἰκοσιτετραώρου, ὁ ἐν Σόφια "Ελλην ἐπιτετραμμένος κ. Τρανός, ἐδέχετο καταιγισμὸν προσκλήσεων εἰς κάθε ἐπίσημον δεξίωσιν τῆς βουλγαρικῆς πρωτευούσης.

Μ. ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ:

• Πενιχρὰ συγκομιδή: Τὸ ταξίδιον τοῦ κ. "Ηντεν εἰς τὴν Οὐάσιγκτων δὲν ἀπέδωσε. Παρὰ τὴν ἀσκηθεῖσαν πίεσιν, ὁ πρόεδρος 'Αΐζενχάουερ ἠρνήθη νὰ δεχθῆ ἄρσιν τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς 'Ερυθρᾶς Κίνας, ἠρνήθη νὰ δεχθῆ συμμετοχὴν τῶν 'Ην. Πολιτειῶν εἰς τὸ σύμφωνον τῆς Βαγδάτης, ἠρνήθη νὰ ἐπέμθη εἰς τὴν διένεξιν μὲ τὴν Σαουδικὴν 'Αραβίαν διὰ τὴν ὄασιν Μπουραϊμί. Φαίνεται ὅτι ἠρνήθη ἀκόμη καὶ τὴν συμπαράστασιν εἰς τὴν ἀγγλοελληνικὴν διένεξιν διὰ τὸ κυπριακόν.

ΙΤΑΛΙΑ:

• 'Αποτελέσματα τῆς νέας Διεθνοῦς: Μία ἀκόμη ἔνδειξις περὶ τοῦ γεγονότος ὅτι ἡ νέα Διεθνὴς ἐπέτυχεν ἑνοποίησιν τῶν σοσιαλιστῶν μὲ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ ναζί. 'Ο σοσιαλιστὴς πρόεδρος τῆς Ἰταλικῆς Δημοκρατίας κ. Γκρόντσι, πιέζει τὰς 'Ην. Πολιτείας διὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς εἰσοδχῆς τῆς Κομ. Κίνας εἰς τὸν ΟΗΕ. Θεωρεῖ τὴν ἀμερικανικὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν ἐξαιρετικῶς ἄκαμπτον καὶ ἀνίκανον νὰ συλλάθη τὸ νόημα τῶν ἐπαναστάσεων τῆς ΕΣΣΔ καὶ τῆς Κίνας. 'Ο κ. Γκρόντσι συνδέεται στενῶς μὲ τὸν κ. Νέννι καὶ ὁ Νέννι ἐκπροσωπεῖ τὴν 'Ιταλίαν εἰς τὴν νέαν ἑνοποιημένην ἀριστερὰν τῆς 5ης Διεθνοῦς.

ΤΟΥΡΚΙΑ:

• Τὰ μετεωρολογικὰ ἀερόστατα: 'Αποδέκτης τῆς σοβιετικῆς διαμαρτυρίας διὰ τὴν ἐξαπόλυσιν μετεωρολογικῶν ἀεροστάτων ὑπεράνω τοῦ σοβιετικοῦ ἐναερίου χώρου, δὲν ἦσαν μόνον αἱ 'Ην. Πολιτεῖαι. 'Ο Ρῶσος ὑφυπουργὸς τῶν 'Εξωτερικῶν κ. Γκρομύκο ἐπέδωσε εἰς τὸν ἐν Μόσχα Τοῦρκον πρεσβευτὴν Κεμὰλ Νεκὰτ Καβούρ ἀνάλογον διακοίνωσιν ὅπου ἀναφέρεται ὅτι «δεκάδες ἀεροστάτων ἐπεσημάνθησαν εἰς τὴν περιοχὴν πέριξ τοῦ 'Εριθάν, πρωτευούσης τῆς σοβιετικῆς 'Αρμενίας». 'Εν ὄψει τῆς ἀναθεωρήσεως τῆς συνθήκης τοῦ Μοντρέ, τὸ θέμα τῆς 'Αρμενίας πρόκειται νὰ ἀποτελέση μέσον πιέσεως τῆς ΕΣΣΔ ἐπὶ τῆς Τουρκίας. "Ηδη ἐζητήθη ἡ ἀχρήστευσις τῶν ἐκεῖ ἀεροπορικῶν θάσεων.

ΝΟΡΒΗΓΙΑ:

• Θύματα διαμάχης οἱ ρέγγες; : 'Η πρόσφατος ἐνέργεια τῶν νορβηγικῶν ναυτικῶν ἀρχῶν, ποὺ συνέλαθον 14 σοβιετικὰ ἁλιευτικὰ εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ "Αλενσουντ, ὡς παραθιάσαντα τὰ νορβηγικὰ χωρικὰ ὕδατα, ἔχει θαθυτέραν αἰτίαν. 'Ο Νορβηγὸς πρωθυπουργὸς κ. Γκερχάρτσεν ἠθέλησε νὰ καταστήση σαφὲς εἰς τὸν κ. Κροῦστσεφ, ὅτι ἡ ἄρνησις τῆς Νορβηγίας νὰ δεχθῆ ἐγκατάστασιν θάσεων τοῦ ΝΑΤΟ εἰς τὸ ἔδαφός της, δὲν σημαίνει χαλάρωσιν, ἀλλὰ ἐνίσχυσιν τῆς νορβηγικῆς κυριαρχίας καὶ ἀνεξαρτησίας.

ΝΑΤΟ, ΣΕΑΤΟ, ΜΕΤΟ:

• Αἱ κομμουνιστικαὶ ἀντιδράσεις: Εἰς τὸ ΝΑΤΟ ἀντετάχθη τὸ σύμφωνον τῆς Βαρσοθίας. Εἰς τὸ σύμφωνον τῆς Νοτιοανατολικῆς 'Ασίας (ΣΕΑΤΟ), μὲ τὴν πρωτοθουλίαν τῆς κομμουνιστικῆς Κίνας, ἀντιτάσσεται ἀνάλογος συνασπισμός, μὲ συμμετοχὴν πρὸς τὸ παρὸν τοῦ Βιετμίνχ καὶ τῆς Βορείου Κορέας καὶ προσεχῆ συμμετοχὴν πολλῶν ἐκ τῶν κρατῶν τῆς διασκέψεως τοῦ Μπαντούγκ. Εἰς τὸ σύμφωνον τῆς Βαγδάτης (ΜΕΤΟ), οὐδὲν ἀνάλογον ἀντιτάσσει ἡ σοβιετικὴ πολιτική. Τὸ ΜΕΤΟ δὲν ἐνοχλεῖ τὴν σοβιετικὴν στρατηγικήν.

ΔΥΤ. ΓΕΡΜΑΝΙΑ:

• Περιελαμθάνοντο εἰς τὴν συμφωνίαν: 'Αντιπροσωπεῖαι τεχνικῶν καὶ γεωπόνων τῆς ΕΣΣΔ ἐπισκέπτονται τὴν Δυτικὴν Γερμανίαν ἀπό τινος καιροῦ. Εἰς σχετικὴν παρατήρησιν τῶν Δυτικῶν, τὸ ὑπουργεῖον 'Εξωτερικῶν τῆς Βόννης ἀπεκάλυψεν ὅτι κατὰ τὰς διαπραγματεύσεις τοῦ καγκελλαρίου 'Αντενάουερ εἰς τὴν Μόσχαν τὸν παρελθόντα Σεπτέμθριον,εἰς τὴν ἀποκατάστασιν τῶν διπλωματικῶν σχέσεων περιελαμθάνετο καὶ συμφωνία περὶ παρομοίων ἐπισκέψεων.

ΑΝ. ΓΕΡΜΑΝΙΑ:

• Εἰς τὴν διάσκεψιν τῶν κρατῶν τοῦ συμφώνου Βαρσοθίας: 'Ο ἡγέτης τοῦ γερμανικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος Βάλτερ Οὐλμπριχτ, ἠρνήθη τὴν παρουσίαν καὶ ἑνὸς ἔστω πρώην ναζὶ ἀξιωματικοῦ εἰς τὸν νέον στρατὸν τῆς 'Αν. Γερμανίας. Τοῦ ἀντετάχθη ὅτι ὁ ἰσχυρισμὸς πρέπει νὰ προθάλλεται μόνον εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Γερμανίας, ὅπου ἡ συμφωνία κομμουνιστῶν — ναζὶ τηρεῖται ἀκόμη μυστική. Διότι εἰς τὸ συνέδριον τῆς Βαρσοθίας, ὁ Τσέχος ἐκπρόσωπος παρέταξε τοὺς ἀκολούθους ἀριθμούς: 'Εκ τῶν 1.500 ἐπιτελῶν ἀξιωματικῶν, οἱ 450 εἶναι πρώην ναζί. 'Εκ τῶν 65 συνταγματαρχῶν, οἱ 45 εἶναι πρώην ναζί, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ 22 συνταγματάρχαι τῆς χιτλερικῆς Βέρμαχτ. 'Εκ τῶν 30 στρατηγῶν, οἱ 17 ἦσαν ναζί.

Ε. Σ. Σ. Δ.:

• Σοθαρὸν λάθος χαρακτηρίζονται αἱ δηλώσεις τοῦ κ. Σαμπούρωφ: 'Επ' εὐκαιρία δεξιώσεως εἰς τὴν ἐν Μόσχα πρεσθείαν τῶν 'Ινδιῶν διὰ τὴν ἐπέτειον τῆς ἀνεξαρτησίας των, ὁ ὑπουργὸς τοῦ νέου πενταετοῦς σχεδίου κ. Σαμπούρωφ ἐδήλωσεν ὅτι: «'Εντὸς τῆς προσεχοῦς τριετίας θὰ ἔχωμεν ὑπερθῆ τὰ καπιταλιστικὰ κράτη εἰς τὸν τομέα τῶν τροφίμων». Οἱ ἐπικριταὶ παρατηροῦν: Πρόκειται περὶ προθλέψεως, προφητείας ἢ ὑποσχέσεως. 'Εν πάση ὅμως περιπτώσει ἡ σημερινὴ πραγματικότης εἶναι ὅτι 39 ἔτη μετὰ τὴν σοβιετικὴν ἐπανάστασιν, ἀπὸ ἀπόψεως παραγωγῆς τροφίμων, ἡ ΕΣΣΔ ὑστερεῖ τῶν καπιταλιστικῶν χωρῶν.

• Προτεραιότης εἰς τὴν 'Ανατολήν: Τὸ νέον πενταετὲς σχέδιον προθλέπει τὴν ἵδρυσιν μεγάλων θιομηχανικῶν κέντρων εἰς τὴν Κεντρικὴν 'Ασίαν, Σιθηρίαν καὶ "Απω 'Ανατολήν. Κάθε προσπάθεια θὰ καταθληθῆ διὰ τὴν ἀποτροπὴν περαιτέρω συγκεντρώσεως εἰς τὰ πυκνοκατωκημένα κέντρα τῆς Δυτικῆς Ρωσίας.

ΚΥΠΡΟΣ:

• 'Ο κ. Φράνς Νόελ Μπαϊκερ ἐμεσολάθησε: Τὸ σχέδιον συντάγματος ἐπὶ τοῦ ὁποίου συνεφώνησεν ὁ 'Εθνάρχης τῆς Κύπρου, δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὸ προταθὲν κατὰ τὸ 1955. 'Ομοιάζει μᾶλλον πρὸς τὸ συνταχθὲν ὑπὸ τοῦ σὲρ "Εντουαρντ Τζάκσον κατὰ τὸ 1948 καὶ προθλέπει σύνθεσιν Βουλῆς ἀνάλογον μὲ τὴν ἀριθμητικὴν ἀναλογίαν τοῦ πληθυσμοῦ. 'Η παρουσία τοῦ κ. Φράνς Νόελ Μπαϊκερ κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος μηνὸς εἰς τὴν Κύπρον ἐτηρήθη μυστική, ὅπως καὶ αἱ συναντήσεις του μὲ τὸν Μακάριον.

'Ο πρεσθευτὴς τῆς 'Ελλάδος στὸ Ρίο 'Ιανέϊρο κ. Γεώργιος 'Αργυρόπουλος συγχαίρει τὸν πρόεδρον τῆς Βραζιλίας κ. Γιουσελίνο Κουμπίτσεκ ντὲ 'Ολιθέϊρα, στὸ προεδρικὸ ἀνάκτορο τὴν ἡμέρα τῆς ἀναλήψεως τῆς ἐξουσίας.

'Η ἐφημερὶς τῆς 'Αργεντινῆς «ΠΡΕΝΣΑ», ποὺ εἶχε διακόψει τὴν ἔκδοσί της κατόπιν διαταγῆς τοῦ Περόν, ἐπανεξεδόθη τὴν 3ην Φεθρουαρίου. Μερικὰ ἐνδιαφέροντα στοιχεῖα: "Ετος 84ον, ἀριθμὸς φύλλου 29476, σελίδες 24, ἀριθμὸς πωληθέντων φύλλων: 840.000... ποὺ ἀποτελεῖ ρεκόρ.

LA PRENSA

BUENOS AIRES VIERNES 3 DE FEBRERO DE 1956

P. Paz - En la Hora de la Justicia

Conmemórase Hoy el 104 Aniversario de Caseros

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ ΚΟΜΜΑΤΩΝ

Ζ΄. ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ ΤΟΥ 1897 ΕΙΣ ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΟΥ ΓΟΥΔΙ

Τοῦ κ. ΓΡΗΓ. ΔΑΦΝΗ

Δώδεκα κυβερνήσεις ἐσχηματίσθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸ διάστημα ἀπὸ 18 Ἀπριλίου 1897, ὅτε ἐπαύθη ἡ κυβέρνησις Δηληγιάννη, κατόπιν τῆς δυσμενοῦς ἐκβάσεως τῶν στρατιωτικῶν ἐπιχειρήσεων μὲ τὴν Τουρκίαν, μέχρι τῆς 15ης Αὐγούστου 1909, ὅτε ἐξερράγη ἡ ἐπανάστασις τοῦ Γουδί. Πρόεδρος τεσσάρων ἐκ τῶν κυβερνήσεων αὐτῶν ἦτο ὁ Γεώργιος Θεοτόκης, ἑτέρων τεσσάρων ὁ Δημ. Ράλλης, δύο ὁ Ἄλεξ. Ζαΐμης καὶ δύο ὁ Θεοδ. Δηληγιάννης. Μακρόβιοι καὶ στηριζόμεναι εἰς αὐτοδύναμον πλειοψηφίαν ἦσαν μόνον αἱ δύο ἐκ τῶν τεσσάρων κυβερνήσεων Θεοτόκη. Ἡ πρώτη, ἡ ὁποία διήρκεσεν ἀπὸ τῆς 2ας Ἀπριλίου 1899 μέχρι τῆς 12ης Νοεμβρίου 1901 καὶ προῆλθεν ἐκ τῶν ἐκλογῶν τῆς 7ης Φεβρουαρίου 1899, καὶ ἡ δευτέρα, ἡ ὁποία ἔζησεν ἀπὸ τῆς 8ης Δεκεμβρίου 1905 μέχρι τῆς ὁπὸ Ἰουλίου 1909 καὶ διενήργησε τὰς ἐκλογὰς τῆς 26ης Μαρτίου 1906 αἱ ὁποῖαι τῆς ἔδωσαν ἰσχυρὰν κοινοβουλευτικὴν βάσιν.

Ἐκ τῶν ἄλλων δέκα κυβερνήσεων αἱ τέσσαρες τοῦ Δημ. Ράλλη ἐστηρίζοντο εἰς δάνειον πλειοψηφίαν. Ἡ πρώτη, εἰς τὴν ὁποίαν μετεῖχον καὶ ἐκπρόσωποι τοῦ τρικουπικοῦ κόμματος (18)4—21)9)1897), ἐπὶ τῆς δηληγιαννικῆς πλειοψηφίας τῆς Βουλῆς τῆς 16ης Ἀπριλίου 1895, ἡ δευτέρα (28)6 — 6)12)1903) ἐπὶ τῆς ἀνοχῆς θεοτοκικῶν καὶ ζαϊμικῶν, ἡ τρίτη (9)6—8)12)1905) ἐπὶ τῆς ἀνοχῆς τῶν δηληγιαννικῶν, ἡ τετάρτη (7)7—15)8)1909) ἐπὶ τῆς ἀνοχῆς τῶν θεοτοκικῶν. Δάνειον πλειοψηφίαν εἶχον καὶ αἱ δύο κυβερνήσεις Ἀλεξ. Ζαΐμη. Ἡ πρώτη (21)9)1897—2)4)1899), ἡ ὁποία ὑπῆρξε καὶ μακρόβιος, ἐστηρίζετο ἐπὶ τῆς ἰδίας δηληγιαννικῆς πλειοψηφίας, ἐπὶ τῆς ὁποίας εἶχε στηριχθῆ καὶ ἡ κυβέρνησις Ράλλη. (Ἡ δηληγιαννικὴ πλειοψηφία, φοβουμένη ὅτι θὰ συνετρίβετο ἐκλογικῶς μετὰ τὴν ἧτταν τοῦ 1897, ἂν διελύετο ἡ Βουλή, προσεπάθησε νὰ στηρίξῃ καὶ ἐστήριξε τὴν κυβέρνησιν Ζαΐμη). Ἡ δευτέρα (12)11)1901 — 24)11)1902) ἐπὶ τῆς θεοτοκικῆς πλειοψηφίας τῆς Βουλῆς τῆς 7ης Φεβρουαρίου 1899. Ἰδίαν πλειοψηφίαν εἶχον αἱ δύο κυβερνήσεις Θ. Δηληγιάννη. Ἀσθενὴ ἡ πρώτη (24)11)1902—14)6)1903), διότι αἱ ἐκλογαὶ τῆς 17 Νοεμβρίου 1902 δὲν ἔδωσαν εἰς κανένα ἀπὸ τὰ δύο μεγάλα κόμματα πλειοψηφίαν, ἰσχυρὰν ἡ δευτέρα (16)12)1904—31)5)1905), κτηθεῖσαν εἰς τὰς ἐκλογὰς τῆς 20ης Φεβρουαρίου 1905. Ἀλλ' ἡ πλειοψηφία αὐτὴ δὲν κατώρθωσε νὰ ἐπιζήσῃ τῆς δολοφονίας τοῦ Δηληγιάννη.

Κατὰ τὴν περίοδον 1897—1909 ὑπῆρξαν οὐσιαστικῶς δύο μόνον κόμματα. Τὸ δηληγιαννικὸν καὶ τὸ θεοτοκικόν, τὸ ὁποῖον ἀπετέλεσε τὴν συνέχειαν τοῦ τρικουπικοῦ κόμματος. Τὸ ζαϊμικὸν κόμμα δὲν κατώρθωσε νὰ παίξῃ ρόλον παρὰ μόνον εἰς τὴν Βουλὴν τοῦ 1902, ἐξαφανισθὲν μετὰ ταῦτα. Τέλος, τὸ ραλλικὸν δὲν ἐπέτυχε ποτὲ νὰ ἀποκτήσῃ λαϊκὴν βάσιν. Δι' αὐτὸ καὶ ὁ Δημ. Ράλλης ἀπεκαλεῖτο «Καπετὰν Ἕνας». Κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τῆς περιόδου ταύτης ἐνεφανίσθη καὶ ἡ «Ὁμὰς τῶν Ἰαπώνων», ἡ ὁποία ἀπετέλεσε τὴν ἀριστερὰν πτέρυγα εἰς τὴν Βουλὴν τοῦ 1906.

ΤΟ ΘΕΟΤΟΚΙΚΟΝ ΚΟΜΜΑ

Τὸ τρικουπικὸν κόμμα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀρχηγοῦ του, παρέμεινεν ἄνευ ἡγεσίας μέχρι τῆς 8ης Νοεμβρίου 1898. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην 34 τρικουπικοὶ πολιτευταί, ἐξουσιοδοτημένοι ἀπὸ ἄλλους τόσους, συνῆλθον εἰς τὴν ἐν Ἀθήναις οἰκίαν τοῦ Ἡ. Ζέγγελη καὶ ἐξέλεξαν ὡς διευθυντὴν τῶν ἐργασιῶν τοῦ κόμματος τὸν Γ. Θεοτόκην, βουλευτὴν ἐκ Κερκύρας, ὁ ὁποῖος εἶχε διατελέσει ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν εἰς τὴν πέμπτην κυβέρνησιν καὶ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν εἰς τὴν ἕκτην κυβέρνησιν Χαρ. Τρικούπη. Μετὰ τὴν πλειοψηφίαν τὴν ὁποίαν ἔλαβε τὸ τρικουπικὸν κόμμα εἰς τὰς ἐκλογὰς τῆς 7ης Νοεμβρίου 1899, ὁ Θεοτόκης ἀνεγνωρίσθη ἀρχηγὸς καὶ ἐσχημάτισε τὴν πρώτην ὑπὸ τὴν προεδρίαν του κυβέρνησιν.

Ὁ Γ. Θεοτόκης, χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸ πολιτικὸν ἀνάστημα τοῦ Χαρ. Τρικούπη, ἦτο εἷς τῶν ἱκανωτέρων πολιτικῶν ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς του. Ἐστερεῖτο ὅμως τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀγωνιστικῆς διαθέσεως τοῦ προκατόχου του. Ἐπὶ πλέον δὲν εἶχε φαντασίαν. Δι' αὐτὸ δὲν κατώρθωσε νὰ ἀξιοποίηση καμμίαν ἀπὸ τὰς εὐκαιρίας ποὺ παρουσιάσθησαν. Οὔτε τὴν Κρήτην δὲν ἐπέτυχε νὰ προσαρτήσῃ, μετὰ τὸ βουλγαρικὸν καὶ αὐστριακὸν πραξικόπημα τοῦ 1908. Τὸ χειρότερον δέ, ἡ ἔλλειψις φαντασίας τὸν παρέσυρεν εἰς τὸ ν' ἀκολουθήσῃ φιλογερμανικὴν πολιτικήν. Ὁ φόβος τῶν Σλάβων τὸν ἔκαμε νὰ ἀναζητήσῃ στήριγμα εἰς τὴν Γερμανίαν. Εὐτυχῶς, ταχέως ἀντελήφθη ὅτι τὰ συμφέροντα τῆς Ἑλλάδος δὲν συνέπιπτον μὲ τὰ συμφέροντα τῆς αὐτοκρατορικῆς Γερμανίας.

Εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ Θεοτόκη πρέπει νὰ ἐγγραφῇ ὅτι συνέχισε καὶ ὥθησε τὴν ὀργάνωσιν τοῦ κράτους ποὺ εἶχεν ἀρχίσει ἐπὶ Τρικούπη. Πρέπει νὰ ἐγγραφῇ, ἐπίσης, ἡ στρατιωτικὴ προπαρασκευὴ τῆς χώρας. Ἂν τὰ θεμέλια τὰ ἔθεσεν ὁ Τρικούπης, τὸν σκελετὸν τῆς στρατιωτικῆς οἰκοδομῆς κατεσκεύασεν ὁ Θεοτόκης. Χωρὶς διαφήμισιν, μὲ σεμνότητα καὶ σωφροσύνην, παρὰ τὰς οἰκονομικὰς δυσχερείας, ὁ Γ. Θεοτόκης προπαρεσκεύασε τὴν χώραν διὰ τὴν ἐξόρμησιν τοῦ 1912. Δὲν ἐπίστευεν εἰς τὴν δυνατότητα τῆς ἐξορμήσεως αὐτῆς. Δὲν θὰ τὴν ἐπραγματοποίει, ἴσως, ἐὰν εὑρίσκετο εἰς τὴν ἐξουσίαν. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς τὴν ἑπταετῆ διακυβέρνησιν τῆς χώρας ἀπὸ τὸν Γ. Θεοτόκην, κατὰ τὴν περίοδον 1899—1909, θὰ ἦτο σχεδὸν ἀδύνατον νὰ γίνῃ ἡ ἐξόρμησις τοῦ 1912. Σύνηθως ρίπτεται εἰς τὴν λήθην ἡ περίοδος τῆς διακυβερνήσεως τῆς χώρας ἀπὸ τὸν Γ. Θεοτόκην». Ἐλεγεν εἰς διάλεξίν του, ἐκφωνηθεῖσαν τὴν 21 Φεβρουαρίου 1953, ὁ διευθυντὴς τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης, κ. Εὐάγγελος Φωτιάδης. Πιθανῶς διότι ὁ Θεοτόκης ἐνεργῶν ὡς γνήσιος πολιτικός, ἐβλέπων δηλαδὴ τὸ ἐπίκαιρον, ἐστράφη ἀποκλειστικῶς σχεδὸν εἰς τὴν ὀργάνωσιν τοῦ στρατοῦ καὶ εἰς τὴν ὀργάνωσιν τοῦ προβαλάμου τοῦ στρατοῦ, τῆς παιδείας. Πιθανῶς διότι ὁ εὐπατρίδης πρωθυπουργὸς δὲν ἦτο τύπος προσιτοῦ εἰς τὸν δῆμον καὶ εὑρέθη πάντοτε μακρὰν τοῦ πολλοῦ λαοῦ καὶ τῆς διαφημίσεως. Πράγματι δέ, ὁ Γ. Θεοτόκης ὄχι μόνον δὲν συνεπάθει, ἀλλά, θὰ ἠμποροῦσε νὰ λεχθῇ, ἔτρεφεν ἀντιπάθειαν πρὸς τὴν δημαγωγίαν. Ἐνῶ, ἀντιθέτως, ἦτο κατ' ἐξοχὴν κοινοβουλευτικὸς καὶ ἐπέδειξε πάντοτε ὑπερβολικὴν πολιτικὴν εὐθιξίαν.

Δὲν ὑπῆρξε κοινωνικὸς ἀνακαινιστὴς ὁ Γ. Θεοτόκης, ἀλλὰ αἱ κυβερνήσεις του ἔλαβον πολλὰ μέτρα κοινωνικῆς μορφῆς. Ἡ προστάθεια καὶ μονη τὴν ὁποίαν ἀνέλαβεν ὁ Θεοτόκης, νὰ κτυπήσῃ τὴν τοκογλυφίαν, ἡ ὁποία ἐδέσποζε τῆς ἀγροτικῆς οἰκονομίας τῆς χώρας, θὰ ἦτο ἀρκετὴ διὰ νὰ τὸν καθιερώσῃ ὡς πολιτικὸν ἄνδρα. Διότι ὁ παραμερισμὸς τῆς τοκογλυφίας ἀπετέλει τὸ πρῶτον βῆμα διὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς ἀγροτικῆς τάξεως.

Ὅπως ὁ Χαρ. Τρικούπης ἐκυριάρχησε κατὰ τὴν περίοδον 1875—1895, ἔτσι ὁ Γ. Θεοτόκης ἐπεβλήθη κατὰ τὴν περίοδον 1899—1909. Μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ὁ δεύτερος δὲν ἐσπευδεν. Ἐπροχώρει μὲ βήματα μικρά, ἀλλὰ σταθερά. Ἐὰν ἐνεφανίζετο δέκα χρόνια ἀργότερα, ἴσως νὰ ἦτο ὁ ἡγέτης τοῦ 1909. Δὲν ἦτο ἐπαναστάτης, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρξε ποτὲ ἀντιδραστικός. Σήμερον θὰ ἐτοποθετεῖτο εἰς τὸ Κέντρον.

Ἡ πολιτικὴ εὐθιξία τοῦ Θεοτόκη ἐξεδηλώθη, κυρίως, τὸν Νοέμβριον τοῦ 1901 μετὰ τὰς γνωστὰς ὑπὸ τὸ ὄνομα «Εὐαγγελιακὰς» σκηνάς, καὶ τὸν Ἰούλιον τοῦ 1909. Εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιπτώσεις ὁ Θεοτόκης ὑπέβαλε τὴν παραίτησίν του, καίτοι διετήρει ἰσχυρὰν κοινοβουλευτικὴν πλειοψηφίαν, διότι ἠσθάνετο ὅτι εὑρίσκετο εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τὸ δημόσιον φρόνημα.

Εἰς τὴν ἀπόπειραν μεταφράσεως τοῦ Εὐαγγελίου οὐδεμίαν ἀνάμιξιν εἶχεν ἡ Κυβέρνησις. Ἡ εὐθύνη ἐβάρυνεν, ἀποκλειστικῶς, τὴν Βασίλισσαν Ὄλγαν καὶ τὸν Μητροπολίτην Ἀθηνῶν Προκόπιον, ὁ ὁποῖος ἐστερεῖτο τῆς ψυχικῆς δυνάμεως νὰ στοματήσῃ τὴν ὑπόθεσιν τῆς μεταφράσεως, ἡ ὁποία ἦτο ἐθνικὸς ἄστοχος. Ἡ Κυβέρνησις ἀνεμίχθη ὅταν τὸ ζήτημα ἔφθασεν εἰς τὰ πεζοδρόμια καὶ ἠπειλήθη ἡ τάξις. Κακὴ χρῆσις τῆς ἐνόπλου δυνάμεως εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα, τὴν 8ην Νοεμβρίου 1901, νὰ φονευθοῦν τρεῖς φοιτηταὶ καὶ ὀκτὼ πολῖται, νὰ τραυματισθοῦν δὲ πλέον τῶν ὀγδοήκοντα πολιτῶν, στρατιωτῶν καὶ ναυτῶν.. Ὁ Θεοτόκης διέταξε ἀμέσως νὰ ἀποσυρθοῦν αἱ στρατιωτικαὶ δυνάμεις ἀπὸ τὰς ὁδοὺς καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ νὰ περιορισθοῦν εἰς τὰ ἀστυνομικὰ τμήματα. Συγχρόνως, ὑπεχρέωσε τὸν Μητροπολίτην Προκόπιον νὰ παραιτηθῇ. Τὴν 10ην δὲ Νοεμβρίου ἐνεφανίσθη εἰς τὴν Βουλὴν καί, ἀφοῦ ἔδωσε μίαν ἀντικειμενικὴν ἐξιστόρησιν τῶν γεγονότων, ἔλαβε τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ σώματος διὰ ψήφων 109 ἐναντι 87 καὶ 7 ἀποχῶν. Ἐν συνεχείᾳ, ὅμως, ὑπέβαλε τὴν παραίτησιν τῆς Κυβερνήσεως, διότι ἐπίστευεν εἰλικρινῶς ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν ἐξουσίαν, ἐφ' ὅσον δὲν ἐπέτυχε νὰ διατηρήσῃ τὴν τάξιν ἄνευ αἱματοχυσίας.

Εἰδικώτερον εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην, ἡ εὐθιξία τοῦ Θεοτόκη κατεδείχθη ὅταν ἐκάλεσε τὸν ὑπουργὸν τῶν Ναυτικῶν νὰ παραιτηθῇ, διότι οὗτος εἶχεν ἀποστείλει ἄγημα ναυτῶν πρὸς προστασίαν τῆς οἰκίας τοῦ πρωθυπουργοῦ.

«Πρωθυπουργὸς φρουρούμενος, εἶχεν εἰπεῖ ὁ Γ. Θεότοκης, δὲν δύναται νὰ παραμείνῃ εἰς τὴν ἀρχήν».

Καὶ τὴν 4ην Ἰουλίου, ὁ Θεοτόκης, καίτοι διετήρει συμπαγῆ κοινοβουλευτικὴν πλειοψηφίαν, παρητήθη, διότι λαϊκαὶ ἐκδηλώσεις εἰς Ἀθήνας, ὡς καὶ ἡ ἀρθρογραφία τοῦ τύπου, ἐνεφάνιζον τὴν κοινὴν γνώμην ἀποδοκιμάζουσαν τὴν στάσιν τῆς Κυβερνήσεως ἐναντι τῶν προκλήσεων τῶν Νεοτούρκων. Ἐπέδειξεν ἐλλειψιν ψυχικοῦ σθένους ἡ Κυβέρνησις Θεοτόκη ἀρνηθεῖσα νὰ ὑποθετήσῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ κρητικοῦ λαοῦ, μετὰ τὸ βουλγαρικὸν καὶ τὸ αὐστριακὸν πραξικόπημα τοῦ 1908, περὶ ἑνώσεως τῆς Κρήτης μὲ τὴν Ἑλλάδα. Εἶχεν ὑπὲρ αὐτῆς τὸ ἐλαφρυντικὸν ὅτι ἡ Ἑλλὰς δὲν ἦτο εἰς θέσιν μόνη της νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὴν Τουρκίαν. Ἀλλ' εἶναι λίαν ἀμφίβολον ὅτι οἱ Τοῦρκοι θὰ ἐκινοῦντο, ἐὰν εὑρίσκοντο πρὸ τετελεσμένου γεγονότος. Ἀλλ ἀντιθέτως, ἐπέδειξε πολιτικὴν εὐθιξίαν ἐγκαταλείπουσα τὴν ἀρχήν, εὐθὺς ὡς κατέστη φανερὸν ὅτι τὴν πολιτικήν της δὲν ἐπεδοκίμαζεν ἡ πλειοψηφία τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Ὁ Θεοτόκης καὶ εἰς τὴν πρώτην περίπτωσιν, τῶν «Εὐαγγελιακῶν», καὶ εἰς τὴν δευτέραν, τοῦ κρητικοῦ ζητήματος, ἐπολιτεύθη ὡς γνήσιος κοινοβουλευτικὸς ἀνήρ.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΙΣ ΤΟΥ ΘΕΡΙΣΣΟΥ

Τί ἦτο ἡ ἐπανάστασις τοῦ Θερίσσου, διὰ τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα καὶ ὄχι διὰ τὴν Κρήτην, τὸ ἔδωσεν ὁ Βλ. Γαβριηλίδης, ὕστερα ἀπὸ συνομιλίαν του μὲ τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἐπαναστάσεως Ἐλ. Βενιζέλον, εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν» τῆς 4ης Ἀπριλίου 1905: «Ὁ κ. Βενιζέλος ὄχι μόνον ἐμφανίζεται ὡς ἐπαναστάτης, ἀλλ' ὡς ἐπαναστάτης ἀδιάλλακτος. Ἐπάνω - κάτω παίζει ρόλον Γαμβέττα, ὅταν ὁ Μὰκ - Μαὸν ἐζήτει νὰ στραγγαλίσῃ τὴν γαλλικὴν δημοκρατίαν. Τὸ περίφημον λογίον ἐκείνου περὶ τοῦ δαφνοστεφοῦς Στρατάρχου, «ἢ νὰ συνταχθῇ, ἢ νὰ ἀποταχθῇ», ἐξήγετο ὡς χαλυβδίνου πόρισμα ἐξ ὅλης τῆς ἀναπτύξεως τοῦ κ. Βενιζέλου, προκειμένου περὶ τοῦ Ἡγεμόνος. Ἡ ἐπανάστασις, κατ' αὐτόν, ἴσταται ἀντι-

Ο ΔΗΜ. ΡΑΛΛΗΣ ΕΣΧΗΜΑΤΙΣΕ ΤΟ 1909 ΓΙΑ ΠΕΜΠΤΗ ΦΟΡΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙ, ΤΗΝ ΟΠΟΙΑ ΤΕΛΙΚΩΣ ΑΝΕΤΡΕΨΕ Ο ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ

Ο ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΔΗΛΗΓΙΑΝΝΗΣ ΕΔΟΛΟΦΟΝΗΘΗ ΑΠΟ ΚΑΠΟΙΟΝ ΚΩΣΤΑ ΓΕΡΑΚΑΡΗ ΣΤΙΣ 31 ΜΑΙΟΥ 1905, ΤΗΝ ΣΤΙΓΜΗ ΠΟΥ ΕΜΠΑΙΝΕ ΣΤΗ ΒΟΥΛΗ

Τό στρατιωτικόν κίνημα τοῦ Γουδί καλεῖ τήν ἀπογοητευμένην Ἑλλάδα εἰς τόν «ἀέρα τοῦ καθαρμοῦ»

μέτωπος τῆς Χαλέπας. Καὶ ὅταν τοῦ ὑποδεικνύετε ἀτραπόν τινα ὑποχωρήσεως ἢ συμβιβασμοῦ, σᾶς ἀπαντᾶ ἐτοίμως: Αἱ ἐπαναστάσεις εἶναι συνήθως ὑπερήφανοι, δὲν συμβιβάζονται...» Ὁ μελετῶν ὅμως τὰ πνεύματα καὶ τὰ πρόσωπα τοῦ Θερίσου ἐξ Ἑλλάδος, αἰσθάνεται μίαν ἄφατον ἡδονήν, βλέπων ὅτι οἱ μέλλοντες συμπολίται του δὲν θὰ ἔχουν εὐτυχῶς τὴν εἰς πολλὰ φελλαχικότητα τῶν ἐλευθέρων Ἑλλήνων, ἀνεχομένων ἐν ὑπομονῇ γομαρίων ὅλας τὰς ἀστυνομικὰς ἀγριότητας καὶ τὰς ἐξουσιαστικὰς αὐθαιρεσίας. Καὶ ἀναχωρεῖ ἐκεῖθεν μὲ τὸν πόθον πῶς ἡ μυριοπόθητος ἕνωσις νὰ γίνῃ μία ὥρα ἀρχήτερα. Νὰ προστεθῇ εἰς τὴν ἐλευθέραν ἀλευρόμαζαν ἕνα νέο προζύμι ἀνδρισμοῦ καὶ παλληκαριᾶς, ποὺ ὅταν τύχῃ κανεὶς κύριος Μιχαλόπουλος (σημ. ἀστυνομικὸς τῆς ἐποχῆς) νὰ ραπίζῃ στὴν Ζάκυνθο ἕνα δημοσιογράφο, ὁ κύριος αὐτὸς νὰ γίνεται ἀμέσως τόσα κομμάτια, ὅσας ψυχὰς μετρᾷ τὸ Φιὸρδ τοῦ Λεβάντε. Διὰ τοῦτο εἰς τὰς ἐν Θερίσῳ συζητήσεις συχνότατα ἀνακάτωνε τὰς συχνὰς τοῦ συντάγματος καταπατήσεις εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν ἀπέναντι αὐτῶν μοναδικὴν τῶν κυβερνήσεών μας ἀταραξίαν. Ὁ Ἐλ. Βενιζέλος μοῦ ἔλεγεν: «Ἡμεῖς εἴμεθα ἐδῶ παράδειγμα τοῦ μεθύοντος εἴλωτος. Κυττάξετε τί μᾶς ἔκαμεν ὁ δεσποτισμός». Ἡ συζήτησις οὕτω ἐγενικεύετο. Καὶ ὡς νὰ τοὺς περνοῦσε ὅλους μία καὶ ἡ αὐτὴ ἰδέα, ὄχι ἀπὸ ἕνα, ἀλλὰ πολλὰ στόματα, ἐξωτερικεύετο ἡ ἑπομένη θεωρία: «Ἡ Ἑλλάς, τί τὰ θέλετε, ἐξεφυλίσθη καὶ δὲν ἔχει συνείδησιν τῶν γινομένων ἐκεῖ ἀδικημάτων. Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ Κρητικοὶ δὲν εἴμεθα ἐκφυλοι».

Καὶ μοῦ παρουσιάζοντο τότε, εὐθὺς ἅμα γίνῃ ἕνωσις, ὡς νέοι παράγοντες πολιτικῆς ἀναγεννήσεως τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰλικρινοῦς ἐφαρμογῆς τοῦ Συντάγματος. Δι' ἐμέ, ἡ προσθήκη τριακοσίων χιλιάδων τοιούτων πολιτῶν ἐφαίνετο ὡς ὄνειρον ὄχι μόνον ἐθνικῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἐξανθρωπιστικῆς δράσεως, διότι ἄλλην δύναμιν ἀπὸ τὴν ἐλευθερίαν δὲν δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες. Οἱ πατέρες μας τὴν ἐδημιούργησαν καὶ αὐτὴ ἐδημιούργησεν ἡμᾶς. Ἀλλ' ὅταν τὴν ἀφήνωμεν νὰ τὴν καταπατοῦν οἱ ἀστυνόμοι ἢ οἱ φυγόδικοι, οἱ δικασταὶ ἢ οἱ ἀνακριταί, οἱ χωροφύλακες ἢ οἱ εἰσπράκτορες, οἱ τραμπούκοι ἢ οἱ ζωοκλέπται, οἱ βουλευταὶ ἢ οἱ ὑπουργοί, ὅταν δὲν συμπηγνύμεθα ὅλοι οἱ πολῖται εἰς ἕνα στρατὸν σωτηρίας ἢ ἕνα στρατὸν ἐλευθερίας, εἴμεθα ἀνάξιοι ὄχι νὰ ζητοῦμεν Κρήτην καὶ Μακεδονίαν, ἀλλὰ ἀνάξιοι νὰ ἔχωμεν καὶ αὐτὴν τὴν ἐλευθέραν γωνίαν ποὺ μᾶς ἐδώρησαν οἱ πατέρες μας».

Καὶ κατέληγεν ὁ Γαβριηλίδης: «Ὅταν, κατὰ τὴν Σαιξπήρειον ἔκφρασιν, αἱ γλῶσσαι ἀχρίζουν πέριξ αὐτοῦ νὰ φτύνουν τὰ καθήκοντά των καὶ νὰ παγώνῃ ἡ πειθαρχία εἰς τὰς ψυχρὰς καρδίας των, δι' ἐκεῖνα δὲ τὰ πρόσωπα ποὺ ἠκούοντο ἄλλοτε εὐλογίαι νὰ σφενδονίζωνται κατάραι, ὁ κ. Βενιζέλος ἐνθυμεῖται ὅτι εἶναι Ἕλλην πρὸ τοῦ Κρητός. Ἀλλ' ὅταν ἡ πολιτικὴ ψυχή του ἀρχίσῃ ἐπανισταμένη, τότε ὁ Ἕλλην, ὁ Κρὴς προηγεῖται καὶ ἕπεται ὁ Ἕλλην. Ὁ κ. Βενιζέλος εἶναι μέρος τῆς Κρήτης. Εἶναι σάρξ ἐκ τῆς σαρκός της, ψυχὴ ἐκ τῆς ψυχῆς της, γλῶσσα ἐκ τῆς γλώσσης της. Καὶ ἂν ἐπαναστατοῦσε μόνος αὐτός, γιὰτα μοναχή, χωρὶς κόμμα, χωρὶς ἀκολουθίαν, χωρὶς συμπάθειαν, χωρὶς φίλους φανατικοὺς ἁπανταχοῦ τῆς Κρήτης, πάλιν θὰ ἐλέγαμεν, σὺν τῷ ἐπανισταμένῳ ἐπανεστάτησεν ὄχι ἕν ἄτομον, ἀλλ' ἓν μέρος τῆς Κρήτης. Κάπου θὰ ἐπληγώθη ὁ ὑπερήφανος αὐτὸς λαός. Καὶ ἡ πληγή του ἔχει ἀνάγκην συντόνου καὶ συντόμου θεραπείας».

Ο ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΘΕΟΤΟΚΗΣ, ΕΞΕΧΟΥΣΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΜΟΡΦΗ ΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ (1909), ΔΙΑΤΕΛΕΣΑΣ ΚΑΤ' ΕΠΑΝΑΛΗΨΙΝ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ

Ὁ Γαβριηλίδης, ἕνας ἀπὸ τοὺς πλέον φωτισμένους Ἕλληνας τῆς ἐποχῆς του, φιλελευθέρων δημοκρατικῶν ἀρχῶν, ὁρθῶς διέγνωσεν ὅτι ἡ ἐπανάστασις τοῦ Θερίσου θὰ εἶχεν εὐρύτερον ἀντίκτυπον. Τὸ γεγονὸς καὶ μόνον ὅτι ἡ ἐλευθέρα Ἑλλὰς διηρέθη εἰς δύο στρατόπεδα, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἕνα, τὸ φιλελεύθερον, εὑρέθη παρὰ τὸ πλευρὸν τῶν ἐπαναστατῶν τοῦ Θερίσου, καὶ τὸ ἕτερον, τὸ συντηρητικόν, παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ Ἡγεμόνος, ἀπετέλει χαρακτηριστικὴν ἔνδειξιν ὅτι τὸ Θέρισον ἤνοιγε τὸν δρόμον διὰ μεταβολὰς εἰς τὴν Ἑλλάδα. Εἶναι δὲ ἐπίσης χαρακτηριστικὴ τῆς τοποθετήσεως τοῦ θεοτοκικοῦ κόμματος, ἡ ὑπεράσπισις τὴν ὁποίαν ἀνέλαβον, τῆς ἐπαναστάσεως ποὺ ὁ Θερίσου, δύο ἐπίλεκτα θεοτοκικὰ στελέχη, ὁ Ν. Μπουφίδης καὶ ὁ Σ. Στάης. «Ἔχω τὴν γνώμην, ἔλεγεν ὁ τελευταῖος, κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς ἑλληνικῆς Βουλῆς τῆς 7ης Μαΐου 1905, ὅτι ὅλοι πρέπει νὰ ἐνισχύσωμεν τοὺς ἐν Θερίσῳ».

Τὸ Θέρισον ὑπῆρξεν ὁ πρόδρομος τοῦ 1909. Ὅπως ἡ ἐπανάστασις τοῦ Τρικούπη δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πραγματοποιηθῇ χωρὶς νέον αἴμα τὸ ὁποῖον ἔδωσαν ἡ Ἐπτάνησος καὶ ἡ Θεσσαλία, ἔτσι καὶ τὸ 1909 θὰ παρέμενεν ἀτελέσφορον χωρὶς τὸν ἡγέτην ποὺ τοῦ προσέφερεν ἡ Κρήτη. Καὶ τὴν ἡγεσίαν τῆς νέας ἐλληνικῆς μεταβολῆς εἰς τὴν χώραν μας τὴν εἶχε κατακτήσει ὁ Ἐλ. Βενιζέλος εἰς τὸ Θέρισον.

Η «ΟΜΑΣ ΤΩΝ ΙΑΠΩΝΩΝ» ΚΑΙ ΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΟΙ

Κατὰ τὴν περίοδον 1897—1909, τὸ δηλιγιαννικὸν ἢ συντηρητικὸν κόμμα διεδραμάτισε δευτερεύοντα ρόλον. Ὁ Θ. Δηλιγιάννης ἐσχημάτισε δύο βραχυβίους κυβερνήσεις.. Τὸ τέρμα τῆς ζωῆς τῆς δευτέρας ἐκ τούτων ἐπῆλθε μὲ τὴν δολοφονίαν τοῦ ἐκ Γόρτυνος πολιτικοῦ τὴν 31 Μαΐου 1905. Κάποιος Κωσταγερακάρης, τρόφιμος χαρτοπαικτικῶν λεσχῶν, τὰς ὁποίας ἡ κυβέρνησις Δηλιγιάννη ἤθελε νὰ κλείσῃ, ἔπληξε διὰ μαχαίρας τὸν πρωθυπουργόν, καθ' ἣν στιγμὴν εἰσήρχετο εἰς τὴν Βουλήν. Ὁ Δηλιγιάννης ἐξέπνευσεν εἰς τὸν πλησίον τῆς τότε Βουλῆς εὑρισκόμενον Σταθμὸν Πρώτων Βοηθειῶν, ὅπου μετεφέρθη.

Μετὰ τὴν δολοφονίαν τοῦ Δηλιγιάννη ἀνεγνωρίσθη ὡς ἀρχηγὸς τοῦ δηλιγιαννικοῦ κόμματος ὁ Κυριακούλης Μαυρομιχάλης, ὁ ὁποῖος Σμος δὲν κατώρθωσε νὰ συγκρατήσῃ τὸ κόμμα. Εἰς τὴν Βουλὴν τοῦ 1906, μόνον μικρὰ ὁμὰς δηλιγιαννικῶν κατώρθωσε νὰ εἰσέλθῃ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ Θεοτόκης περέμεινεν, οὐσιαστικῶς, ἄνευ ἀντιπολιτεύσεως, δεδομένου ὅτι ὁ μὲν Ζαΐμης εἶχε παύσει νὰ ἔχῃ πολιτικὴν ἐπιρροὴν (εἰς τὰ τέλη τοῦ 1906 διωρίσθη Ὕπατος Ἀρμοστὴς εἰς Κρήτην), ὁ δὲ Ράλλης δὲν κατώρθωνε νὰ συγκινήσῃ εὐρύτερα λαϊκὰ στρώματα. Ἐξ ἄλλου, ἀπὸ τῶν ἐκλογῶν τοῦ 1906 τὸ θεοτοκικὸν κόμμα ἤρχισε νὰ καταλαμβάνῃ τὴν θέσιν τῆς συντηρήσεως. Ἀντιπολίτευσιν ἠμποροῦσε νὰ ἐκφράσῃ μόνον ἡ ἀριστερὰ πτέρυξ. Ὀλιγομελὴς ὁμὰς νέων πολιτικῶν ἀνδρῶν ἐκλήθη νὰ παίξῃ τὸν ρόλον αὐτόν. Τὴν ἀπετέλουν ὁ Δημ. Γούναρης, ὁ ὁποῖος τὸ πρῶτον εἶχεν ἐκλεγῇ βουλευτὴς εἰς τὰς ἐκλογὰς τῆς 17 Νοεμβρίου 1902, ὑποστηριχθεὶς ὑπὸ τῶν τρικουπικῶν τῆς Ἀχαΐας, καὶ ἐπανεξελέγη τὴν 26 Μαρτίου 1906, ὁ Πέτρος Πρωτοπαπαδάκης, ὁ ὁποῖος καὶ αὐτὸς ἐξελέγη τὸ πρῶτον βουλευτὴς τὸ 1902, ὡς ἀνεξάρτητος δηλιγιαννικὸς καὶ ἐπανεξελέγη τὸ 1906, ὁ Ἐμ. Ρέπουλης, δημοσιογράφος, ἐξελθὼν ἀπὸ τὴν σχολὴν τοῦ Γαβριηλίδη καὶ ἐκλεγεὶς βουλευτὴς τὸ πρῶτον τὸ 1906, ὁ Χαρ. Βοζίκης, δικηγόρος ἐκ Κυνουρίας, ἐπίσης νέος πολιτευόμενος, ὁ Ἀπ. Ἀλεξανδρῆς βουλευτὴς τοῦ 1906 καὶ ὁ Ἀνδρ. Παναγιωτόπουλος. Μετὰ τῶν ἐξ αὐτῶν νέων ἀνδρῶν συνειργάζετο καὶ ὁ Στέφ. Δραγούμης, ὑπουργὸς ἐπὶ Τρικούπη, ἀποσχισθεὶς τοῦ τρικουπικοῦ κόμματος, μετὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ Θεοτόκη ὡς ἀρχηγοῦ. Ἡ ὁμὰς αὐτὴ ἤσκησε τόσον ἔντονον καὶ ἀποτελεσματικὴν κατὰ τῆς κυβερνήσεως Θεοτόκη ἀντιπολίτευσιν, ὥστε ὁ Γαβριηλίδης τὴν ἀπεκάλεσεν «Ὁμάδα τῶν Ἰαπώνων». Ἦτο πρόσφατος ἡ νίκη τῆς Ἰαπωνίας, τῆς μικρᾶς, ὡς ἐθεωρεῖτο, καὶ ἀγνώστου χώρας τῆς Ἄπω Ἀνατολῆς εἰς τὸν πόλεμον κατὰ τῆς παντοδυνάμου τσαρικῆς Ρωσίας. Ὁ Γαβριηλίδης παρωμοίασε τὴν ἐπταμελῆ ὁμάδα πρὸς τοὺς Ἰάπωνας, τοὺς μικροσώμους καὶ ἐμπειροπολέμους, οἱ ὁποῖοι κατώρθωσαν νὰ νικήσουν τὸν ρωσικὸν κολοσσόν, ὁ ὁποῖος, εἰς τὴν ἑλληνικὴν πολιτικὴν σκηνήν, ἦτο τὸ θεοτοκικὸν κόμμα.

Ἀλλ' ὁ βίος τῆς Ὁμάδος τῶν Ἰαπώνων ὑπῆρξε βραχύς. Τὸν Ἰούνιον 1908 ὁ Γ. Θεοτόκης προέβη εἰς εὐρύτατον ἀνασχηματισμὸν τῆς κυβερνήσεώς του. Προσέφερε τὸ ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν εἰς τὸν Δημ. Γούναρην διὰ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν οἰκονομικὴν πολιτικὴν τὴν ὁποίαν ἐπηγγέλλετο ὡς ἀντιπολιτευόμενος. Ὁ Γούναρης ἔπεσεν εἰς τὴν παγίδα. Ἀπεδέχθη. Μετὰ ἕνα ὀκτάμηνον ἠναγκάζετο νὰ παραιτηθῇ, διότι ὁ Θεοτόκης δὲν ὑπεθέτησεν ὡρισμένας φορολογικὰς μεταρρυθμίσεις τὰς ὁποίας εἰσηγήθη ὁ Γούναρης. Ἐν τῷ μεταξύ, ἡ Ὁμὰς τῶν Ἰαπώνων εἶχε διαλυθῇ.

Ἐνῶ ἡ Ὁμὰς τῶν Ἰαπώνων διελύετο, μία ἄλλη ἐδημιουργεῖτο. Ἐκτὸς τῆς Βουλῆς. Τὴν ἀπετέλεσαν νέοι ἐπιστήμονες, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ περισσότεροι εἶχον σπουδάσει ἢ συμπληρώσει τὰς σπουδάς των εἰς τὴν Γερμανίαν. Ὁ Ἀλεξ. Παπαναστασίου, ὁ Π. Ἀραβαντινός, ὁ Θ. Κουτσόπης, ὁ Θρ. Πετιμεζᾶς, ὁ Κ. Τριανταφυλλόπουλος, ὁ Ἰ. Λυμπερόπουλος, ὁ Λουκᾶς Νάκος, ὁ Ἀλ. Μυλωνᾶς. Ἔλαβε τὴν ἐπωνυμίαν «Ὁμὰς τῶν Κοινωνιολόγων». Τὸ πρόγραμμά της ἦτο ἐπηρεασμένον ἀπὸ τὰς σοσιαλιστικὰς θεωρίας. Εἰς τὴν προγραμματικήν της διακήρυξιν ἔγραφε: «Τὰ ὑπάρχοντα προσωπικὰ κόμματα, τὰ διαδεχόμενα ἄλληλα ἐκ περιτροπῆς εἰς τὴν ἀρχήν, ἔχουν καταντήσει πειθήνια ὄργανα τῶν συμφερόντων τῆς κατεχούσης τὰ μέσα τῆς παραγωγῆς τάξεως, ἰδίως τῶν εἰς διαφόρους ἑταιρίας συνηπισμένων κεφαλαιούχων οἴτινες, χωρὶς νὰ ἔχουν καμμίαν πολιτικὴν ἱκανότητα, κυβερνοῦν εἴτε ἀμέσως, εἴτε ἐμμέσως τὸν τόπον».

Οἱ «Κοινωνιολόγοι» ἔβλεπαν τὴν Ἑλλάδα ὡς ἕνα τμῆμα τῆς Εὐρώπης καὶ ἐπίστευον ὅτι τὰ ἑλληνικὰ προβλήματα ἠμποροῦσαν νὰ ἀντιμετωπισθοῦν διὰ μέσων εἰσαγομένων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὁ μαρξισμὸς ἦτο τότε, πολὺ τῆς μόδας. Οἱ «Κοινωνιολόγοι» ἠθέλησαν νὰ τὸν μεταχειρισθοῦν ὡς μέθοδον ἑρμηνείας τῶν ἑλληνικῶν φαινομένων. Αὐτὸ ἦτο τὸ λάθος των. Ἔτσι, ὡς Ὁμὰς οὐδὲν ἀπέδωσεν. Ὡς ἄτομα, ὅμως, ἐνταχθέντα μετ' ὀλίγον εἰς τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων, διέπρεψαν.

ΤΟ ΓΟΥΔΙ

Ἀποκαλεῖται ἐπανάστασις, ἐνῶ δὲν ἦτο παρὰ ἕνα κίνημα διαμαρτυρίας. Μία ἐκδήλωσις τῆς δυσφορίας τὴν ὁποίαν προεκάλει ἡ ἀνεπάρκεια τῆς μεγαλυτέρας μερίδος τῶν κοινοβουλευτικῶν ἀνδρῶν, μία ἀντίδρασις ἐναντίον τῶν διπλωματικῶν ἡττῶν τὰς ὁποίας ὑφίστατο ἡ Ἑλλάς, μία κίνησις αἰσιοδοξίας εἰς τὸ τέλμα τῆς ἀπαισιοδοξίας ποὺ εἶχε δημιουργήσει μία περίοδος ἀκινησίας. Διότι τὸ Γουδὶ οὔτε ἀνέτρεψεν, οὔτε ἐδημιούργησεν. Αἱ ἐπαναστάσεις κρημνίζουν καὶ ἀνοικοδομοῦν, εἶπεν ὁ Ἐλ. Βενιζέλος πρὸς τὰ μέλη τοῦ Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου, ὅτε τὸ πρῶτον τὰ συνήντησε. Τότε δὲ καὶ μόνον εἶναι ἐπαναστάσεις.

«Διατί δὲν πράττομεν τώρα, ὅ,τι δὲν ἐπράξαμεν τότε;» ἠρώτησεν ὁ ἐκ τῶν μελῶν τοῦ Συμβουλίου τοῦ Συνδέσμου Ἀλ. Χατζηκυριάκος.

«Διότι σήμερον δὲν ἐκπροσωπεῖτε ἐπανάστασιν», ἦτο ἡ ἀπάντησις τοῦ Ἐλ. Βενιζέλου.

Τὸ ἀντελήφθησαν οἱ ἴδιοι οἱ ἡγέται τοῦ Στρατιωτικοῦ Συνδέσμου, ὅταν ἐπανῆλθον εἰς τοὺς στρατῶνας των. Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Χρόνος», τῆς 17 Μαρτίου 1910, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ὁ Σύνδεσμος διελύετο καὶ ὁ βασιλεὺς Γεώργιος παρεῖχε τὴν ἐγγύησιν ὅτι θὰ συνεκαλεῖτο ἀναθεωρητικὴ Βουλή, ἐδημοσιεύθη ἄρθρον, ἀποδίδον τὰς ἀπόψεις τοῦ Συμβουλίου τοῦ Συνδέσμου, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τέρμα», εἰς τὸ ὁποῖον περιείχοντο καὶ τὰ ἀκόλουθα: «Ἡ ἐπανάστασις ἐγεννήθη διὰ νὰ τιμωρήσῃ, διὰ νὰ ἀποκόψῃ, διὰ νὰ ἐκριζώσῃ, διὰ νὰ ἐξοντώσῃ, διὰ νὰ ἀποκαθάρῃ καὶ ἐξυγιάνῃ τὸ ἔδαφος, τὸ ὁποῖον ἐμόλυναν καὶ ἐμίαναν πεντήκοντα ὁλοκλήρων ἐτῶν ἁμαρτήματα καὶ κακουργίαι. Ἀτυχῶς εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι συνέσφιγξαν μίαν τόσον ἁγίαν πυγμήν, τὰ πράγματα δὲν ἔλαβον τὴν θέσιν ἡ ὁποία τοῖς ἁρμοζε. Καὶ ἐνῶ ὁ λαὸς κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς ἐζητωκραύγασε τὴν ὡραίαν ὁρμήν, ἡ ὁποία ἐκίνησε γενναῖα στήθη καὶ σθεναροὺς βραχίονας, ἐντὸς ὀλίγου τὰς ζητωκραυγὰς διεδέχθη ἡ σιγή, ἡ ἀπογοήτευσις καὶ μικροῦ δεῖν ἡ ἀποδοκιμασία. Ὁ στρατός, ἀναλαβὼν τὸ ἔργον τῆς σωτηρίας, ἀσκήσας ὅλην τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ διὰ τὴν σωτηρίαν, ἀγωνισθεὶς μέχρις ἐσχάτων καὶ δι' ὅλων τῶν ὑπαρχουσῶν δυνάμεων ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς χώρας, μὴ ἔχων ὅμως πρόγραμμα θετικόν, πελαγοδρομήσας καὶ κινδυνεύσας νὰ συντριβῇ, ἠσθάνθη τέλος τὴν ἀνάγκην νὰ ἀνομολογήσῃ ὅτι ἠττήθη... Τὸ λάθος εἶναι συγχρόνως καὶ τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ. Ἐὰν οὗτος ἐγκαίρως ἐνεστερνίζετο τὸν ἱερὸν ἀγῶνα καὶ τὸν υἱοθέτει καὶ τὸν ἀνελάμβανε καὶ τὸν διεξήγε μὲ τὴν δύναμιν καὶ τὸ σθένος, τὸ ὁποῖον ἔχουν μόνον οἱ λαοί, ἡ Ἑλλὰς σήμερον θὰ ἐζήταζε τὴν μεγαλυτέραν καὶ ἱερωτέραν αὐτῆς ἡμέραν. Ἀλλ' ὁ λαὸς ὁ ἑλληνικὸς ἄφησε τὰ πάντα εἰς τὰς χεῖρας ἀνθρώπων φιλοτίμων μέν, ἀλλ' ἀδεξίων, πολεμηρῶν μέν, ἀλλ' ἄνευ σχεδίου, κυρίως δὲ ὀλίγων καὶ δυναμένων εὐχερῶς νὰ διαιρεθοῦν καὶ νὰ διχογνωμήσουν. Τὸ σφάλμα τοῦτο ἂς σκεφθῇ τουλαχιστον νὰ τὸ ἐπανορθώσῃ εἰς τὸ ἐγγύτατον μέλλον. Χωρὶς διαταγμούς, ἀμφιβολίας, πάθη, μίση, ὑπολογισμούς, συμφέροντα ἂς δαδίσῃ ὁ λαὸς τώρα τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ τὸν φέρῃ, ὅπου ἀνειρόπολησον οἱ ἡττημένοι στρατιῶται τῆς σήμερον».

Ο ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ ΝΙΚ. ΖΟΡΜΠΑΣ (1844—1920), ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΚΑΙ ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΠΙ ΣΤΕΦ. ΔΡΑΓΟΥΜΗ

Ἡ ἡγεσία τοῦ Συνδέσμου εἶχεν ἄδικον εἰς ἕνα σημεῖον. Ὁ λαὸς ὑπεστήριξε τοὺς στρατιωτικούς, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι τὰ αἰτήματά του ἦσαν διάφορα. Ἐκεῖναι διεμαρτυρήθησαν ἁπλῶς ἐναντίον τῆς ἀκινησίας, τῆς ἀποτελματώσεως. Ὁ λαὸς ἐζήτησε δασικὰς μεταρρυθμίσεις. Τὰ αἰτήματα ποὺ διετυπώθησαν κατὰ τὸ συλλαλητήριον τῆς 14 Σεπτεμβρίου 1909 ἦσαν κοινωνικοῦ περιεχομένου. Ἡ ἀποδοχὴ των θὰ ἔφερεν εἰς βελτίωσιν τῆς θέσεως τῶν ἐργαζομένων, θὰ ὡδήγει εἰς μεταβολὴν μεθόδων διακυβερνήσεως τῆς χώρας, θὰ κατέλυε τὸν ὑφιστάμενον συσχετισμὸν τῶν κοινωνικῶν καὶ πολιτικῶν δυνάμεων τῆς χώρας. Ὅταν ὁ λαὸς δὲν ἱκανοποιήθη ἀπὸ τὴν κίνησιν τῶν στρατιωτικῶν ἐστράφη πρὸς τὸν πολιτικὸν σχηματισμόν, ὁ ὁποῖος παρουσιάσθη μὲ πρόγραμμα τὴν ἱκανοποίησιν τῶν αἰτημάτων αὐτῶν. Πρὸς τὸ κόμμα τῶν Φιλελευθέρων. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἱκανοποίησις τῶν αἰτημάτων αὐτῶν δὲν ἀπετέλει ἐπανάστασιν. Διότι ἡ νομιμότης δὲν ἐθίγετο. Ὁ Γ. Βεντήρης, ποὺ ὕμνησεν ὅσον κανεὶς τὸ Γουδί, ἔγραφεν: «Εἰς τὸ Γουδὶ δὲν ὑπάρχει ὑλικὸν ἐμβλημα τυραννίας. Δὲν θὰ ἀνέτρεπον οἱ ἐπαναστάται νέαν Βαστίλλην ἡ φρούρια Πετροπαυλόβσκι. Οὔτε θεωρίαι, οὔτε ἰδεολογικοὶ σκοποὶ τῶν συγχρόνων κοινωνικῶν κινημάτων. Τὰ πράγματα ἦσαν τόσον ἁπλᾶ δι' αὐτούς. Ἐγκατέλειψαν τὰς Ἀθήνας ἐπειδὴ τοὺς ἔπνιγεν ἡ δυσωδία... Ἔπρεπε νὰ ἀναπνεύσουν. Ἐξῆλθον εἰς τὸ ὕπαιθρον. Ἐκεῖ ἔπνεεν ὁ σκληρὸς ἀέρας τῆς Ἀττικῆς. Τὸ σύμβολον εὐρέθη. Τὸ Γουδὶ ἐκάλει τὴν Ἑλλάδα εἰς τὸν ἀέρα τοῦ καθαρμοῦ. Νὰ τὸ Γουδί!» Ἕνας δὲ Ἄγγλος δημοσιογράφος, ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Ἡμερησίου Τηλεγράφου», παρακολουθήσας ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ἐξέλιξιν τῶν γεγονότων, μὲ ἀντικειμενικότητα ἀπέστελλε πρὸς τὴν ἐφημερίδα του: «Ἐὰν ἡ θέσις τοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ κατηργεῖτο ἐν καιρῷ καὶ ἡ διοργάνωσις τοῦ στρατοῦ ἤρχιζεν ἀμέσως, οἱ ἀξιωματικοὶ θὰ κατέθετον τὰ ὅπλα, ἔστω καὶ τὴν τελευταίαν στιγμήν».

Πέραν ὅμως ὅλων αὐτῶν, μία καὶ μόνη ἐνέργεια τῶν συγκεντρωθέντων εἰς τὸ Γουδί, τὴν νύκτα τῆς 14ης πρὸς 15ην Αὐγούστου 1909 ἀξιωματικῶν, ἦρκει διὰ νὰ δώσῃ τὰς ἀκριβεῖς διαστάσεις τῆς πράξεώς των. Ἡξίωσαν ὅπως ἡ σχηματισθεῖσα κυβέρνησις Κυρ. Μαυρομιχάλη, ἡ ὁποία ὑπετίθετο ὅτι θὰ ἐφήρμοζε τὸ πρόγραμμα τῶν ἐπαναστατῶν, ἐκδόσῃ, ἅμα τῇ ὁρκωμοσίᾳ της, διάταγμα ἀμνηστίας ὅλων τῶν ἀναμιχθέντων εἰς τὴν κίνησιν. Ἐπαναστάται ζητοῦντες ἀμνηστίαν, ἀφοῦ ἡ ἐπανάστασις ἐπεκράτησεν, εἶναι φαινόμενον τὸ ὁποῖον μόνον ἡ ἑλληνικὴ ζωὴ τῶν νεωτέρων χρόνων ἠμποροῦσε νὰ παρουσιάσῃ.

Τὸ Γουδί, παρὰ ταῦτα, ἔμεινε σταθμὸς εἰς τὴν πολιτικὴν ἱστορίαν τῆς χώρας μας. Σταθμὸς σημαντικός. Διότι ἠτο μήνυμα σημαντικόν. Καὶ τὴν σημασίαν τοῦ μηνύματος αὐτοῦ συνέλαβον μόνον δύο ἄνθρωποι. Ὁ βασιλεὺς Γεώργιος καὶ ὁ Ἐλευθέριος Βενιζέλος. Τὸ μήνυμα προήγγελλε τὴν ἐπανάστασιν. Ὁ Γεώργιος μὲ τὸν Βενιζέλον ἀνέλαβον νὰ πραγματοποιήσουν τὰς μεταρρυθμίσεις ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι θὰ ἀπέτρεπον τὴν ἐπαναστατικὴν ἐξέγερσιν. Καὶ τὸ ἐπέτυχαν.

ΓΡΗΓ. ΔΑΦΝΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟΝ: 'Η ἐμφάνισις τοῦ Βενιζέλου. 'Η ἵδρυσις τοῦ κόμματος τῶν Φιλελευθέρων. 'Η ἵδρυσις τοῦ Λαϊκοῦ κόμματος. 'Η ἐπανάστασις τῆς Θεσσαλονίκης.

ΟΙ ΔΙΗΠΕΙΡΩΤΙΚΕΣ ΑΥΤΟΜΑΤΕΣ ΒΟΛΙΔΕΣ

Τὸ νέο ὅπλο τῶν Η.Π.Α. καὶ τῆς Ρωσίας θὰ καταργήση ὁριστικὰ τὸν πόλεμο;

Ο ἀδιάκοπος συναγωνισμὸς ἀνάμεσα στοὺς δυὸ διομηχανικοὺς γίγαντες τῆς ἐποχῆς μας —τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ τὴ Σοβιετικὴ Ἕνωση— θὰ κάνη, ὅπως φαίνεται, μιὰ γιὰ πάντα ἀδύνατο τὸν πόλεμο. Ἂν τὰ σχέδιά τους πραγματοποιηθοῦν, οἱ συσκευὲς ποὺ θὰ κατασκευάσουν θὰ εἶναι, πραγματικά, σὲ τέτοιο βαθμὸ δολοφονικές, ὥστε οἱ ἐνδεχόμενες ἐχθροπραξίες θὰ τελειώσουν σχεδὸν πρὶν ἀρχίσουν.

Ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ πλευρά, ἡ Ἀεροπορία ἔχει κιόλας ἀναγγείλει ὅτι τὰ ἐργαστήριά της ἀνέλαβαν τὴ μελέτη μιᾶς βολίδος ποὺ ὠνομάστηκε «Ἄτλας», δηλαδὴ ἑνὸς διηπειρωτικοῦ πυραύλου ἱκανοῦ νὰ μεταφέρη μιὰ θερμοπυρηνικὴ βόμβα σὲ ἀπόστασι 8.000 χιλιομέτρων (σχεδὸν τὸ τέταρτο τῆς περιμέτρου τῆς γῆς).

Ἀλλὰ ταυτόχρονα, ὁ γερουσιαστὴς Στιούαρτ Σίμιγκτον ἀπεκάλυψε, ὅτι οἱ Ρῶσοι ἔχουν, ἴσως, προηγηθῆ τῶν Ἀμερικανῶν στὸν τομέα αὐτὸ τῶν διηπειρωτικῶν βλημάτων. Ἔχουν ἐπινοήσει μιὰ συσκευὴ ποὺ θὰ ἔχη καὶ πιλότο, ἐνῶ ὁ ἀμερικανικὸς «Ἄτλας» δὲν θὰ ἔχη πιλότο, καὶ ποὺ θὰ εἶναι ἱκανὴ νὰ κάμη στάχτη μιὰ πόλι ἀπὸ διπλάσια ἀπόστασι, μὲ μηδαμινὴ σχεδὸν πιθανότητα ν' ἀποτύχη στὸ στόχο.

Η ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΒΟΛΙΔΑ ΕΙΝΑΙ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΠΙΝΟΗΣΙΣ

Τὸ σοβιετικὸ αὐτὸ ὅπλο, ποὺ τὴν περιγραφή του μᾶς δίνουν δυὸ Ἀμερικανοὶ εἰδικοὶ στοὺς ἐξοπλισμούς, σ' ἕνα ἀπὸ τὰ τελευταῖα φύλλα τοῦ περιοδικοῦ «Λάϊφ», ὠνομάσθηκε IBV, σὲ ἀναλογία μὲ τὸ ἀμερικανικὸ ὅπλο IBM. Καὶ τὰ δυὸ εἶναι, πραγματικά, «διηπειρωτικὰ βλήματα», δηλαδὴ φτάνουν στὸν στόχο τὸν καθωρισμένο ἀπ' τὴ στιγμὴ ποὺ ἐκσφενδονίζονται, σὰν ὀβίδες. Ἀλλὰ τὸ ἕνα εἶναι «ὄχημα»(V), ποὺ μεταφέρει ἕναν πιλότο, ἐνῶ τὸ ἄλλο εἶναι μόνο ἕνα «βλῆμα» (M). (Τὰ γράμματα IBV καὶ IBM εἶναι τὰ ἀρχικὰ τῶν παραπάνω λέξεων στὴν ἀγγλική). Ἂν οἱ δυὸ Ἀμερικανοὶ εἰδικοί, ποὺ στηρίχθηκαν στὰ δεδομένα ποὺ συγκέντρωσαν οἱ Ρῶσοι στὴ Γερμανία, στὸ τέλος τοῦ πολέμου, ἔχουν δίκιο, ἡ διαφορὰ τῶν δυὸ ὅπλων δίνει στὴ Σοβιετικὴ Ἕνωσι ἕνα μεγάλο πλεονέκτημα: τὴν ἀκρίβεια στὸ στόχο.

Γιὰ νὰ φτάνη σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι, τὸ ρωσικὸ IBV λειτουργεῖ σύμφωνα μ' ἕνα σύστημα ποὺ ἐπενόησε, ἀπὸ τὸ 1945, ἕνας Γερμανὸς μηχανικός, ὁ δόκτωρ Ζαΐγκερ. Ἀπογειώνεται σὰν μιὰ βολίδα καὶ ὕστερα, φτάνοντας σὲ ἀρκετὸ ὕψος (καὶ ἔχοντας ἐξαντλήσει τὰ καύσιμά του), συνεχίζει τὴν πορεία του, κατὰ τὴν κατεύθυνσι τῆς ρίψεώς του, ἀνάμεσα στὰ ἀνώτερα στρώματα τῆς ἀτμοσφαίρας. Ξαναπέφτοντας σιγὰ - σιγὰ πρὸς τὴ γῆ, χτυπᾶ τὸν ὁλοένα πυκνότερο ἀέρα, ὅπως ἕνα πλατὺ χαλίκι ποὺ «κάνει ψωμάκια» στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, ξεκινάει ἀπ' τὴν ἀρχή, ξαναπέφτει, ξαναπηδᾶ καὶ πάλι, διασχίζοντας ἑκατοντάδες χιλιόμετρα σὲ κάθε του σκίρτημα. Στὸ τέλος, περνᾶ πάνω ἀπὸ τὸ στόχο του ,σὲ μεγάλο ὕψος, ἀφήνει τὴ βόμβα του καὶ κατεβαίνει μὲ δόλ - πλανὲ γιὰ ν' ἀποτεθῆ ἤσυχα - ἤσυχα πάνω στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ὠκεανοῦ. Ἐκεῖ, ἕνα ὑποβρύχιο θὰ περιμαζεύη καὶ πάλι τὸν πιλότο καὶ τὴ συσκευή. Χάρι στὴν ἀρχὴ αὐτὴ τοῦ ἀνασκιρτήματος, τὸ ὅπλο IBV θὰ μπορῆ νὰ διασχίζη τὴν τεράστια ἀπόστασι τῶν 18.000 χιλιομέτρων, δηλαδὴ σχεδὸν τὴ μισὴ περίμετρο τῆς γῆς. Μὲ μεγίστη ταχύτητα 20.000 χιλιομέτρων τὴν ὥρα, μὲ ὕψος πάνω ἀπὸ τὸ στόχο 70 χιλιομέτρων καὶ μὲ τὴν ἐξαιρετικὴ ἀκρίβεια ποὺ θὰ ἔχη χάρις στὸν πιλότο του, τὸ ὅπλο αὐτὸ θὰ εἶναι 100 τοῖς ἑκατὸ ἀποτελεσματικὸ καὶ ἀκαταμάχητο.

Ἡ μόνη ἄμυνα γιὰ τὴν περίπτωσι αὐτὴ εἶναι ἡ ἄμεση ἀπάντησις. Οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες τὸ ξέρουν καὶ ἔκριναν τὴν κατασκευὴ τοῦ «Ἄτλαντος» σὰν ἀρκετὰ ἀξιόλογη, ὥστε νὰ ἐγκρίνουν γι' αὐτὴν ἕνα κοντύλι δυὸ δισεκατομμυρίων δολλαρίων καὶ παραπάνω ἀπὸ τὸν κρατικὸ προϋπολογισμό, δηλαδὴ περισσότερα ἀπ' ὅσα ἐκόστισε ἡ ἀτομικὴ βόμβα.

Η ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΒΟΛΙΔΑ

Ὁ «Ἄτλας» θὰ εἶναι μιὰ γιγαντιαία ὀβίδα, Ἀλλὰ ἀντὶ νὰ ἐκσφενδονίζεται ἀπὸ ἕνα κανόνι, θὰ ἐκσφενδονίζεται μόνη της μὲ τὴ βοήθεια ἐξαιρετικὰ ἰσχυρῶν ἀντιδραστήρων. Θὰ ἔχη πυραύλους σὲ τρεῖς ὀρόφους καὶ μιὰ θερμοπυρηνικὴ κεφαλή. Ὁ πρῶτος πύραυλος θὰ ἀναπτύξη στὴν ἀπογείωσί του μιὰ δύναμι πολλῶν ἑκατομμυρίων ἵππων, ποὺ εἶναι ἀναγκαία γιὰ νὰ ἀναστηκώση τοὺς 100 τόννους τῆς συσκευῆς. Ἀφοῦ ἀπολυθοῦν διαδοχικὰ οἱ τρεῖς ὀροφοι τῶν πυραύλων, ἡ κεφαλὴ τοῦ «Ἄτλαντος» θὰ ἀποχτήση ταχύτητα 24.000 χιλιομέτρων τὴν ὥρα. Ἐξακολουθώντας αὐτὴ τὴν ἰλιγγιώδη ἀνάβασί της, θὰ φτάση στὸ μέγιστο στὰ 1280 χιλιόμετρα, ὕστερα θὰ κατεδῆ ἀπότομα πρὸς τὸ στόχο, γιὰ νὰ ἐκραγῆ, τελικά, στὸ ἔδαφος, σὲ ἀπόστασι 8.000 χιλιομέτρων ἀπὸ τὸ σημεῖο ἀναχωρήσεώς της. Ἂν καὶ ἡ καθοδήγησι ἀπὸ μακρυὰ εἶναι ἀδύνατο νὰ ἐξασφαλιστῆ, ὅταν ἡ συσκευὴ θὰ πάψη νὰ προχωρῆ μὲ τὴ βοήθεια τῶν ἀντιδραστήρων, ὑπάρχει τρόπος νὰ ἐλαττώνεται ἡ παρέκκλισι ἀπὸ τὸ στόχο τὲ 16 μόνο χιλιόμετρα καὶ λιγώτερο.

Στὴν πραγματικότητα ἡ πιὸ μεγάλη ἀπὸ τὶς δυσκολίες ποὺ πρέπει νὰ κατανικηθοῦν εἶναι ἡ τρομακτικὴ θέρμανσι ποὺ θὰ ὑποστῆ ὁ «Ἄτλας» στὸ τέρμα τῆς πορείας του, ὅταν θὰ διασχίση τὴν ἀτμόσφαιρα πάνω ἀπ' τὸ στόχο. Χωρὶς εἰδικοὺς θώρακες ἀπὸ οὐσίες ποὺ δὲν εἶναι γνωστὲς δυστυχῶς ἀκόμα, ὁ «Ἄτλας» θὰ λυώση ὁλόκληρος, πολὺ πρὶν φτάση στὸ ἔδαφος. Γίνονται τώρα μελέτες γιὰ συνδυασμοὺς μετάλλων μὲ μεγάλη θερμικὴ ἀντοχή, καὶ γιὰ τὴν ἀντοχὴ ὑλῶν ἀγγειοπλαστικῆς σὲ πολὺ ὑψηλὲς θερμοκρασίες. Ἐξετάζεται ἐπίσης ἡ δυνατότητα νὰ ἐπενδυθῆ ὁ «Ἄτλας» μὲ ἕνα εἶδος πορώδους δέρματος, ποὺ θὰ ἐπιτρέπη τὴν ἐξίδρωσι ἑνὸς ψυκτικοῦ ὑγροῦ. Ὅπως καὶ νάναι, ὅποια λύσι κι' ἂν δοθῆ, οἱ Ἀμερικανοὶ μηχανικοὶ πιστεύουν ὅτι θὰ κατασκευάσουν τὸν «Ἄτλαντα» πρὶν ἀπὸ τὸ 1960.

Τὴν ἴδια ἐποχή, οἱ Ρῶσοι θὰ ἔχουν, ἀσφαλῶς, τὸ δικό τους ὅπλο IBV ἢ τουλάχιστον κάτι παρόμοιο. Καί, σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη τῶν στρατιωτικῶν εἰδικῶν, δὲν ὑπάρχει οὔτε ἕνα στὰ χίλια ἡ πιθανότητα νὰ ἔχουν ἀνακαλύψει, ὡς τὰ τότε, εἴτε οἱ Ρῶσοι, εἴτε οἱ Ἀμερικανοί, ἕνα σύστημα ἀμύνης ποὺ νὰ φέρνη ἀποτέλεσμα 100 στὰ ἑκατό. Τὸ πρόβλημα ποὺ ἐμποδίζει τὴν πραγματοποίησι ἑνὸς τέτοιου συστήματος εἶναι ἡ ταχύτητα: ἡ ἀντιαεροπορικὴ συσκευὴ πρέπει νὰ εἶναι πολὺ πιὸ γρήγορη ἀπὸ τὴ συσκευὴ ποὺ θὰ πρέπει νὰ καταστραφῆ. Ἀλλὰ οἱ διηπειρωτικὲς βολίδες θὰ ἔχουν ταχύτητες πολὺ ὑπερηχητικές.

ΤΑ ΟΠΛΑ ΑΜΥΝΗΣ ΕΚΜΗΔΕΝΙΖΟΝΤΑΙ

Ἡ ἀντιαεροπορικὴ βολίδα «Νίκη», ποὺ εἶναι, γιὰ τὴν ὥρα, τὸ πιὸ ἀποτελεσματικὸ ὅπλο ἀμύνης, δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κάνη τίποτα στὸ IBV. Ἡ «Νίκη» εἶναι ἐξαιρετικὸ ὅπλο, ὅταν τὸ χρησιμοποιοῦν ἐναντίον ἑνὸς συνηθισμένου βομβαρδιστικοῦ ποὺ μπορεῖ νὰ τὸ καταστρέψη ἀλάνθαστα. Ἀλλὰ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ κάνη τίποτε ἐναντίον μιᾶς συσκευῆς ποὺ θὰ εἶχε ταχύτητα ἀνάλογη μὲ τὴ δική της. Ἐκτὸς ἴσως ἀπὸ τὶς ἀνακαλύψεις ποὺ θὰ γίνουν στὸν τομέα τῶν ἀντιθερμικῶν ἐπενδύσεων, τὰ ὅπλα ἀμύνης τοῦ 1960 δὲν θὰ εἶναι σὲ τίποτε ἀνώτερα ἀπὸ τὰ σημερινά.

Τὴν ἐποχὴ αὐτή, ἡ κατάστασις θὰ εἶναι, λοιπόν, πολὺ ἁπλή: "Αν ἡ μιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ χῶρες ἀποφασίση νὰ κάνη σκόνη τὴν ἄλλη, εἶναι σὰ ν' ἀποφασίζη ν' αὐτοκτονήση. Μὲ τὴν πρώτη ἔκρηξι, ἡ χώρα ποὺ θὰ ὑποστῆ τὴν ἐπίθεσι, θὰ ἐπιτεθῆ κι' αὐτὴ μὲ τὴ σειρά της. Ἡ τελειοποίησι τῶν διηπειρωτικῶν ὅπλων θὰ εἶναι, ἀσφαλῶς, ἡ ἐπικίνδυνη, ἀλλὰ ἀποτελεσματικὴ ἐγγύησις τῆς εἰρήνης.

(Ζ. Ρ. — Τ.)

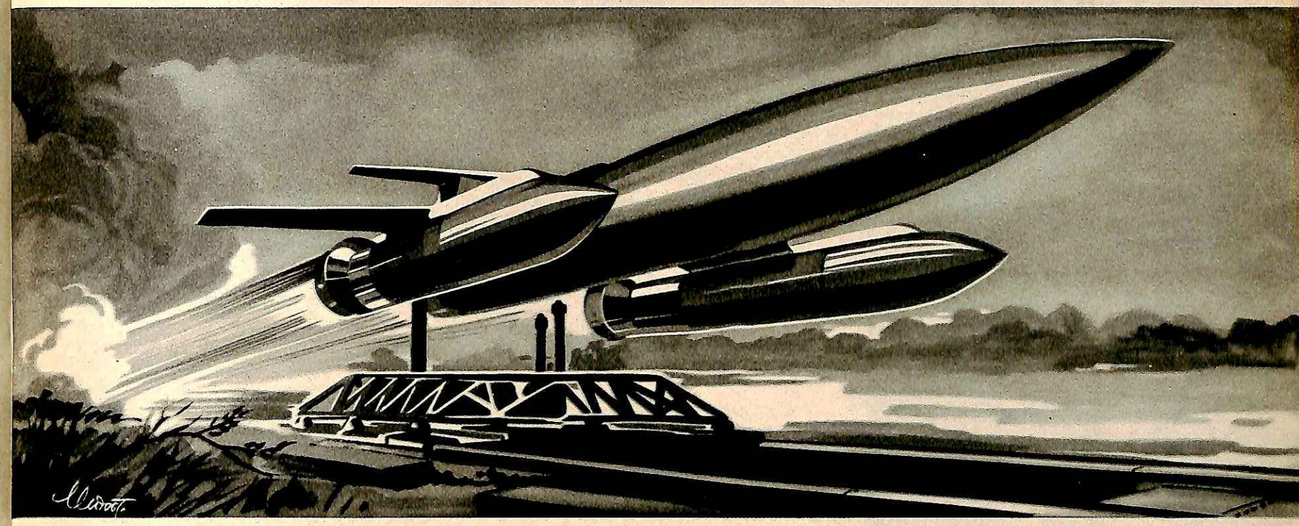

ΣΧΕΔΙΟ ΤΗΣ ΡΩΣΙΚΗΣ ΒΟΛΙΔΟΣ «IBV», ΟΠΩΣ ΤΗΝ ΦΑΝΤΑΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΕΙΔΙΚΟΙ, ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΙΣ ΥΠΑΡΧΟΥΣΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

ΠΑΡΑΣΤΑΤΙΚΟ ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ ΕΚΤΟΞΕΥΣΕΩΣ ΜΙΑΣ ΔΙΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΣ ΒΟΛΙΔΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΣΑΝ ΦΡΑΝΤΣΙΣΚΟ ΤΩΝ ΗΠΑ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΡΟΧΙΑΣ ΤΗΣ

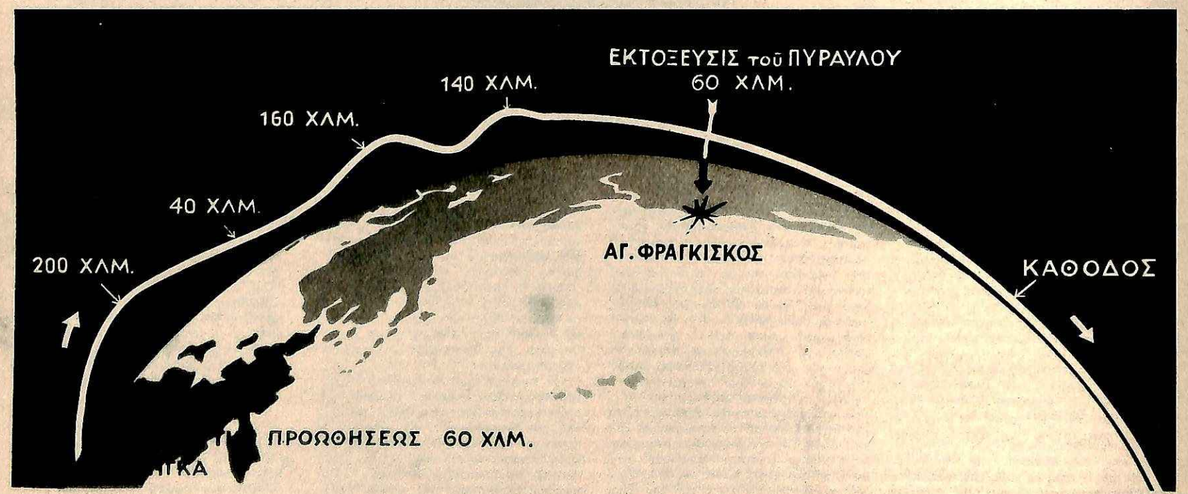

Η ΝΤΑΙΖΗ ΜΑΥΡΑΚΗ ΧΩΡΙΣ ΤΗΝ "ΜΙΣ ΕΛΛΑΣ„

ΜΙΑ ΑΚΟΥΑΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΝΤΑΙΖΗΣ ΜΑΥΡΑΚΗ

Την πρωτογνώρισα ένα καλοκαίρι, μέσα στὸ καταπράσινο περιβάλλον τῶν Κορακιῶν στὰ Χανιά. Ἦταν ἀκόμη μιὰ ξέγνοιαστη κοπελλίτσα, ποὺ σκαρφάλωνε στὶς ἀπότομες πλαγιὲς τοῦ ἄγριου κρητικοῦ τοπίου καὶ κολυμποῦσε ἄφοβα στὸ φουρτουνιασμένο πέλαγος. Κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθῆ τότε, πὼς τὸ «Ἀκρωτηράκι», ὅπως συνήθιζαν νὰ τὴν φωνάζουν οἱ κάτοικοι τοῦ γραφικοῦ αὐτοῦ προαστίου τῆς κρητικῆς πρωτευούσης, θὰ συγκινοῦσε, λίγα χρόνια ἀργότερα, τὸ Πανελλήνιον μὲ τὴν ἐκλογή της ὡς «Μὶς Ἑλλὰς 1953».

Ποιὸς δὲν θυμᾶται τοὺς φανατικοὺς θαυμαστὰς καὶ τοὺς ἀνένδοτους ἐχθροὺς τῆς Ντάιζης Μαυράκη. Τὸ ταξίδι της στὴν Ἀμερικὴ καὶ ἡ τρίτη θέσις ἐπιτυχίας ποὺ κατέλαβε στὰ διεθνῆ καλλιστεῖα τοῦ Λὸγκ Μπήτς γιὰ τὴν ἐκλογὴ τῆς «Μὶς Ὑφήλιος», τῆς ἐπεφύλασσαν στιγμὲς θριαμβευτικῆς ἐπιτυχίας καὶ παραμυθένιας ζωῆς. Ἡ Κρητικοπούλα ὅμως μὲ τὸ «γλυκὸ χαμόγελο», δὲν παρασύρθηκε ἀπὸ τὴν ἐφήμερη δημοτικότητα. Τὰ συμβόλαια ποὺ τῆς πρότειναν, μετὰ τὴν ἐπιτυχία της, οἱ Ἀμερικανοὶ κινηματογραφισταὶ δὲν ἄλλαξαν τὸ ρυθμὸ τῆς ζωῆς της. Ξαναγύρισε στὴν Ἑλλάδα καὶ περιωρίσθηκε σὲ μιὰ μικρὴ κινηματογραφικὴ προσπάθεια μὲ τὴν ἑλληνικὴ παραγωγὴ τοῦ Ἄγγελου Τερζάκη «Νυκτερινὴ Περιπέτεια». Γρήγορα ὅμως ἡ Ντάιζη κατάλαβε πὼς δὲν ἦταν πλασμένη γιὰ τὸν ρόλο τῆς «στάρ». Θέλησε νὰ κάνη κάτι πιὸ παραγωγικό. Νὰ δημιουργήση δική της προσωπικότητα. Καί, ἀπὸ τότε, ἔπαυσε νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὴν «Μὶς Ἑλλὰς 1953».

Τί ἀπέγινε ἡ Ντάιζη Μαυράκη; Ἁπλούστατα, ἔφυγε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ ἀδελφὸς τῆς μητέρας της, γνωστὸς χειρουργὸς κ. Στέλιος Σκαμνάκης, μένει μονίμως στὴν Βιέννη ὅπου εἶναι διευθυντὴς τοῦ γυναικολογικοῦ τμήματος τοῦ Ροὺντολφ Βίννερ Χάους. Ἡ Ντάιζη ζήτησε νὰ πάη κοντά του γιὰ νὰ σπουδάση. Δὲν τῆς τὸ ἀρνήθηκε.

Τρία χρόνια πέρασαν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ἐγκατεστάθη στὴν αὐστριακὴ πρωτεύουσα ἡ Ντάιζη. Ὅταν πρωτοπῆγε θέλησε νὰ πραγματοποιήση τὸ μεγάλο ὄνειρο τῆς ζωῆς της: νὰ γίνη χορεύτρια καὶ παρακολούθησε μαθήματα χοροῦ στὴ σχολὴ τῆς διασήμου Ροζαλίας Χλάντεκ. Τὸ δεύτερο χρόνο ὅμως ἐνεγράφη στὴ σχολὴ Σκηνογραφίας τῆς Ἀκαδημίας Εἰκαστικῶν Τεχνῶν τῆς Βιέννης. Ἡ παλαιϊκὴ αὐστριακὴ πρωτεύουσα, ἀπέκτησε μιὰν ἀκόμη σπουδάστρια ποὺ ἔχει ἕνα καὶ μόνο σκοπό: νὰ ὁλοκληρώση τὴ μόρφωσί της καὶ νὰ δημιουργήση μιὰ καρριέρα.

Τὴ μελετηρὴ αὐτὴ σπουδάστρια συνήντησα πέρυσι τὶς Ἀπόκρηες στὴν Γερμανία. Εἶχε ἔλθει στὴ Ρηνανία γιὰ νὰ παρακολουθήση τὸ περίφημο καρναβάλι τῆς Κολωνίας. Καὶ ὁμολογῶ ὅτι μ' ἐξέπληξε. Ἀντίκρυσα μιὰ καινούργια Ντάιζη. Μιὰ κοπέλλα γεμάτη αὐτοπεποίθησι καὶ προσωπικότητα, ποὺ μιλάει τέλεια τὰ γερμανικὰ καὶ ἀντιμετωπίζει τὴ ζωὴ μὲ πιὸ ὥριμο βλέμμα. Ἡ ἐποχὴ τῶν καλλιστείων εἶναι γιὰ κείνην πλέον μιὰ μακρινὴ εὐχάριστη ἀνάμνησι, ποὺ τῆς ξαναθύμισε πέρυσι ἕνας μεγάλος φιλανθρωπικὸς χορὸς τῆς Βιέννης, ὅπου ἐπρόκειτο νὰ ἐκλεγῆ ἀπὸ τὶς παρευρισκόμενες ἡ «Μὶς Βιέννη». Κι' ἐπειδὴ κανεὶς δὲν ἐγνώριζε ὅτι ἦταν Ἑλληνίς, ἡ ἐπιτροπὴ παρ' ὀλίγον νὰ τὴν... ἐκλέξη! Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν νὰ μάθουν τὴν ὑπηκοότητα καὶ τοὺς τίτλους της καὶ νὰ μὴν ἐκλεγῆ ἡ «Μὶς Βιέννη 1955» διότι δὲν ἐθεωροῦσαν καμμιὰ ἀπὸ τὶς ὑποψήφιες ὡραιότερη τῆς Ντάιζης. Φυσικὰ τό... σκάνδαλο αὐτὸ ἀπησχόλησε ἀρκετὲς ἡμέρες τὸν αὐστριακὸ καὶ γερμανικὸ τύπο, ποὺ δημοσίευσε φωτογραφίες τῆς «Μὶς Ἑλλὰς 1953», μὲ κολακευτικὰ λόγια γιὰ τὴ χώρα μας κι' ἐκείνην.

Ἡ Ντάιζη ὅμως ἐξακολουθεῖ ν' ἀδιαφορῆ γιὰ τὶς ἐπιτυχίες της. Ἐνδιαφέρεται μόνον γιὰ τό... σκὶ καὶ τὰ δυὸ θαυμάσια ἰρλανδέζικα σκυλιὰ τοῦ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 48

Η ΝΤΑΙΖΗ ΣΠΟΥΔΑΖΕΙ ΣΚΗΝΟΓΡΑΦΙΑ ΣΤΗ ΣΧΟΛΗ ΚΑΛΩΝ ΤΕΧΝΩΝ ΤΗΣ ΒΙΕΝΝΗΣ, ΧΩΡΙΣ ΝΑ ΠΑΡΑΜΕΛΗ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΤΗΣ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ ΤΗΣ ΝΤΑΙΖΗΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΒΑΓΝΕΡ

Η ΝΤΑΙΖΗ ΜΑΥΡΑΚΗ ΣΤΗΝ ΑΥΣΤΡΙΑ.

ΔΕΞΙΑ: ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΤΗΣ, ΣΤΗ ΒΙΕΝΝΗ, Μ

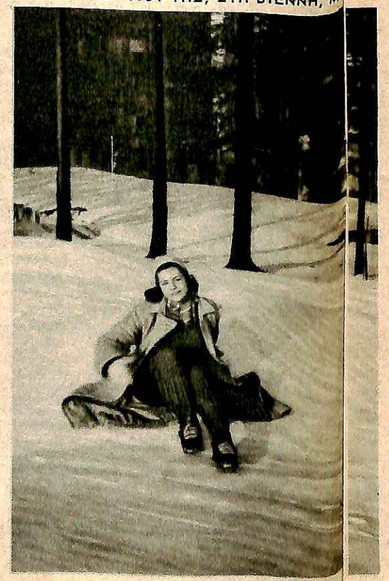

ΤΑ ΔΥΟ ΙΡΛΑΝΔΕΖΙΚΑ ΣΚΥΛΙΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ ΤΗΣ. ΟΙ ΑΛΛΕΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟ ΣΕΜΜΕΡΙΓΚ

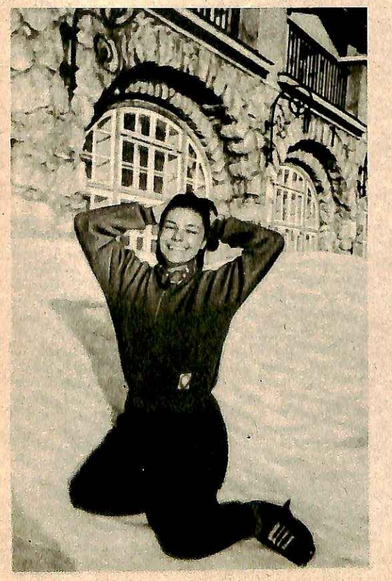

Μ' ΕΝΑ ΩΡΑΙΟ ΤΟΠΙΚΟ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΦΟΡΕΜΑ

ΠΑΝΙΚΟΣ στή Στρατόσφαιρα

Τοῦ Κ. Ζ. ΜΑΓΙΕΡ

'Ο «ραβδωτός δολοφόνος», ἀπό τήν ζούγκλα σέ ὕψος 10.000 μέτρων

Εἰκονογράφησις:
Μ. Μποσταντζόγλου

Η τίγρις ἀνῆκε στὸ φορτίο ἀεροπλάνου ποὺ μετέφερε ζῶα ἀπὸ τὴν Καλκούτα στὴν 'Αγγλία γιὰ νὰ κατανεμηθοῦν στοὺς διαφόρους ζωολογικοὺς κήπους τῆς Εὐρώπης. Στὸ ἀεροπλάνο αὐτὸ ἦταν φασιανοὶ ἀπὸ τὰ 'Ιμαλάϊα, δυὸ λεοπαρδάλεις, δυὸ ὕαινες, μιὰ σκούρα καφετιὰ ἀρκούδα, μισὴ ντουζίνα τσακάλια τῆς ζούγκλας, μιὰ ἀλεποῦ καὶ ἕνας ἀγριόσκυλος, πολλὰ κιβώτια μὲ πουλιὰ καὶ ἡ τίγρις.

'Η διαδρομὴ μέχρι τὸ Καράτσι ἔγινε χωρὶς καμμιὰ ἀνωμαλία.

'Η «κιβωτὸς»

'Ενῶ ἀνεφωδίαζαν τὸ ἀεροπλάνο μὲ βενζίνα καὶ ἐτάϊζαν τὰ ζῶα, ὁ πρῶτος πιλότος, ὁ Μποῦλερ, ἐκύτταζε προσεκτικὰ τὴν τίγρι. Κάτι δὲν τοῦ ἄρεσε καθόλου.

«Τί φοβερὸ ζῶο», παρετήρησε πλησιάζοντας ὁ Στήβ, ὁ δεύτερος πιλότος, ἕνας ἰσχνὸς Λονδρέζος.

«Κάτι μοῦ φαίνεται περίεργο μ' αὐτὴ τὴν τίγρι», εἶπε ὁ Μποῦλερ.

«Δὲν παρουσιάζει καμμιὰ νευρικότητα. "Ολα τ' ἄλλα ζῶα ποὺ ἔχω μεταφέρει, ἔδειχναν φόβο γιὰ τὸ φορτηγὸ αὐτοκίνητο, τὰ κλουβιά, τοὺς ἀνθρώπους καί, περισσότερο, γιὰ τὸ ἀεροπλάνο. Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω πῶς αὐτὴ ἡ τίγρις μένει ἔτσι ἀτάραχη».

Συνεχίστηκε ἡ διαδρομὴ χωρὶς ἀνωμαλία μέχρι τὴ Βασσόρα; ἕξη ὧρες ἀπὸ τὸ Καράτσι. Στὴν ἀριστερὴ πλευρὰ τοῦ ἀεροπλάνου εἶχαν ἀφήσει ἕνα στενὸ διάδρομο μεταξὺ τῶν κλουβιῶν. Μιὰ φορά, κάθε νύχτα, ὁ Μποῦλερ σηκωνόταν γιὰ ἔλεγχο τῶν κλουβιῶν. "Εσκυψε νὰ δῇ τὴν τίγρι. Τὸ κλουβί της ἦταν στὸ πάτωμα τοῦ ἀεροπλάνου. 'Απὸ πάνω του εἶχαν τοποθετήσει πολλὰ μικρότερα κλουβιά. Γιὰ μιὰ στιγμὴ φαινόταν σὰν νὰ κοιμᾶται, μὰ ἔπειτα, στὸ φῶς τοῦ ἠλεκτρικοῦ του φαναριοῦ, ὁ Μποῦλερ εἶδε ἀνοικτὰ τὰ δυὸ μεγάλα μάτια της. "Ηταν ξαπλωμένη μπρούμυτα μὲ τὰ πόδια τεντωμένα καὶ τὰ νύχια μαζεμένα μέσα. Περίμενε. "Επειτα ἔρριξε τὸ κεφάλι της πίσω καὶ βρυχήθηκε.

Καταιγίδα...

'Η ἐνδιάμεση νυχτερινὴ προσγείωσι στὴ Βασσόρα ἔγινε κανονικά, ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες. Τὸ πρωῒ συνεχίστηκε ἡ διαδρομὴ πρὸς τὸ Κάϊρο. Οἱ ἀνωμαλίες ἄρχισαν ὅταν τὸ ἀεροπλάνο πετοῦσε ἐπάνω ἀπὸ τὸν ποταμό. Σκύβοντας ἐμπρὸς ὁ Οὐΐλσων μποροῦσε νὰ δῇ τὸ δροσερὸ πράσινο τοῦ ἀρδευμένου μέρους τῆς κοιλάδος τοῦ Νείλου καὶ τὰ ὄρια ποὺ ἔπαυε ἡ ἄρδευσι καὶ ἡ καλλιεργημένη γῆ γινόταν ἀμέσως ἔρημος.

Πιὸ πέρα μποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ τὴν σκιὰ μιᾶς καταιγίδας ποὺ ἔμπαινε στὴ γραμμὴ τῆς διαδρομῆς τοῦ ἀεροπλάνου. Τὰ τεράστια σύννεφα τῆς μπόρας, τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο, σιγοκουνιόντουσαν μπροστά τους. "Αγγιζαν τὴν ἐπιφάνεια τῆς ἄμμου καὶ ἀνέβαιναν ψηλὰ μέχρι 10.000 μέτρα.

—Βέβαια, νὰ πάω δόλτα, ἔ; ρώτησε ὁ Στὴβ ποὺ καθότανε στὸ τιμόνι.

—Μὰ κι' ἔτσι, ἂς μὴν ἐλπίζωμε πολλὰ πράγματα, παρετήρησε ὁ Οὐΐλσων.

—Κατὰ τὰ τελευταῖα δελτία, ἡ καταιγίδα εἶναι ξαπλωμένη σ' ὅλη τὴ Μεσόγειο. Φαίνεται πὼς κανεὶς δὲν ξέρει ποῦ εἶναι καλὸς καιρός.

—Τότε πρέπει νὰ πετάξωμε ὅσο μποροῦμε πιὸ ψηλά.

"Ισια πρὸς τὰ πάνω στράφηκε ἡ μύτη τοῦ ἀεροπλάνου καὶ σὲ λίγα λεπτὰ βρέθηκε μέσα σὲ μιὰ ἄσπρη συννεφοθάλασσα. 'Ο πιλότος πηδαλιουχοῦσε δι στακτικά, νιώθοντας ὅτι ἀργὰ ἡ γρήγορα κάτι θὰ συνέβαινε. Καὶ πραγματικά, τὰ σύννεφα μὲ μιᾶς ἄνοιξαν καὶ γιὰ λίγα δευτερόλεπτα φάνηκε ἡ γῆ βαθειὰ κάτω. Τὴν ἴδια στιγμή, τὸ ἀεροπλάνο ἔπεσε σὰν πέτρα πρὸς τὰ κάτω. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἦταν πάλι ἐν τάξει. Θὰ εἶχαν πέσει τὸ πολὺ 30 μέτρα. Μὰ αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ ὥστε νὰ λυθοῦν τὰ σχοινιὰ ποὺ κρατοῦσαν τὰ κλουβιά.

'Ο Μποῦλερ γύρισε τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀεροπλάνου. Τὰ κλουβιά, ποὺ ἦταν πρὶν κανονικὰ στὴ σειρὰ τὸ ἕνα πάνω στὸ ἄλλο, τώρα ἦταν σκορπισμένα μέσα στὸ διαμέρισμα φορτίου. 'Ο στενὸς διάδρομος ποὺ ὁ Μποῦλερ χρησιμοποιοῦσε γιὰ τὴν ἐπιθεώρησι εἶχε ἐξαφανισθῆ, σκεπασμένος τώρα ἀπὸ τὰ κιβώτια. Τὸ κλουβὶ μὲ τὴν τίγρι δὲν φαινόταν πιά.

Τὸ ματωμένο θηρίο

Σὲ μιὰ στιγμή, γίνεται πάλι τὸ ἴδιο. Τὸ ἀεροπλάνο ξαναβυθίζεται ὁρμητικὰ καὶ ξαναϊσορροπεῖ. 'Ο Μποῦλερ παίρνει ὁ ἴδιος τὸ τιμόνι.

—Αὐτὸ ἀρκεῖ γιὰ νὰ καταστρέψῃ τὰ φτερά, εἶπε ὁ Οὐΐλσων, ποὺ τ' αὐτιά του εἶχαν πιάσει ἕναν ὕποπτο κρότο.

Καὶ νά! "Ενας βαθὺς βρυχηθμὸς ἀκούγεται, μιὰ κραυγὴ πληγωμένου ζώου.

Μερικὰ κλουβιὰ ξετινάχθηκαν καὶ τὸ κεφάλι τοῦ θηρίου πρόβαλε μέσα ἀπ' τὰ σπασμένα κιβώτια καὶ τὰ ζουπτηγμένα κάγκελλα. Στὸ ἴδιο ὕψος μὲ τὰ δυνατὰ σαγόνια του βρισκόταν φυλακισμένος ἀκόμα στὸ κλουβί του ἕνας πίθηκος. 'Η τίγρις μὲ ἀργά, σχεδὸν μεθοδικὰ κτυπήματα τῶν ποδιῶν της, παραμέρισε τὰ κάγκελλα καὶ χώθηκε μέσα σ' αὐτὸ τὸ κλουβί. "Ενα δέξι, πνιχτὸ ξεφωνητὸ ἀκούστηκε. "Επειτα σιγή. Τὸ κεφάλι τοῦ θηρίου ξαναπρόβαλε. Τὰ σαγόνια του ἦταν πασαλειμμένα μὲ αἷμα.

«Τὸ βασίλειό μου γιὰ ἕνα τουφέκι

'Ο Οὐΐλσων καὶ ὁ Στὴβ περίμεναν τρομαγμένοι. 'Ο Μποῦλερ ἦταν ἀπασχολημένος μὲ τὸ τιμόνι. "Οπως ξαφνικὰ εἶχαν μπῆ μέσα στὴ συννεφοθάλασσα, ἔτσι ξαφνικὰ καὶ βγῆκαν ἀπ' αὐτή. 'Επάνω τους ἔλαμπε ὁ ἥλιος. 'Ο οὐρανὸς ἦταν γαλάζιος καί, μέσα σ' αὐτὸ τὸ χρυσογάλανο φῶς, ἡ τίγρις γύριζε ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Τὰ κλουβιὰ κυλοῦσαν πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις. 'Ο Μποῦλερ σηκώθηκε, γλιστρώντας, ἀπὸ τὴ θέσι τοῦ πιλότου.

—Συνέχισε σύ, εἶπε τοῦ Στήβ. "Απλωσε τὸ χέρι του στὸ τσεκοῦρι.

—"Ενα τουφέκι, φώναξε ὁ Στήβ. Τὸ βασίλειό του γιὰ ἕνα τουφέκι. Τώρα θάθελα νὰ εἶχα ἐδῶ ἕναν ἀπὸ τοὺς Χόρνοκ ποὺ σκέφθηκαν νὰ κάμουν τὸ νόμο ποὺ ἀπαγορεύει τὰ ὅπλα στὶς μεταφορές.

—Ψηλότερα, ὅλο ψηλότερα! εἶπε ὁ Μποῦλερ.

—Ψηλά. 'Επάνω τὴ μύτη τοῦ σκάφους!

Γύρισε πάλι πίσω. Μπροστά του στὸ ὕψος τοῦ στήθους του ἦταν τὰ κλουβιὰ μὲ τὶς λεοπαρδάλεις, ποὺ εἶχαν μυρίσει αἷμα καὶ ἦταν ἐρεθισμένες. Γυρνοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσα στὰ κλουβιά τους, μούγκριζαν ἀγριεμένες καὶ χτυποῦσαν τὶς οὐρές τους χάμω. Πιὸ πίσω ἦταν ἕνα ἄλλο κλουβὶ μὲ μιὰ ἀρκούδα. Τὰ τρία κλουβιὰ μαζὶ σχημάτιζαν ἕνα στέρεο τεῖχος ποὺ εἶχε σχεδὸν ἀποκλείσει τὸ διαμέρισμα τοῦ φορτίου. Πίσω ἀπ' αὐτὸ τὸ τεῖχος παραμόνευε ἡ τίγρις μέσα στὰ κατεστραμμένα κιβώτια. 'Ο Μποῦλερ τὴν ἔβλεπε, ἀντικρίζοντας τὰ μαῦρα ἀνέκφραστα μάτια της.

Στρατηγήματα

'Ο Στὴβ στὸ τιμόνι ἐξακολουθοῦσε τὴν ἀνύψωσι ὅσο μποροῦσε γρηγορώτερα. 'Επάνω στὰ κλουβιὰ μὲ τὶς λεοπαρδάλεις ταλαντεύοτανε ἕνα κιβώτιο μὲ φασιανούς. 'Ο Μποῦλερ ἔβλεπε πὼς τὸ κιβώτιο, σιγὰ - σιγά, κυλοῦσε πρὸς τὴν τίγρι. Τί θὰ γίνῃ, σκέφθηκε, ἂν πέσῃ στὸ κεφάλι της; Ξανακύτταξε τὴν τίγρι ποὺ ξαναβρυχήθηκε. Εἶχε παραλύσει ἀπὸ τὸ βλέμμα τοῦ τεράστιου ζώου ὁ Μποῦλερ καὶ ἐνιωθε μᾶλλον, παρὰ ἔβλεπε, ὅτι ἑτοιμαζόταν νὰ πηδήσῃ. 'Υπολόγισε καλὰ τὴν κατάλληλη στιγμὴ καὶ ἔδωσε μιὰ στροφὴ στὸ κιβώτιο μὲ τοὺς φασιανούς, ὥστε νὰ πέσῃ στὸ κεφάλι της. Μούγκρισε ἡ τίγρις, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ δῇ τὸν Μποῦλερ. Τὸ κιβώτιο μαγκώθηκε μέσα σὲ δυὸ ἄλλα. Γιὰ πρώτη τώρα φορὰ ἡ τίγρις ἔπρεπε νὰ χωθῇ ἀνάμεσα στὸ καπάκι του καὶ στὸ ταβάνι τοῦ ἀεροπλάνου. 'Ο Μποῦλερ ἀνέπνευσε. Χωρὶς νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του, εἶπε σιγὰ στὸν Οὐΐλσων:

—Στεῖλε ἕνα ραδιογράφημα καὶ πὲς τί γίνεται ἐδῶ.

'Ο Στὴβ ρώτησε:

—Πόσο πρέπει ἀκόμη ν' ἀνέβω;

—'Ακόμα, ἀκόμα, ὡς ὅτου σοῦ πῶ, διέταξε ὁ Μποῦλερ.

Μόλις τώρα ὁ Οὐΐλσων κατάλαβε τὸ σχέδιο τοῦ ἀρχιπιλότου.

'Ο Μποῦλερ εἶδε πὼς ἕνα μαυροκαφετὶ ραβδωτὸ πόδι ἄγγιζε τὴν ἄκρη τοῦ κλουβιοῦ μὲ τοὺς φασιανούς. Σήκωσε τὸ τσεκοῦρι μὰ σταμάτησε διστάζοντας νὰ χτυπήσῃ. "Αν ἐτραυμάτιζε μονάχα τὴν τίγρι, αὐτὸ θὰ σήμαινε τὸ θάνατο ὅλων. Κατέβασε πάλι τὸ τσεκοῦρι καὶ περίμενε. Τὸ κιβώτιο κουνήθηκε. 'Η τίγρις τοῦ ἔδωσε ἀκόμη μιὰ σπρωξιά. Ταλαντεύθηκε καὶ ἔπεσε στὸ πάτωμα. Τὸ θηρίο τὸ κατακομμάτιασε. "Επειτα γύρισε πρὸς τὰ ἐμπρός. Τώρα τοὺς χώριζε μόνο τὸ τεῖχος ποὺ σχημάτιζαν τὰ κιβώτια.

Χωρὶς ὀξυγόνο

'Ο Μποῦλερ σήκωσε τὸ τσεκοῦρι, ἐνῶ ἔβλεπε πὼς ἡ τίγρις ἑτοιμαζόταν νὰ πηδήσῃ. Μὰ τὸ θηρίο ἔκανε τώρα μιὰ προσπάθεια ν' ἀναπνεύσῃ.

Οἱ φωνὲς τῶν τρομαγμένων ζώων γίνονταν πιὸ πνιχτὲς καὶ ἀδύνατες. 'Ο Μποῦλερ ἄκουσε τὸν Οὐΐλσων νὰ τὸν ρωτάῃ ἂν ἤθελε νὰ βάλῃ τὴν μάσκα ὀξυγόνου. 'Απόρησε καὶ ὁ ἴδιος γιὰ τὸν ἑαυτό του ὅτι ἀπάντησε μὲ τελείως κανονικὴ φωνή. Μὲ τὸ ἕνα χέρι ἔβαλε τὴ μάσκα, ποὺ τοῦ ἔδινε ὁ Οὐΐλσων καὶ μὲ τὸ ἄλλο κρατοῦσε ἀκόμη δυνατὰ τὸ τσεκοῦρι. 'Η τίγρις χτυποῦσε ἀγριεμένη ἐδῶ κι' ἐκεῖ τὴν οὐρά της. Τὸ κορμὶ τοῦ θηρίου φαινόταν ἔξαφνα λιγώτερο δυνατό.

—'Αριστερά, φώναξε στὸν Στήβ.

Τὸ ἀεροπλάνο ἔγειρε. Τὰ κιβώτια ἄρχισαν νὰ κατρακυλοῦν. 'Η τίγρις βρυχόταν μανιασμένη, χτυπώντας δυνατὰ τὰ πόδια της πάνω στὰ ξύλα. Σὲ λίγο, τὸ ἀεροπλάνο ἀντηχοῦσε ἀπὸ τὶς κραυγὲς τῶν τρομαγμένων πουλιῶν πού, ἀναστατωμένα, πετοῦσαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσα στὸ διαμέρισμα φορτίου. 'Ο Μποῦλερ, μὴ μπορώντας νὰ μιλήσῃ, ἔκανε νόημα μὲ τὸ χέρι στὸν Στὴβ νὰ ἀνέβῃ ἀκόμη πιὸ ψηλά.

Τὸ κιβώτιο ποὺ πατοῦσε ἡ τίγρις μὲ μιᾶς σαραβαλιάστηκε. Φαίνεται ὅτι πληγώθηκε ἕνα πόδι τοῦ τεράστιου αὐτοῦ ἀγριόγατου, γιατὶ ἔβγαλε ἕνα ἄγριο βρυχηθμὸ καὶ βημάτιζε πρὸς ἕνα ἄλλο κιβώτιο προσπαθώντας μὲ κόπο νὰ κρατήσῃ Ισορροπία. Εἶχαν φτάσει τώρα σχεδὸν τὰ 8.000 μέτρα καὶ ἀνέβαιναν ἀκόμη. 'Η τίγρις καὶ τὰ πουλιὰ ἦταν σὰ ναρκωμένα ἀπὸ τὴν ἀραίωσι τοῦ ἀέρα. 'Ο Μποῦλερ κατέβασε τὸ τσεκοῦρι του καὶ γύρισε στὴ θέσι του.

—Τί θὰ κάνωμε τώρα; ρώτησε ὁ Στήβ.

'Ο Μποῦλερ δίστασε.

—Δὲ μποροῦμε νὰ μείνωμε ὅλη τὴν ἡμέρα ἔτσι ψηλά.

—Μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Μποῦλερ, ξέρω τί θὰ κάνω.

—Θὲς νὰ ρίξῃς ἔξω τὸ φορτίο;

—"Οχι, εἶπε ὁ Μποῦλερ. Θὰ σκοτώσω τὴν τίγρι.

'Ανέβηκε ἐπάνω στὸ κιβώτιο μὲ τὶς λεοπαρδάλεις. 'Η τίγρις ἦταν κάτω στὰ πόδια του. «Τώρα νὰ πηδήσω στὴ ράχη της καὶ μὲ ἕνα μόνο χτύπημα νὰ τῆς κόψω τὸ κεφάλι», σκέφθηκε.

'Αλλ' ἀραγε ἦταν τὸ θηρίο πραγματικὰ ἀνίκανο νὰ παλαίψῃ ἢ ἔκανε τὸ ἀνήμπορο;

Σήκωσε τὸ τσεκοῦρι ψηλὰ καὶ θέλησε νὰ χτυπήσῃ. 'Αλλὰ τὸ κατέβασε πάλι.

—Δὲ μπορῶ, εἶπε.

—Κάτι ἄλλο μποροῦμε ἀκόμη νὰ κάνωμε. Ποῦ εἴμαστε;

—Πάνω ἀπ' τὸ ἀεροδρόμιο, εἶπε ὁ Στήβ.

—Δόσε μου τὸ σχοινὶ ἀπὸ τὸ μηχάνημα διασώσεως.

'Ο Μποῦλερ ἄφησε τὸ τσεκοῦρι πάνω στὸ κιβώτιο καὶ πήδησε κοντὰ στὸ ἀναίσθητο ζῶο. Γοργά, χωρὶς νὰ τρέμῃ, ἔδεσε τὰ πόδια τοῦ ζώου καὶ τύλιξε τὸ σχοινὶ ὅσο μποροῦσε πιὸ δυνατὰ γύρω ἀπὸ τὸ ματωμένο στόμα του. "Επειτα γύρισε στὴν καμπίνα τοῦ ὁδηγοῦ.

—'Εμπρός, κάτω! εἶπε.

Στὸ ἀεροδρόμιο περίμεναν μὲ δίχτυα καὶ τουφέκια.

«Θὰ βαστάξουν τὰ σχοινιά; "Ας ἐλπίσωμε ναί», σκεπτόταν ὁ Μποῦλερ.

"Επειτα πλησίασαν πρὸς τὸ ἔδαφος...

Κ. Γ. ΜΑΓΕΡ

'Η τίγρις βρυχήθηκε μανιασμένα...

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ 115 ΕΤΩΝ ΠΟΥ ΖΕΙ ΑΚΟΜΑ

- ΛΗΣΤΗΣ ΣΤΗ ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΝΤΑΒΕΛΛΗ
- ΣΤΑ 1865 Ο "ΛΗΣΤΑΡΧΟΣ ΤΡΟΜΑΡΑΣ"
- ΜΑΚΕΔΟΝΟΜΑΧΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΠΑΥΛΟ ΜΕΛΑ
- ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ ΤΟΥ 1912-1913

...ΚΑΙ ΤΩΡΑ, ΞΕΝΥΧΤΑ, ΠΙΝΕΙ ΚΡΑΣΙ ΚΑΙ ΠΡΟΣΕΥΧΕΤΑΙ

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ - ΤΡΟΜΑΡΑΣ ΔΙΑΒΑΖΕΙ ΣΤΟ ΚΡΕΒΑΤΙ ΤΟΥ ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ, ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΑΣΗ Η ΩΡΑ...

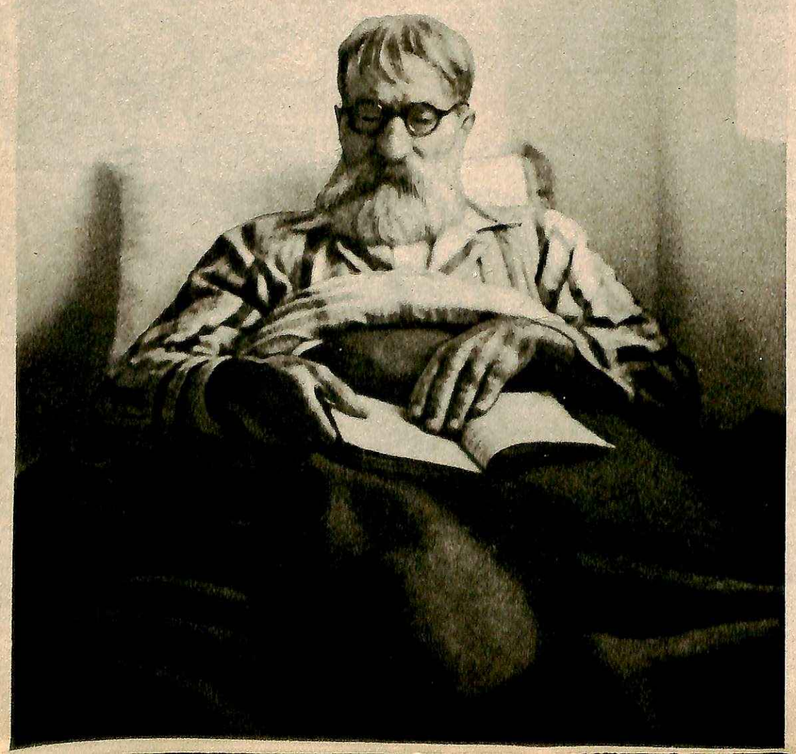

Ο κόσμος τοῦ περασμένου αἰῶνος τὸν γνώρισε ὡς Καπετὰν Τρομάρα.
Ὁ κόσμος τοῦ εἰκοστοῦ, τὸν γνωρίζει ὡς Γεώργιον Χαιρέτη ἢ Σερέτη.

Οἱ ἀναγνῶστες τῶν ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων ἀπὸ τοῦ 1864 καὶ μέχρι τοῦ 1888, συμπεριλαμβανομένου, τὸν γνώριζαν ὡς λήσταρχο Τρομάρα, μιὰ ἀπὸ τὶς φαβερὲς φυσιογνωμίες τοῦ ληστρικοῦ Πανθέου τῆς ἐποχῆς καὶ σὰν ἄνθρωπο φοβερώτερο καὶ ἀπὸ τὸν Ντα6έλη καὶ ἀπὸ τὸν Καλαμπαλίκη καὶ ἀπὸ τὸν Τσουλὴ καὶ ἀπὸ τὸν Παπακυριτσόπουλο.

Οἱ ἀναγνῶστες τῶν ἐφημερίδων ἀπὸ τὸ 1888 τὸν θυμοῦνται ἡρωϊκὸ πολεμιστὴ στὸν πόλεμο τοῦ 1897, καὶ ἀπὸ τὸ 1903 ἀτρόμητο Μακεδονομάχο.

'Αλλ' ἀφοῦ ὁ Καπετὰν Τρομάρας, ἢ Καπετὰν Σερέτης εἶχε 6γῆ στὸ κλαρὶ τῆς ληστείας ἀπὸ τὸ 1860, μέλος τῆς τρομερῆς συμμορίας τοῦ ληστάρχου Ντα6έλη, καὶ ἦταν μόλις εἰκοσάχρονο παλληκάρι, ὁ γραφικὸς ἥρωας τῆς σημερινῆς ἱστορίας μας, ὅπως τὸ λέγει ὁ ἴδιος καὶ ὅπως τὸ 6εβαιώνει τὸ ἀντίγραφο τοῦ μητρώου τῶν ἀρρένων τοῦ χωριοῦ Διπλάτανος τοῦ Μεσολογγίου, γεννήθηκε τὸ 1840 καὶ σήμερα ποὺ ζῆ ἀκόμα, ἔχει πατήσει τὰ ἑκατὸν δεκαπέντε του χρόνια.

"Ενας ἄνθρωπος 115 χρόνων, ψηλός, κυπαρισσόκορμος, μὲ μορφὴ ποὺ θυμίζει περισσότερο ἱερὰ πρόσωπα τῆς Βίβλου, δὲν εἶναι συνειθισμένο φαινόμενο.

Καὶ μονάχα σὰν αἰωνόβιο ἂν τὸν ἀντικρύση ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος, μὲ τὶς ἀμοι6άδες του, τὰ συκωτάκια του, τοὺς ρευματισμούς του τὴν ψαμμίασί του καὶ τὴν φυσικὴ κάμψι, ποὺ εἶναι ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο καὶ στὴν ἐμφάνισί του, 6ὰ μείνη κατάπληκτος μπροστὰ στὸ αἰωνόβιο αὐτὸ κυπαρίσσι, ποὺ μένει ἀλύγιστο σ' ὅλα τὰ δρολάπια τῆς Νεοελληνικῆς ζωῆς.

"Ενας συμπαθέστατος ὑπενωμοτάρχης, ἐπικεφαλῆς τοῦ ὑποσταθμοῦ χωροφυλακῆς Μπραχαμίου, ὁ κ. Παναγιώτης Κρίκης, μᾶς ἀπεκάλυψε τὴν κατοικία αὐτοῦ τοῦ γέρου πλάτανου τῶν ἑκατονδεκαπέντε χρόνων. Μᾶς ὡδήγησε πρῶτα σ' ἕνα συμπαθέστατο ἑξοχικὸ κέντρο τῆς ὁδοῦ Βουλιαγμένης, ποὺ λέγεται «Ἄνδρος» καὶ ἀνήκει σ' ἕναν ἰδιότυπο καλόκαρδον 'Ανδριώτη, τὸν Θανάση Θέμη. Τὸ γραφικώτατο αὐτὸ ἑξοχικὸ κέντρο μὲ τὴ μοναδικὴ ρετσίνα του, τὰ νησιώτικα λουκάνικά του καὶ τὴν πετυχημένη μαγειρικὴ τῆς τετραγωνικῆς συζύγου τοῦ καταστηματάρχη, εἶναι τὸ μοναδικὸ κέντρο ὅπου ψυχαγωγεῖται ὁ αἰωνόβιος Καπετὰν Γιώργης Σερέτης, ὁ «πάλαι ποτὲ» Καπετὰν Τρομάρας. 'Εκεῖ ἔκαμε «6ρεβεγιὸν» τὴν παραμονὴ τῆς Πρωτοχρονιᾶς, ἕως τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς καὶ μονάχα ὅταν ἀνέτειλε ὁ νέος χρόνος, ὁ Καπετὰν Γιώργης ἀφοῦ ἔ6υσε σπάταλα στὸ 6άκχο ἀπεφάσισε κάτω ἀπ' τὶς προτροπὲς τῆς κυρὰ Βασίλως τῆς γυναίκας του, ἐτῶν 104, ν' ἀποχωρήση γιὰ νὰ πάη νὰ κοιμηθῆ.

Καθὼς μᾶς ἀφηγήθηκε ὁ κ. Θέμης, μόλις μπῆκε κατὰ τὶς ὀκτὼ τῆς παραμονῆς στὸ κέντρο, τὸ ραδιόφωνο ἦταν ἀνοιχτὸ κι' ἁπλὲς λαϊκὲς παρέες τὸν ὑποδέχτηκαν μὲ ἰαχές. Ὁ αἰωνόβιος κάθησε κι' ὅταν ἄρχισε νὰ ἀφηγῆται παλιὲς ἱστορίες ἀπὸ τὴ ληστρικὴ καὶ τὴν ἐθνικὴ σταδιοδρομία του οἱ ἄνθρωποι ἐγκατέλειψαν τὸ ραδιόφωνο. Τὸ κλεισαν, συνάχτηκαν ὅλοι σ' ἕνα τραπέζι καὶ ἔχοντας στὴ μέση τὸν Καπετὰν Τρομάρα κρεμάστηκαν ἀπὸ τὰ χείλη του. Τοὺς ἱστόρησε παλιὰ ληστρικὰ ἄθλα, ἔργα καὶ ἡμέρες ποὺ ὅταν ὥργωνε τὴ Μακεδονία ὡς Μακεδονομάχος, ἢ ὅταν πολεμοῦσε στοὺς πολέμους τοῦ 1897, τοῦ 1912, τοῦ 1913.

Καὶ εἶναι σπουδαῖος ἀφηγητὴς ὁ Καπετὰν Τρομάρας.

"Εχει τὸ χάρισμα νὰ ἀφηγῆται νόστιμα, διατηρεῖ τὴ μνήμη του, παρὰ τὰ 115 του χρόνια καὶ ὅσα ἱστορεῖ 6γαίνουν ἀπὸ περίσσεια πλούτου κι' ἔχουν ὅλο τὸ ἄρωμα τῶν ἑλληνικῶν 6ουνῶν καὶ τῆς ρουμελιώτικης λεβεντιᾶς.

"Οταν πήγαμε στὸ ἁπλὸ καὶ ἀπέριττο μικρὸ σπιτάκι του νὰ τὸν δοῦμε, τὸν 6ρήκαμε ξαπλωμένο στὸ ντι6άνι του νὰ φορῆ τὰ γυαλιά του καὶ νὰ διa6άζη. Μᾶς δέχτηκε μὲ ἁπλότητα καὶ σχεδὸν ἐγκάρδια. Λέω σχεδὸν γιατὶ ἔχει σο6αρὲς ἐπιφυλάξεις γιὰ τοὺς δημοσιογράφους. 'Υποστηρίζει ὅτι τὸν γέλασαν πολλὲς φορὲς καὶ ὅτι δὲν τήρησαν τὶς ὑποσχέσεις τους.

'Ωστόσο παρὰ τὶς ἐπιφυλάξεις του μᾶς δέχεται πολὺ εὐγενικὰ καὶ 6έλει νὰ προσφέρη καὶ κουραμπιέδες.

'Απὸ κου6έντα σὲ κου6έντα μᾶς δίνει τὶς μεγάλες γραμμὲς τῆς ἱστορίας του.

Γεννήθηκε στὸ Διπλάτανο τοῦ Μεσολογγίου στὰ 1840, ἀπὸ πατέρα Κρητικὸ ὀνόματι Χαιρέτη. Εἴκοσι χρονῶν παλληκάρι 6γῆκε στὸ κλαρὶ καὶ δὲν πῆγε σὲ μικροσυμμορίες. Πῆγε ὁλοΐσια στὴ συμμορία τοῦ πιὸ φοβεροῦ καὶ πιὸ ὀνομαστοῦ ληστάρχου τῆς ἐποχῆς. "Εγινε παλληκάρι τοῦ Ντα6έλη. Κι' ἦταν ὁ πιὸ νέος καὶ γιὰ τοῦτο τὸν λέγανε «γιὰ τ' ἀσκί».

'Η ὀνομασία αὐτὴ ἐσήμαινε πὼς τὸ νιόβγαλτο παλληκάρι δὲν ἦταν ἄξιο νὰ κάνη ἄλλη δουλειὰ παρὰ νὰ κουδαλᾶ νερὸ μὲ τὸ ἀσκὶ γιὰ νὰ ξεδιψᾶνε καὶ νὰ πλένωνται τὰ παλληκάρια.

"Ετσι ἄρχισε τὸ στάδιό του στὸ κλαρί. 'Επὶ τέσσερα χρόνια ἀκολούθησε τὸν Ντα6έλη σ' ὅλες τὶς ληστρικὲς ἐπιχειρήσεις ἀμίλητος καὶ πειθαρχικός, πρόθυμος νὰ 6γάλη πέρα κάθε δουλειὰ ποὺ τοῦ φόρτωναν ὅσο δύσκολη καὶ κουραστικὴ κι' ἂν ἦταν.

Σκαρφάλωσε στὶς πιὸ ἀπρόσιτες ράχες τῶν 6ουνῶν, γνώρισε τοὺς κρυψώνες τους, φύλαγε καραοῦλι ὅταν ὁ Ντα6έλης κατέ6αινε στὰ ξω6ούρα τῆς 'Αθήνας καὶ ξεφάντωνε 6λουχτὶς μὲ τὴν περίφημη Δούκισσα τῆς Πλακεντίας.

Γνώριζε τὸ μυστικὸ ὑπόγειο δρόμο ποὺ μ' ἔξοδά της εἶχε φτιάσει ἡ Δούκισσα γιὰ νὰ περνᾶ ἀθώρητος ὁ Ντα6έλης καὶ νὰ φτάνη ὡς τὴν καλαίσθητη κι' εὐρύχωρη κρε6ατοκάμαρά της.

Σιωπηλὸς κι' ἀμίλητος ἄκουγε τοὺς παλιοὺς ληστὲς νὰ ἱστορᾶνε θαυμαστὲς Ἱστορίες γιὰ τὸν Ντα6έλη καὶ γιὰ τὸν σύγχρονό του Καλαμπαλίκη. Εἶχε μάθει τὰ κατορθώματα τοῦ καθενοῦ, τὰ στρατηγικά του κόλπα, τὶς ἀρετὲς καὶ τὶς ἀδυναμίες του. Κοντολογὶς εἶχε μπῆ, χωρὶς νὰ τὸ φανερώνη, στὸ νόημα τῆς ληστρικῆς, ὅσο δὲν εἶχαν καταφέρει νὰ μποῦνε παλιὲς καραμπῖνες τοῦ κλαριοῦ. Δὲ μιλοῦσε ὅμως, γι' αὐτὸ καὶ τὸ φανέρωμά του στάθηκε ἐκπληξὶς γιὰ ὅλους.

"Ηταν μιὰ ἐποχὴ ποὺ οἱ συμμορίες τοῦ Ντα6έλη καὶ τοῦ Καλαμπαλίκη εἶχαν ἑνωθῆ γιὰ μιὰ σημαντικὴ καὶ χρυσοφόρο ἐπιχείρησι. Εἶχανε στήσει τὸ λημέρι τους στὴν Καλιακούδα κι' ἀπὸ κεῖ εἶχανε κάνει τ' ἀδύνατα δυνατὰ νὰ κλέψουνε τὸ παιδὶ τοῦ πλουσιώτερου μπὲη τῆς Θεσσαλίας καὶ νὰ τ' ἀλλάξουνε μὲ πλούσια λύτρα. 'Ο μπέης ὅμως ἦταν ξυπνὸς ἄντρας κι' εἶχε καταφέρει νὰ ματαιώση ὅλες τὶς ἀπόπειρες τῶν δυὸ ληστάρχων καὶ τὶς πιὸ πονηρὲς καὶ τὶς πιὸ πετυχημένες.

"Ενα πρωῒ οἱ δυὸ λήσταρχοι, ὁ Ντα6έλης καὶ ὁ Καλαμπαλίκης, κάθονταν ἀμίλητοι καὶ μελαγχολικοί. Οἱ ἀποτυχίες τους σὲ τούτη τὴν ἐπιχείρησι τοὺς εἶχαν κλονίσει τὸ ἠθικό. Γύρω τους κάθονταν τὰ παλληκάρια, ἐκτὸς ἀπὸ ὅσα ἦταν στὸ ταμποῦρι.

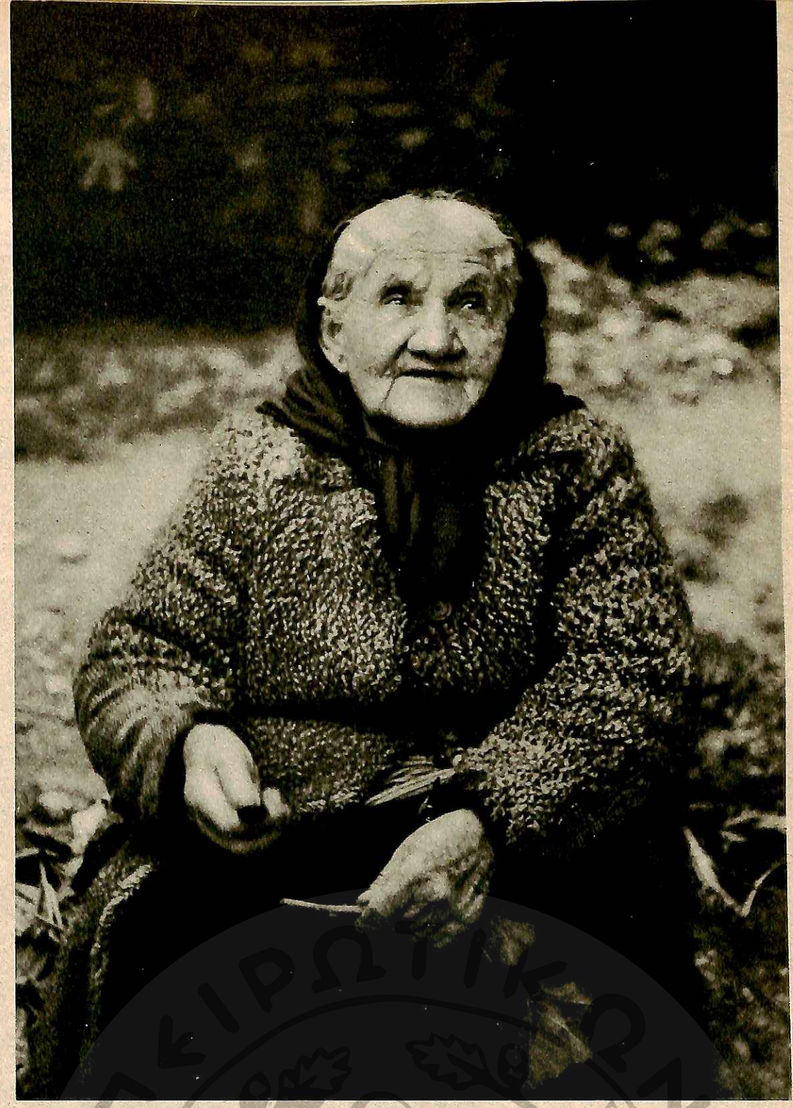

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΚΑΠΕΤΑΝ - ΤΡΟΜΑΡΑ, Η ΚΥΡΑ - ΒΑΣΙΛΩ, ΓΝΩΡΙΣΕ ΚΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΕΣ ΜΕΡΕΣ

Φωτ. ΕΛΚΗΝ

«"Αν άστοχήσης, θὰ σὲ κρεμάσω. "Αν πετύχης, γίνεσαι ἐσὺ καπετάνιος»

—Πολλὰ ἔχουμε κάνει κι' ὅμως ἕνα μπεόπουλο δὲν μποροῦμε νὰ κλέψουμε, εἶπε ἀφρίζοντας ὁ Καλαμπαλίκης.

'Ο Νταβέλης δὲν ἀποκρίθηκε, οὔτε κανένα ἀπὸ τὰ παλληκάρια τολμοῦσε ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του, νὰ πῆ μιὰ γνώμη, νὰ προτείνη κάτι. Κεῖνο ὅμως ποὺ δὲν κάνανε τόσοι καὶ τόσοι ψυχωμένοι ληστές, τὄκανε ὁ Γιώργης Χαιρέτης, εἰκοσιπεντάχρονο παλληκάρι.

Κάτι πῆγε νὰ πῆ καί τόσο ὁ Νταβέλης ὅσο κι' ὁ Καλαμπαλίκης γύρισαν καὶ κύτταξαν πρὸς τὸ μέρος ποὺ καθόταν πίσω - πίσω, τελευταῖος ἀπ' ὅλα τὰ παλληκάρια.

—Τί κραίνεις, ὀρέ; ρώτησε ὁ Καλαμπαλίκης.

—Καπετάνιο, ἐγὼ μπορῶ νὰ κλέψω καὶ νὰ φέρω στὸ λημέρι σας τὸ μπεόπουλο.

Οἱ δυὸ λήσταρχοι ἀλλάξανε ἕνα βλέμμα ἀπορίας κι' ὁ Νταβέλης, μιὰ κι' ἦτανε δικό του παλληκάρι, φώναξε:

—"Ελα δῶ ὀρέ...

Τὸ νέο παλληκάρι σηκώθηκε καὶ πῆγε καὶ στάθηκε μπροστὰ στοὺς δυὸ ληστάρχους.

Τ' ἄλλα παλληκάρια γελάγανε μὲ τὴν ἀσυλλόγιστη ἀποκοτιὰ τοῦ Γιώργου καὶ λέγανε «Τὸν τρώει τὸ κεφάλι του».

—Τί κραίνεις ὀρέ; τὸν ξαναρώτησε ὁ Καλαμπαλίκης.

—Πῶς μπορῶ νὰ κλέψω καὶ νὰ σᾶς παραδώσω τὸ μπεόπουλο.

—Ζύγιασες ὀρὲ τὶς κουβέντες σου; ξαναρώτησε ὁ Νταβέλης.

—Τὶς ζύγιασα καπετάνιε.

—Καὶ ποιοὺς θὲς μαζί σου; ρώτησε ὁ Καλαμπαλίκης.

'Ο Χαιρέτης συλλογίστηκε λίγο καὶ εἶπε:

—"Αλλους δυὸ καὶ τρία διαλεγμένα ἄλογα. Τίποτ' ἄλλο.

Τὸ νέο παιδὶ ἀποκρίθηκε μὲ τόση σιγουριὰ ποὺ οἱ δυὸ λήσταρχοι ξανακυττάχθηκαν.

'Ο Νταβέλης τότε σηκώθηκε ὄρθιος.

—Κύττα καλὰ ὀρέ, εἶπε τοῦ παλληκαριοῦ, καλοσυλλογίσου τὸ πρᾶγμα γιατί ἂν ἀστοχήσης θὰ σὲ κρεμάσω σὲ τούτη τὴ φτελιά.

Καὶ μὲ τὸ χέρι του ἔδειξε ἕνα κλαρὶ σὲ μιὰ μεγάλη καστανιά.

—"Αν ἀστοχήσω νὰ μὲ κρεμάσης καπετάνιε, ἀποκρίθηκε ὁ Γιώργης. "Αν πετύχω ὅμως;...

Καὶ περίμενε ἀπόκρισι.

—"Αν πετύχης; ρώτησε ὁ Νταβέλης..."Αν πετύχης ὁ καπετάνιος μας θἄσαι σύ.

—Τὸ συλλογίστηκες τὸ τάμα σου καπετάνιε; ρώτησε ὁ Γιώργης.

—'Ο ληστρικὸς λόγος εἶναι ἕνας, πρόσθεσε ὁ Καλαμπαλίκης δείγνοντας ἔτσι πὼς συμφωνάει μὲ τὸ τάξιμο τοῦ Νταβέλη.

—Τότες ἂς μὴ χασομερᾶμε, εἶπε ὁ Γιώργης.

—Καὶ ποιοὺς θὰ πάρης μαζί σου; ρώτησε ὁ Νταβέλης.

—"Οποιοι θέλουνε νάρθοῦν.

Δυὸ νέοι σηκώθηκαν κι' εἶπαν.

—"Αν μᾶς θέλῃ πᾶμε μεῖς.

"Ετσι ξεκίνησε πρωῒ ἀπὸ τὸ λημέρι, ἀπὸ τ' ἀπάτητα τῆς Καλιακούδας γιὰ τοῦ μπέη τὸ χτῆμα.

'Ο δρόμος ἀπὸ τὸ λημέρι ὡς τὸ χτῆμα ἦταν εἴκοσι ὧρες.

Μόλις ξεκίνησαν ὁ Γιώργης εἶπε στοὺς συντρόφους του:

—Τὸ δρόμο θὰ τὸν κάνουμε σὲ δέκα ὧρες... 'Ανάσα δὲν θὰ πάρουμε καὶ μὴ γνοιαστῆτε νὰ πηδήστε καὶ νὰ πατῆστε ἄνθρωπο ἢ ζωντανὸ ποὺ θ' ἀνταμώσουμε στὸ δρόμο μας. Πρέπει νἄναι τέτοιο τὸ τρέξιμο ὥστε νὰ μὴ μᾶς γνωρίσῃ κανένας καὶ νὰ κερδίσουμε δέκα ὧρες... 'Η νύχτα μᾶς εἶναι χρειαζούμενη στὸ χτῆμα.

"Ετσι κίνησαν καὶ σὰν φτερωμένες σαΐτες φεύγανε. 'Η νύχτα εἶχε πέσει ὅταν φτάσανε στὸ χτῆμα καὶ δέσανε τ' ἄλογα σὲ μιὰ ρεματιά.

Τὰ δυὸ παλληκάρια κυττοῦσαν τὸ Γιώργη κατάπληχτα. Γιὰ τὴν ὥρα εἶχε νικήσει τὸ χρόνο καὶ τὴν ἀπόστασι. "Υστερα κατέβασε ἀπὸ τ' ἄλογό του ἕνα ταγάρι. "Εβγαλε ἕνα τενεκὲ, τὸν ἄνοιξε καὶ εἶπε στὰ παλληκάρια:

—'Αλεῖφτε με ἀπὸ τοῦτο τὸ ξύγκι.

'Αφοῦ τὸν ἀλείψανε τοὺς εἶπε:

—Σταθῆτε ν' ἀλειφτῆτε καὶ σεῖς. Τὸ ξύγκι μύριζε παράξενα.

—Τί εἶναι ἐτοῦτο τὸ ξύγκι; ρώτησαν.

—Εἶναι γιὰ τὰ μανδρόσκυλα ποὺ φυλᾶνε τ' ἀρχοντικὸ τοῦ μπέη.

—Καὶ τί θὰ κάνη τὸ ξύγκι; ξαναρώτησαν.

—Εἶναι ξύγκι λιονταριοῦ, ξηγήθηκεν ὁ Γιώργης. Καὶ τὰ σκυλιὰ κι' ὅλα τὰ ζωντανὰ μόλις τὸ μυριστοῦνε λουφάζουν κι' ἀποτραβιοῦνται. Τί σόϊ βασιλιᾶς τῶν ζωντανῶν θἄταν ὁ λέοντας ἂν ἡ μυρουδιά του δὲν τἄκανε νὰ λουφάζουν.

'Αφοῦ ἔγινε τὸ ἄλειμμα πρόσταξε νὰ πεταλώσουνε τ' ἄλογα μὲ χοντρὴ τσόχα ποὺ εἶχε κουβαλήσει μαζί του γιὰ νὰ μὴν ἀκούγωνται καὶ πῆρε ἕναν τενεκὲ μὲ μιὰ σκόνι.

"Αμα ζυγώσανε στ' ἀρχοντικὸ τὰ σκυλιὰ χυμήξανε, ἀλλὰ γρήγορα λουφάξανε κι' ἀποτραβήχτηκαν.

Τότε καὶ οἱ τρεῖς νυχοπατώντας κι' ἔχοντας μπροστὰ τὸ Γιώργη σύρθηκαν ὡς ἐκεῖ ποὺ μένανε οἱ φύλακες τοῦ ἀρχοντικοῦ. 'Ο ἕνας φύλαγε καραούλι κι' οἱ ἄλλοι κοιμώνταν. 'Οκτὼ Τουρκαρβανίτες πολεμόχαροι.

'Ο Γιώργης εἶπε στὰ παλληκάρια του νὰ φυλᾶνε τὴν πόρτα καὶ νὰ μὴν κουνηθοῦν δίχως προσταγή του.

Κεῖνος νυχοπατώντας πάντα πῆγε πάνω ἀπὸ τὸ φύλακα καὶ σκόρπισε τὴ σκόνι.

Σὲ δέκα λεπτὰ ὁ φύλακας εἶχε ἀποκοιμηθῆ.

Τότε ὁ Γιώργης μπῆκε στὴν κάμαρα ποὺ κοιμώνταν οἱ Τουρκαρβανίτες καὶ σκόρπισε σκόνι μὲ τὴν ψυχή του. Καὶ περίμενε.

Σὲ λίγο ὅλοι κοιμώντουσαν βαθειά.

'Ο Γιώργης φώναξε τοὺς συντρόφους του καὶ μαζώξανε ὅλα τ' ἄρματα καὶ τὰ φυσεκλίκια τῶν Τουρκαλβανῶν κι' ἀφοῦ τὰ κρύψανε μακρύτερα, γύρισαν σιγὰ καὶ ἀνέβηκαν στ' ἀρχοντικό. Οἱ δυὸ συντρόφοι τοῦ Γιώργη περίμεναν κι' ἐκεῖνος μονάχος μπῆκε κεῖ ποὺ ἤξερε πὼς κοιμᾶται τὸ μπεόπουλο.

Τὸ βρῆκε στὸν ὕπνο, τὸ φίμωσε, ἀχρήστεψε μὲ μιὰ δυνατὴ γροθιὰ μιὰ τρομαγμένη βάβω, φόρτωσε τὸ μπεόπουλο στοὺς ὤμους του, πρόσταξε τοὺς ἄλλους δυὸ νὰ σηκώσουνε τ' ἄρματα καὶ πῆγαν στ' ἄλογα.

Γρήγορα καβάλησαν καὶ φύγανε. Καλπάσανε μὲ τὸν ἴδιο ρυθμὸ ποὺ εἶχαν ἔρθει καὶ λίγο μετὰ τὸ ξημέρωμα φτάσανε στ' ἀπάτητα λημέρια τῆς Καλιακούδας.

'Ο Γιώργης πρόσταξε νὰ κρατήσουν τὸ μπεόπουλο μακρυὰ καὶ κεῖνος πῆγε ν' ἀνταμώσῃ τὸν Νταβέλη καὶ τὸν Καλαμπαλίκη.

"Οταν οἱ λήσταρχοι τὸν εἶδαν ξαφνιάστηκαν.

—Γύρισες νὰ σὲ κρεμάσουμε; τὸν ρώτησε ὁ Καλαμπαλίκης.

—Γιατὶ νὰ μὲ κρεμάσετε;

—Γιατὶ ὁ ληστρικὸς λόγος εἶναι ἕνας, πρόσθεσε ὁ Νταβέλης.

—Κι' ἂν εἶχα φέρει τὸ μπεόπουλο θὰ μὲ κάνατε καπετάνιο σας;

—Θὰ σέ κάναμε, εἶπε ὁ Καλαμπαλίκης.

—Τότες τὸ μπεόπουλο σᾶς τὄφερα. Χτὲς τὸ πρωῒ κίνησα καὶ σήμερα πουρνὸ - πουρνὸ εἶναι στὰ χέρια σας. Σῦρτε νὰ τὸ δῆτε στὸ κλησάκι τοῦ "Αη - Σώστη.

"Οταν τὸ εἶδαν ἀπορήσανε καὶ θαυμάσανε. Ρωτοῦσαν τὰ δυὸ παλληκάρια ποὺ τὸν συνώδεψαν πῶς ἔγινε τοῦτο τὸ θαῦμα. Κι' αὐτὰ πιὸ κατάπληκτα ἀπ' τοὺς καπεταναίους τους εἶπαν:

—Αὐτὸς, καπετάνιοι, δὲν εἶναι ἄνθρωπος... Αὐτὸς εἶναι τρομάρα... Κι' ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ βαφτίστηκε «Καπετὰν Τρομάρας».

"Ετσι ἀπὸ ἀσήμαντος ληστὴς ὁ Γιώργης Χαιρέτης ἀνέβηκε μονομιᾶς ὅλα τὰ σκαλοπάτια τῆς ἱεραρχίας τοῦ βουνοῦ κι' ἔγινε λήσταρχος.

Οἱ πιὸ φημισμένες ἀπαγωγές του ἦταν τῆς Εὐδοκίας 'Αβέρωφ καὶ τῆς Βασιλικῆς Ζάππα, ἀνηψιᾶς τοῦ Κωνσταντίνου Ζάππα. 'Από τὸ 1865 ὡς τὸ 1888 ἦτανε ὁ φόβος κι' ὁ τρόμος τῶν βουνῶν τῆς Ρούμελης καὶ τοῦ Θεσσαλικοῦ κάμπου. Τότε ὅμως ἔσφαξε δυὸ φοβεροὺς καὶ τρομεροὺς Τούρκους, τὸν 'Εργερούμ μπέη κι' ἕναν ἄλλον, ποὺ εἶχαν σακατέψει τοὺς χριστιανούς. Τοῦτο τὸ κατόρθωμα καθὼς καὶ ἡ στροφή του νὰ χτυπᾶ μονάχα Τούρκους τὸν ἔκαμαν νὰ κερδίσῃ τὴν ἀμνηστία. Τοῦ τὴν ἔδωσε ὁ Βασιλεὺς Γεώργιος ὁ Α', ὅταν ὁ Καπετὰν Τρομάρας ἔφερε στὴν Λαμία σ' ἕνα ταγάρι τὰ κεφάλια τῶν δυὸ φοβερῶν Τούρκων. Κι' ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ πῆρε τὴν ἀμνηστία δὲν παρατᾶ τὸ τουφέκι, ἀλλὰ ἔχει γιὰ στόχο τοὺς Τούρκους. Πολεμιστὴς στὸν πόλεμο τοῦ 1897 καὶ ἀπὸ τὸ 1904 Μακεδονομάχος μὲ τὸν Παῦλο Μελᾶ. "Υστερα πάλι πολεμιστὴς στὰ 1912 καὶ στὰ 1913 καὶ τέλος στὴ φρουρὰ τῶν ἀνακτόρων, 'Ηρακλῆς τοῦ Στέμματος, ἐπὶ βασιλέως Κωνσταντίνου, ποὺ ἐλάτρευε. 'Από τὸ εἴκοσι καὶ πέρα εἶναι ἀπόμαχος. Τριανταπέντε χρόνια ἀπόμαχος! "Αν δὲν ἦταν ψηλὸς σὰν κυπαρίσσι κι' ἂν δὲν φοροῦσε αἰώνιο μονοφόρι τὴ φουστανέλλα, τὸ τσαροῦχι καὶ τὴ σκούφια τοῦ Μακεδονομάχου, κανεὶς δὲν θὰ τὸν θυμόταν. Οἱ ἄνθρωποι ξεχνοῦν. Τὸ γέρικο ὅμως αὐτὸ πλατάνι μὲ μπόϊ δυὸ μέτρα δὲν γίνεται νὰ λησμονηθῆ. 'Η παρουσία του καὶ μόνη ἀφηγεῖται τὴν Ἱστορία του. Κι' ὅταν ἀνοίξη τὸ στόμα του μπορεῖ νὰ Ἱστοράη μερόνυχτα. Καὶ νὰ ὑπαγορέψη τόμους μὲ Ἱστορίες ἑνὸς αἰῶνος. 'Αλλὰ ὁ χῶρος ἑνὸς περιοδικοῦ εἶναι μικρός. Χρειάζονται τόμοι. Καὶ χρόνος πολὺς καὶ χῶρος πολὺς καὶ δαπάνη ὄχι μικρὴ γιὰ νὰ ἐκδοθοῦν. Γι' αὐτὸ σήμερα σταματοῦμε. Κάποιος ὅμως πρέπει νὰ διογραφήση τὸν Καπετὰν Τρομάρα. Εἶναι ζωντανὴ Ἱστορία 115 χρόνων! ■■■

ΤΟ ΕΞΟΧΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ «Η ΑΝΔΡΟΣ» ΜΕ ΤΟ ΖΕΥΓΟΣ ΘΕΜΗ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΑ

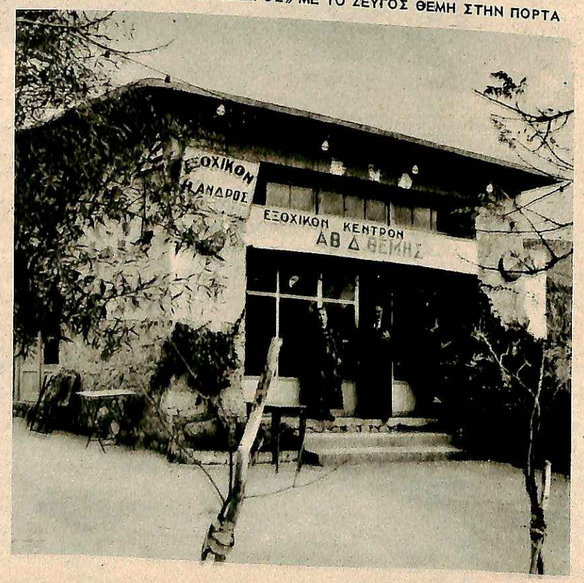

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΒΗΜΑΤΑ ΣΤΗ ΖΩΗ... 'Η μεγάλη ἀδελφή, μὲ τὸ «ἔμπειρο» χέρι καὶ τὸ ἐνθαρρυντικὸ χαμόγελο, ὁδηγεῖ τὰ πρῶτα βήματα τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ. Μέσα στὸ ἀλλόκοτο ροῦχο, ἐκεῖνος μοιάζει σκεπτικὸς μπρὸς στὸν τραχὺ δρόμο ποὺ ἀνοίγει ἐμπρός του.

(Φωτ. Β. Παπαϊωάννου)

ΑΝΙΤΑ ΕΚΜΠΕΡΓΚ

Τό «φλογερό παγόβουνο» ἢ ἡ Σαλώμη τοῦ 1956

Η ΑΝΙΤΑ ΕΚΜΠΕΡΓΚ ΠΗΓΕ ΣΤΟ ΛΟΝΔΙΝΟ ΓΙΑ ΝΑ ΛΑΒΗ ΜΕΡΟΣ ΣΤΗΝ ΤΑΙΝΙΑ «ΖΑΡΑΚ ΧΑΝ»

Οἱ κακιὲς γλῶσσες — καὶ ποιὰ γλῶσσα εἶναι πιὸ κακιὰ ἀπὸ μιᾶς ὄμορφης γυναίκας ποὺ θλέπει νὰ ἀπειλῆται ἡ παντοδυναμία της; — λένε πὼς «Ἐκμπεργκ» εἶναι ἕνα ὄνομα ποὺ.. ριμάρει μὲ «ἄϊσμπεργκ», δηλαδὴ παγόβουνο. Δὲν θέλομε ὅμως νὰ πιστέψωμε πὼς τὴν δυσάρεστη αὐτὴ παρατήρησι γιὰ τὸ καινούργιο δῶρο τῆς Σουηδίας πρὸς τὴν πάσχουσα ἀνθρωπότητα, τὴν πεντάμορφη Ἀνίτα Ἔκμπεργκ, τὴν ἔκανε ἡ Σοφία Λορέν. Ἂν ὄχι γιὰ τίποτε ἄλλο, τουλάχιστον γιατὶ δὲν ξέρει ἀρκετὰ... ἀγγλικὰ γιὰ νὰ τὸ ἔχη πεῖ.

Καὶ ἡ Ἀνίτα ὅμως δὲν ἤξερε ἀρκετὰ ἀγγλικὰ ὅταν ἔφθασε μία ὡραία ἀνοιξιάτικη μέρα στὴν Ἀμερική, γιὰ νὰ κατακτήση τὸν τίτλο τῆς «Μὶς Ὑφήλιος» καὶ τὸ κινηματογραφικὸ στερέωμα.

Η ΕΠΙΛΑΧΟΥΣΑ ΠΟΥ ΕΝΙΚΗΣΕ

Εἶχε ξεκινήσει ἀπὸ τὸ Μαλμόε τῆς Σουηδίας — ὅπου γεννήθηκε στὶς 29 Σεπτεμβρίου 1931 — μὲ τὴν ἰδιότητα τοῦ «μαννεκέν». Κατόπιν θγῆκε «Μὶς Σουηδία». Καὶ σήμερα, μολονότι δὲν ἐξελέγη «Μὶς Ὑφήλιος», ἐν τούτοις, ἡ «Μὶς Ὑφήλιος» ξεχάστηκε, ἐνῶ ἡ Ἀνίτα ἔχει γίνει ἤδη πρωταγωνίστρια.

Κάποιος «τάλεντ - σκάουτ» (δηλαδὴ «ἀνιχνευτὴς καινούργιων ταλέντων»), τὴν πρόσεξε κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ διαγωνισμοῦ καὶ οἱ παραγωγοί τοῦ Χόλλυγουντ θυμήθηκαν, ξαφνικά, πὼς μόνον καλὰ ἔχουν δεῖ ἀπὸ τὶ Σουηδία μέχρι σήμερα. Καλά, ποὺ ὀνομάζονται Γκρέτα Γκάρμπο, Γκρέτα Νίσσεν, Ἰνγκρίντ Μπέργκμαν, Μάϋ Μπρίττ, Βιθέκα Λίντφορς, Μάρτα Τόρεν. Τὴν παρέλαθαν, λοιπόν, τῆς δίδαξαν τὸ ἀλφαθητάριο τῆς κάθε ὡραίας «στάρλετ» καὶ πρόσεξαν, μὲ ἀσυγκράτητο ἐνθουσιασμό, ὅτι ὁ Θεὸς τὴν εἶχε προικίσει μὲ σῶμα ἀντάξιο τῆς Λορέν. Ψηλό, γεροδεμένο, πλούσιο σὲ καμπύλες, ποὺ δὲν γνώριζαν κανένα περιορισμό. Ἀπὸ τότε, τὰ περιοδικὰ γέμισαν φωτογραφίες της, καὶ λέγοντας περιοδικὰ δὲν ἐννοοῦμε τὰ παιδικά, ἀλλὰ τὸ «Ἐσκουάϊρ», τὸ «Λάϊφ» καὶ ἄλλα τῆς ἴδιας κλάσεως.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΜΠΟΤ ΚΑΙ ΚΟΣΤΕΛΛΟ ΣΤΟΝ «ΠΟΛΕΜΟ ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗ»

Στὸν κινηματογράφο, ὅπως κάθε στάρ ποὺ σέβεται τὸ σῶμα της, ἡ Ἀνίτα τὸ ἀπεκάλυψε σὲ κωμικὲς «ἐξτραβαγκάντσες» μὲ τοὺς Ἄμποτ καὶ Κοστέλλο, μὲ τοὺς Μάρτιν καὶ Λούϊς. Τότε, τὴν παραμονὴ πρὶν ξεκινήση γιὰ τὴν Ἰταλία, ὅπου τὴν περίμενε ὁ ρόλος τῆς

Η ΝΕΑΡΑ ΣΟΥΗΔΕΖΑ ΓΟΗΣΣΑ ΚΑΙ Ο ΗΘΟΠΟΙΟΣ ΜΑ··ΚΛ ΓΟΥΑ·Ι·ΑΝΤΙΓΚ ΘΑ ΠΑΙΞΟΥΝ ΣΤΟΝ ΖΑΡΑΚ ΧΑΝ

Φωτ. U. K. (2), DAILY EXPRESS (1) UNITED PRESS (3), KEYSTONE (1)

ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΤΑΙΝΙΕΣ ΗΤΑΝ ΑΡΚΕΤΕΣ ΓΙΑ ΝΑ ΕΞΑΣΦΑΛΙΣΟΥΝ ΣΤΗΝ ΑΝΙΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΦΗΜΗ

"Οπου οἱ ἑφτὰ πέπλοι τοῦ Μαρόκου ἐξαφανίζονται σ' ἕναν ἀγγλικὸ χορό

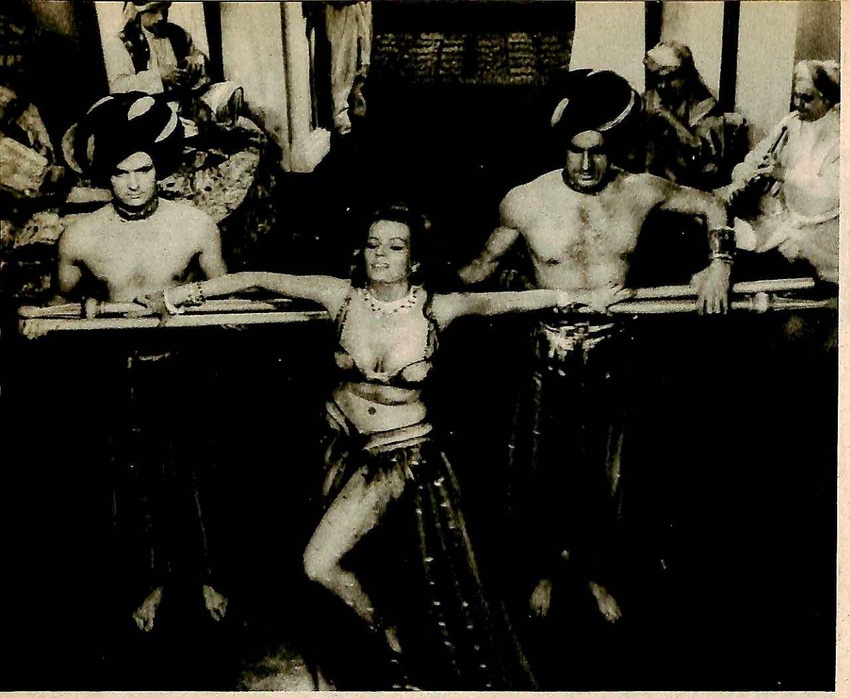

ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΤΗΣ ΣΑΛΩΜΗΣ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΑ... ΠΛΟΥ ΣΙΑ ΧΑΡΙΣΜΑΤΑ ΤΗΣ —ΦΥΣΙΚΑ ΚΑΙ ΕΠΙΚΤΗΤΑ

Τὸ «γύρισμα» συνεχίσθηκε χωρὶς ἀπρόοπτα, ἀλλὰ πάντως γιὰ τὴν σκηνὴ τοῦ χοροῦ, ἡ ταράτσα τοῦ ἐκλεκτοῦ ξενοδοχείου «Μπαραντὸρ» εἶχε προηγουμένως ἐκκενωθῆ.

ΟΙ ΕΓΓΛΕΖΟΙ «ΣΥΓΚΙΝΟΥΝΤΑΙ»

"Οταν γύρισαν στὰ ἀγγλικὰ στούντιο, ἡ 'Ανίτα καὶ ὁ Μάϊκελ Οὐάϊλντιγκ ἔδωσαν στὸ «Σαβόϋ Χοτὲλ» μία συνέντευξι στὸν τύπο, ὁ ὁποῖος ἔμεινε κατενθουσιασμένος ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τῆς νέας «στὰρ» καὶ ἔγραψε:

«Δὲν ξέρει θέβαια πολὺ καλὰ τὰ ἀγγλικὰ ἡ Μὶς "Εκμπεργκ! Δὲν νομίζουμε ὅμως ὅτι αὐτὸ ἔχει σημασία ἐμπρὸς στὰ τόσα της προσόντα!»

'Ο χορός της δὲ θαυμάστηκε ἀπὸ ὅλους. Λέγεται μάλιστα, ὅτι τὴν ὥρα τοῦ «γυρίσματος» τοῦ χοροῦ τῶν πέπλων, ἀκόμη καὶ οἱ διευθυνταὶ τῶν Οἰκονομικῶν 'Υπηρεσιῶν τοῦ στούντιο "Ηλιγκ ἐγκατέλειψαν τὰ γραφεῖα τους γιὰ νὰ τὴν θαυμάσουν καὶ οἱ δημοσιογράφοι ποὺ εἶχαν προσκληθῆ ἐκείνη τὴν ἴδια ἡμέρα, εἶπαν πὼς δὲν εἶχαν δεῖ ποτέ τους τέτοιο πρᾶγμα!

—Τὸ «ἄϊσμπεργκ», τὸ παγόβουνο, ὄχι μόνον ἔλυωσε, ἀλλὰ τὸ εἶδαμε νὰ ἐκπέμπη... φλόγες! ἔγραψαν τὴν ἄλλη μέρα στὶς ἐφημερίδες.

Καὶ νὰ σκεφθῆ κανείς, πὼς ἡ 'Ανίτα δὲν εἶναι χορεύτρια. 'Αντιθέτως, δὲν εἶχε ἰδέαν ἕως τὴν στιγμὴ ποὺ τῆς πρότειναν τὸν πρῶτο αὐτὸ ρόλο στὴν ἀγγλικὴ ταινία, ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ μάθη χορό. Δέχθηκε ὅμως καὶ ἔπεσε στὴ δουλειὰ σὰν σκυλί...

ΜΙΑ ΚΟΠΕΛΛΑ ΑΞΙΑΓΑΠΗΤΗ

Καὶ σὰν χαρακτήρας, ὅμως, ἡ 'Ανίτα ἔχει γίνει σὲ ὅλους συμπαθής. Εἶναι ἁπλῆ, εἰλικρινὴς καὶ δὲν διστάζει νὰ ὁμολογήση:

— Εἶμαι ὑπεύθυνη γιὰ ὅ,τι κάνω. Μόνη μου πάλαιψα γιὰ νὰ φθάσω ἕως ἐδῶ. Κανεὶς δὲν μὲ βοήθησε ποτέ. Βέβαια, θὰ μ' ἄρεσε νὰ μὲ φωτογράφιζαν σὰν τὴν Γκρέης Κέλλυ καὶ εἶναι ἀλήθεια πὼς ἔχω βαρεθῆ πιὰ τὰ μαγιὼ «μπικίνι». Ξέρω ὅμως ὅτι αὐτὰ προεκάλεσαν τὴν προσοχὴ τῶν κινηματογραφιστῶν καὶ στάθηκαν ἡ ἀφορμὴ ν' ἀρχίσω μία καρριέρα στὴν ὁποίαν ἐλπίζω νὰ διακριθῶ καὶ σὲ δύσκολους δραματικοὺς ρόλους.

Κλασικὲς πλέον δηλώσεις! Δὲν ξέρει ὅμως κανεὶς ἄν, σ' αὐτὴν εἰδικῶς τὴν περίπτωσι, δὲν θγοῦν ἀληθινές. 'Η 'Ανίτα "Εκμπεργκ εἶναι μία μοντέρνα κοπέλλα μὲ σιδερένια θέλησι καὶ καθωρισμένες φιλοδοξίες. Καὶ φαίνεται πὼς δουλεύει σκληρὰ γιὰ τὴν ἐπιτυχία της.

ΤΟ ΣΚΑΝΔΑΛΟ ΕΝΟΣ ΧΟΡΟΥ

'Απόδειξις, τὸ σκάνδαλο ποὺ ἔγινε στὸν περίφημο πλέον χορό, ὅπου ἔσπασαν δῆθεν κατὰ λάθος οἱ μεταξωτὲς λουρίδες ποὺ κρατοῦσαν τὸ φόρεμά της ἀπὸ τοὺς ὤμους, καὶ τὸ φόρεμα βρέθηκε κατὰ γῆς, ἐνῶ ἡ 'Ανίτα ἀπεδείκνυε ὅτι ἡ τελειότης τοῦ σώματός της δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ βοηθήματα καί, ἐπομένως, δὲν φοροῦσε τίποτε κάτω ἀπὸ τὴν στενὴ βραδινὴ τουαλέττα. Οἱ ἐφημερίδες ἔγραψαν χίλιες - δυὸ χιουμοριστικὲς κρίσεις γιὰ τὸ ἐπεισόδιο, χωρὶς νὰ σκεφθοῦν ὅτι ἂν ἦταν τυχαῖο, ἕνα κολλητὸ φόρεμα δὲν ἔχει ποτὲ τὴν εὐχέρεια νὰ γλιστρήση, καὶ πολὺ λιγώτερο ν' ἀφήση ἀκάλυπτη τὴν γυναῖκα ποὺ τὸ φοράει.

'Απλούστατα, πρόκειται γιὰ ἕνα ἀκόμη διαφημιστικὸ κόλπο, τὸ ὁποῖο θὰ συμβάλη καὶ αὐτό, ὅσο εἶναι δυνατόν, στὸν ἕνα καὶ μοναδικὸ σκοπὸ ποὺ ἔχουν ὅλες οἱ παρόμοιες «ἐκστρατεῖες»: στὴν δημιουργία δηλαδὴ μιᾶς καινούργιας στάρ.

■ ■ ■

Ο «ΖΑΡΑΚ ΧΑΝ» ΓΥΡΙΖΕΤΑΙ ΣΤΟ ΜΑΡΟΚΟ ΜΕ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΑΣ ΤΟΝ ΒΙΚΤΩΡ ΜΑΤΣΟΥΡ, ΤΟΝ ΜΑ·Ι·ΚΛ

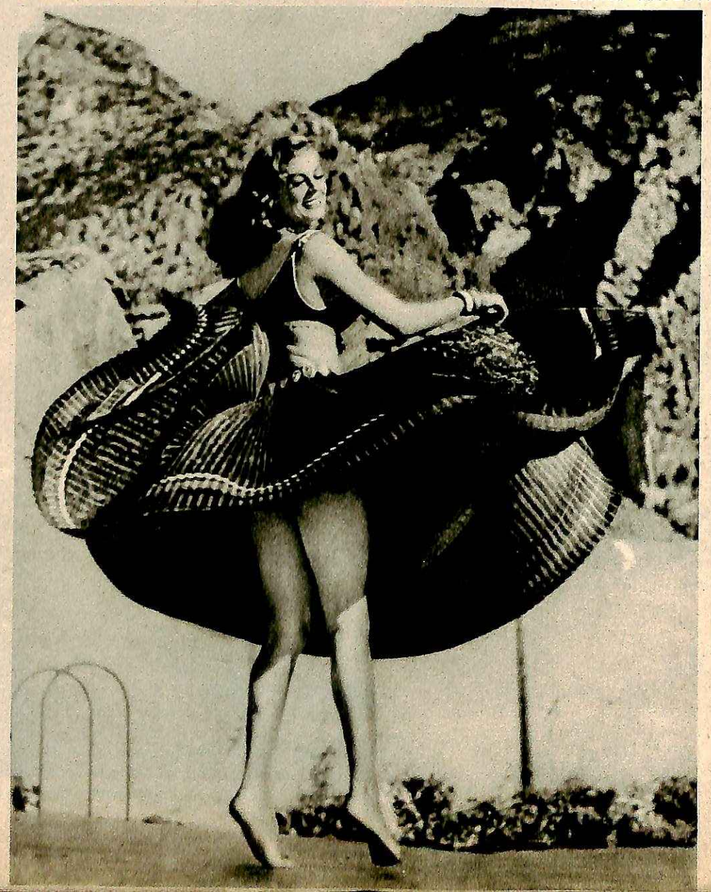

ΓΟΥΑ·Ι·ΛΝΤΙΓΚ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΝΙΤΑ —ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΣΚΛΑΒΑ ΣΤΟ ΧΑΡΕΜΙ ΕΝΟΣ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ... ΤΟ ΤΟΛΜΗΡΟ ΝΤΥΣΙΜΟ ΤΗΣ ΕΞΑΓΡΙΩΣΕ ΤΙΣ ΜΑΡΟΚΙΝΕΣ

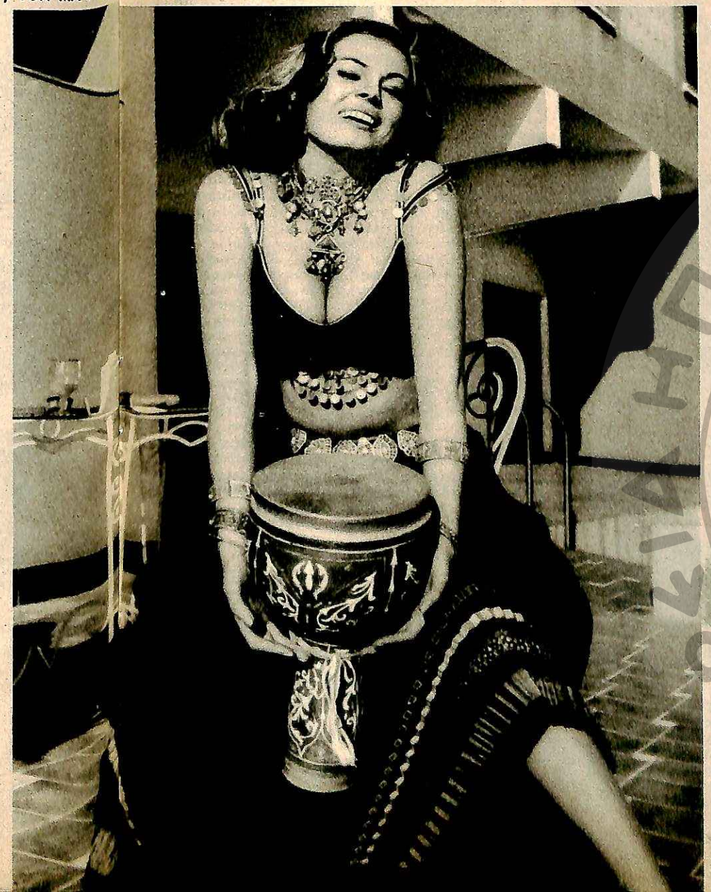

'Ελένης (συζύγου τοῦ Χένρυ Φόντα) στὴν ταινία «Πόλεμος καὶ Εἰρήνη», ἡ 'Αρλὴν Ντὰλ ἀρρώστησε καὶ σκέφθηκαν ἀμέσως τὴν 'Ανίτα "Εκμπεργκ, γιατί ὁ ρόλος ἀπαιτοῦσε μιὰ ἐκθαμβωτικὴ ὁμορφιά. 'Η ταινία (ποὺ θὰ εἶναι ἴσως ὁ τελευταῖος «ὑπερκολοσσὸς» ποὺ γυρίζεται στὰ ἰταλικὰ στούντιο), θὰ κάνη τὴν "Εκμπεργκ γνωστὴ σ' ὅλον τὸν κόσμο, ἀλλὰ ὁ ρόλος εἶναι μικρός.

ΟΙ ΑΡΑΒΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ ΠΟΥ ΕΞΑΓΡΙΩΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΑΡΑΒΕΣ

Τότε, ἔσπευσε ἡ 'Αγγλία νὰ τὴν κάνη, ἐπὶ τέλους, «στάρ». 'Η ταινία λέγεται «Ζαρὰκ Χάν», εἶναι ἔγχρωμη καὶ ἐξωτικὴ καὶ γυρίζεται στὸ ἱσπανικὸ Μαρόκο, μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Μάϊκελ Οὐάϊλντιγκ. Σὲ ὡρισμένες σκηνὲς τῆς ταινίας ἡ 'Ανίτα χορεύει ἀνατολίτικους χοροὺς μὲ ἕνα κοστοῦμι ποὺ ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ διαφανῆ πέπλα καὶ κοσμήματα στὰ στρατηγικά της σημεῖα!

Οἱ "Αραβες θύμωσαν μὲ τὸ θέαμα, γυναῖκες τοῦ λαοῦ ὥρμησαν νὰ τὴν ξεμαλλιάσουν καὶ οἱ ἄνδρες φώναζαν βρισιὲς καὶ κατάρες. Φαίνεται πὼς ἡ ὡραία 'Ανίτα εἶχε κάνει καὶ μία γκάφα: Εἶχε βουτήξει τὰ πόδια της σὲ μία πηγὴ καὶ οἱ "Αραβες τὸ πῆραν γιὰ θανάσιμη προσβολή. Σχηματίσθηκε λοιπὸν ἕνας κύκλος καὶ ἡ 'Ανίτα βρέθηκε σὰν τὸν ταῦρο στὴν ἀρένα. Τίναξε τὴν ξανθή... χαίτη της, σήκωσε περήφανα τὸ βλέμμα καὶ ἀντεπετέθη. Δηλαδὴ ἡ λέξις ἀντεπίθεσις εἶναι φτωχὴ γιὰ νὰ ἐκφράση τὸ τί ἀκριβῶς ἔγινε. 'Η ὡραία 'Ανίτα τοὺς ἔβρισε χυδαιότατα. Τότε, ἕνας «παλληκαρᾶς» ἀπὸ τὸ ἀκροατήριο, ὥρμησε καί, γιὰ νὰ τὴν κάνη νὰ πάψη, τῆς ἔδωσε ἕνα γερὸ χαστοῦκι. Τελικά, ἡ 'Ανίτα σώθηκε ἀπὸ τὸν θυμὸ τοῦ πλήθους, χάρις στὴν ἐπέμβασι τῆς ἀστυνομίας καὶ τὴν προσωπικὴ ἀφοσίωσι ἑνὸς γοητευμένου 'Ισπανοῦ γιατροῦ.

ΜΙΑ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

Τὶ ἀπέδωσε ἡ ἔρευνα γιὰ «ΤΑ ΑΓΝΩΣΤΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΟΥΝ»

Οἱ ΕΙΚΟΝΕΣ ἐδημοσίευσαν στὸ 15ο τεῦχος τους μιὰ ἔρευνα τοῦ κ. Λάμπρου Γ. Κορομηλᾶ μὲ τίτλο «Τὰ ἄγνωστα αὐτοκίνητα ποὺ σκοτώνουν».

Ἐπρόκειτο γιὰ τοὺς ὁδηγοὺς πού, ἐνῶ γίνονται πρόξενοι ἀτυχημάτων, ἐξαφανίζονται χωρὶς νὰ προσφέρουν καμμιὰ βοήθεια στὰ θύματά τους. Αὐτοί, ὅπως ἀπεδεικνύετο στὴν ἔρευνα, ἀνευρίσκονται σὲ ποσοστὸ 98%, χάρις στὴν Ὁμάδα Διώξεως τῆς Τροχαίας Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν. Ἀτυχῶς, ἡ δικαιοσύνη τιμωρεῖ μᾶλλον ἐλαφρὰ τοὺς ὁδηγοὺς ποὺ τραυματίζουν ἢ σκοτώνουν. Ἴσως γι' αὐτὸ νὰ παρουσιάζωνται τόσα πολλὰ ἀτυχήματα.

Ἀμέσως μετὰ τὴν δημοσίευσι τῆς ἐρεύνης καὶ μόλις ἐκυκλοφόρησαν οἱ ΕΙΚΟΝΕΣ, ὁ προϊστάμενος τῆς Εἰσαγγελίας Ἀθηνῶν κ. Χριστόπουλος, ἔδωσε ἐντολὴ εἰς τοὺς κ. κ. ἀντισαγγελεῖς, ὅταν μετέχουν σὲ δίκες ποὺ δικάζονται ὁδηγοὶ αὐτοκινήτων, νὰ ζητοῦν ἀπὸ τὸ Δικαστήριον τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ ἄρθρου 67 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος, τόσον ἔναντι αὐτῶν ποὺ βαρύνονται μὲ ἀνθρωποκτονία, ὅσον καὶ διὰ τοὺς ὁδηγοὺς ποὺ εὑθύνονται διὰ τραύματα ἐξ ἀμελείας. Τὸ ἄρθρον αὐτὸ ἐπιτρέπει τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ἀδείας ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου, ἐπὶ ἀρκετὸν χρόνον.

Ἤδη τὰ Τριμελῆ Πλημμελειοδικεῖα, διὰ νὰ σώσουν τὴν ζωὴν τῶν Ἀθηναίων καὶ διὰ νὰ συνετίσουν τόσον τοὺς ἀπρόσεκτους ὁδηγούς, ὅσον καὶ ἐκείνους ποὺ ἐγκαταλείπουν ἀβοήθητα τὰ θύματά των, ἐφαρμόζουν αὐστηρότατα τὸν Νόμον. Μόλις πρὸ ὀλίγου, διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 1691 ἀποφάσεώς του, τὸ Τριμελὲς Πλημμελειοδικεῖον κατεδίκασε ἕναν αὐτοκινητιστή, δι' ἀνθρωποκτονίαν ἐξ ἀμελείας, εἰς 15 μηνῶν φυλάκισιν καὶ εἰς δύο ἐτῶν στέρησιν τῆς ἀδείας τοῦ ὁδηγοῦ, μετὰ τὴν ἔκτισιν τῆς ποινῆς.

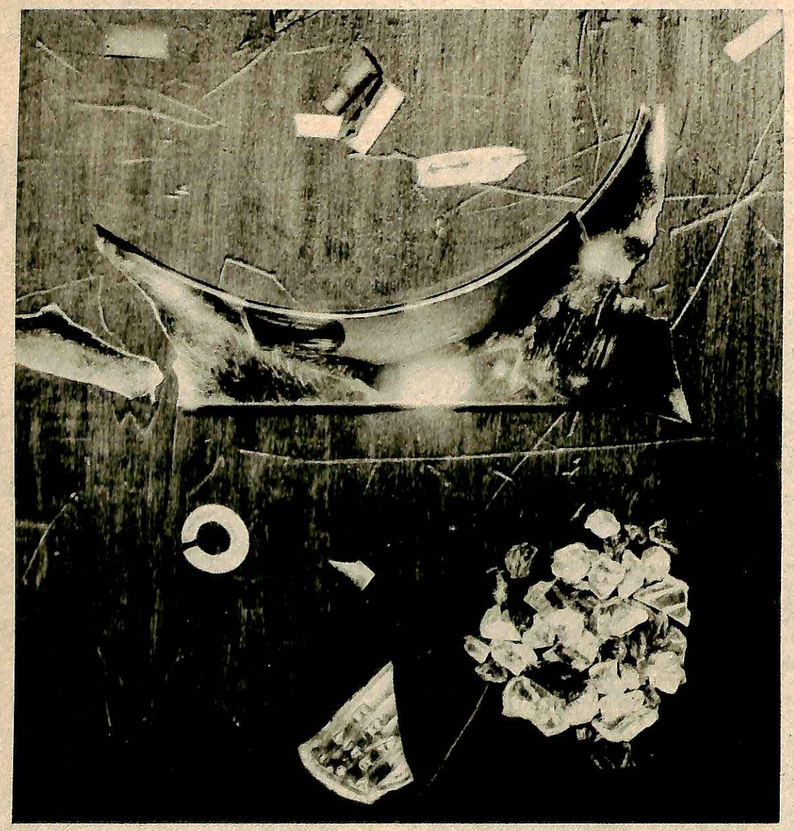

Τὰ πειστήρια ποὺ βρέθηκαν στήν λεωφόρο Συγγρού. Ἐπάνω ἀριστερὰ διακρίνεται τὸ δεῖγμα ἀπὸ τὸν χρωματισμὸ τοῦ ἀγνώστου αὐτοκινήτου. Πλάϊ του καὶ στὸ κέντρο, ὑπάρχουν μικρὰ τεμάχια ἀπὸ τὶς νικέλινες στεφάνες, ποὺ δένουν τὸν προβολέα, καθὼς καὶ ἕνα πανόχαρτο μὲ τὸν ἀριθμὸ τοῦ φαναριοῦ. Στὸ κέντρο τῆς φωτογραφίας φαίνεται μισοσπασμένος ὁ γεῖσος, δηλαδὴ τὸ νικέλινο κόσμημα τοῦ προβολέως. Κάτω ἀριστερὰ εἶναι μιὰ ροδέλλα ἀσφαλείας ἑνὸς κοχλία συνδέσεως. Στὸ κέντρο, ἕνα μεγαλούτσικο τεμάχιο ἀπὸ κρύσταλλο προβολέως καὶ δεξιά, «δάκρυα κρυστάλλων» ἄσπρα καὶ κοκκινωπά, ὅλα θραύσματα ἀπὸ τοὺς προβολεῖς τοῦ αὐτοκινήτου.

ΕΝΑ ΝΕΟ ΚΡΟΥΣΜΑ

Ὥρα 6.30 μ.μ. τῆς 1ης Φεβρουαρίου. Μισοσκότεινα, φυσάει ἄνεμος καὶ τὸ κρύο τσούζει. Ἕνας ἀμαξᾶς, καβάλα στὴ σοῦστα του, κατεβαίνει τὴν λεωφόρο Συγγροῦ. Ξαφνικά, λίγο πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὸν Ἅγιο Σώστη, ἀπὸ μιὰ ἄγνωστη δύναμι, τινάζεται ἡ σούστα στὸν ἀέρα. Ἐκεῖ πέφτει τὸ ἄλογο μὲ τραῦμα στὸ κεφάλι, ἐδῶ οἱ ρόδες, πιὸ κάτω ἡ καρκάσσα τῆς σούστας καὶ στὸ ρεῖθρο, ὁ ἀμαξᾶς μὲ ἕξη πλευρὰ σπασμένα καὶ ἄλλα διάφορα τραύματα. Τὴν ἴδια στιγμή, ἕνα αὐτοκίνητο χάνεται στὸ βάθος τῆς λεωφόρου. Μὲ τόση δύναμι εἶχε πέσει ἐπάνω στὴ σούστα, ὥστε κυριολεκτικὰ τὴν διέλυσε.

Μάρτυρες ὑπῆρχαν πολλοί, ἀλλὰ διαφωνοῦσαν σ' ὅλα. Οἱ μισοὶ ἔλεγαν ὅτι τὸ αὐτοκίνητο ἦταν «Φόρντ», οἱ ἄλλοι μισοὶ τὸ ἤθελαν «Μερσεντές». Ὅσο γιὰ τὸ χρῶμα, ὁ ἕνας τὸ εἶδε πορτοκαλί, φραουλὶ ὁ ἄλλος, ἐνῶ κερασὶ τὸ εἶχε δῆ ὁ τελευταῖος.

Τρία στοιχεῖα «βουβοὶ μάρτυρες» εὑρέθησαν στὸν τόπο τοῦ ἀτυχήματος ἐκεῖνο τὸ ἴδιο βράδυ. Πρῶτα, κάτι ἐπινικελωμένα λεπτὰ σιδηρικά, δεύτερον μερικὰ θραύσματα ἀπὸ λευκὸ χονδρὸ κρύσταλλο μὲ ραβδώσεις, καὶ τρίτον κάτι μεγάλοι κόκκοι, σὰν δάκρυα ἀπὸ χρωματιστὸ κρύσταλλο.

Τὸ ἑπόμενο πρωΐ, ἡ Ὁμὰς Διώξεως τῆς Τροχαίας Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν ἀνελάμβανε τὴν ὑπόθεσι. Ἕνα συνεργεῖο της ἀνακάλυπτε ὅτι τὰ θραύσματα τῶν κρυστάλλων ἦσαν ἀπὸ ἐμπροσθίους προβολεῖς, ἀμερικανικῶν κυρίως αὐτοκινήτων. Τὸ δεύτερο συνεργεῖο ἐξακρίβωνε ὅτι τὰ ἐπινικελωμένα κομμάτια ἀνῆκαν στὴν διακόσμησι ποὺ ἔχουν ἐπάνω ἀπὸ τοὺς προβολεῖς τὰ καινούργια μοντέλα τῶν ἀμερικανικῶν αὐτοκινήτων μάρκας «Ντόϊτζ», «Κράϊσλερ», «Ντέ—Σότο» καὶ «Πλύμουθ». Τὸ τρίτο συνεργεῖο ἐπέτυχε νὰ βρῆ στὰ ξύλα τῆς σπασμένης σούστας, ἴχνη —ἐλάχιστα ὅμως—ἀπὸ τὸ χρῶμα τοῦ ἀγνώστου αὐτοκινήτου. Ὁ εἰδικὸς ἑνὸς μεγάλου χρωματοπωλείου ἔδινε, σὲ λίγο, τὰ ἴδια δείγματα τοποθετημένα σὲ τζελατίνα. Ἐπρόκειτο γιὰ τὸ χρῶμα ποὺ παίρνουν οἱ φραούλες ὅταν ζουλιχτοῦν μέσα στὸ γάλα!

Τὸ μεσημέρι κιόλας, ἡ Τροχαία ἐγνώριζε ὄχι μόνον πόσα αὐτοκίνητα αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ χρώματος εἶχαν πουλήσει τελευταίως οἱ σχετικὲς τέσσαρες ἀντιπροσωπεῖες, ἀλλὰ καὶ ποιοὶ τὰ εἶχαν ἀγοράσει. Ἐπὶ πλέον ἐγνώριζε τὸ ὄνομα ἑνὸς πού, ἐκείνη τὴν ἡμέρα, εἶχε ἀγοράσει ἕνα προβολέα αὐτοκινήτου καὶ ἕνα ἐπινικελωμένο ἐξάρτημα. Τέλος εὑρισκε, ὅτι ὁ κύριος αὐτὸς εἶχε αὐτοκίνητο χάνεται στὸ βάθος τῆς λεωφόρου. Μὲ τόση δύναμι εἶχε πέσει ἐπάνω στὴ σούστα, ὥστε κυριολεκτικὰ τὴν διέλυσε. «Τὸ ἴδιο κόκκινο μὲ τὸ δεῖγμα.

Η ΑΝΑΚΡΙΣΙΣ

Τὸ ἀπόγευμα, ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ ὑπόπτου αὐτοκινήτου ἐκαλεῖτο στὴν Τροχαία. Χωρὶς νὰ τοῦ μιλήσουν, πρὶν τοῦ ποῦν ἔστω καὶ μιὰ καλημέρα, τοῦ ἔδειξαν ἀπότομα τὸ ἐξάρτημα, ἕνα ὅμοιο, ὁλοκαίνουργιο ἀνταλλακτικό. Αὐτὸς πῆδησε στὸν ἀέρα σὰν νὰ δέχτηκε μιὰ ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσι, ἀλλὰ δὲν μίλησε. Καὶ τότε ἀκολούθησε περίπου ἡ ἑξῆς καταπληκτικὴ στιχομυθία μεταξὺ ἀστυνόμου καὶ αὐτοκινητούχου, τὴν ὁποίαν κατέγραψε ὁ ἁρμόδιος ὑπάλληλος:

—Καθῆστε.

—Ὄχι, δὲν κάθομαι.

—Παρακαλῶ, καθῆστε.

—Ὄχι.

—Ἰδοὺ τὸ Εὐαγγέλιον...

—Δὲν ὁρκίζομαι'

—Εἶσθε ἰδιοκτήτης τοῦ ὑπ' ἀριθ. Α3078 αὐτοκινήτου τ α ξ ί, μάρκας «Ντὲ Σότο», χρώματος ὅπως τὸ δεῖγμα;

—Ναί.

—Ποῦ εὑρίσκεται τὸ αὐτοκινητό σας;

—Δὲν ξέρω.

—Μήπως χθὲς τὸ βράδυ εἶχε κανένα ἀτύχημα;

—Δὲν ξέρω.

—Ἐσεῖς ὁδηγεῖτε τὸ ταξί;

—Ὄχι.

—Πῶς ὀνομάζεται ὁ σωφέρ σας;

—Δὲν ξέρω.

—Δὲν ἐρωτῶ τί ξέρετε, ἀλλά, ναὶ ἢ ὄχι, ἀγοράσατε τὰ ἐξαρτήματα;

—Δὲν ξέρω τίποτε.

—Παρακαλῶ νὰ ὑπογράψετε τὴν κατάθεσί σας.

—Δὲν ὑπογράφω τίποτε.

Ἔτσι περίπου ἀνεκρίθη ὁ ἰδιοκτήτης, τὴν ὥρα ποὺ στὸ πλαϊνὸ δωμάτιο τῆς Τροχαίας ὁ σωφέρ του τὰ ἀπεκάλυπτε ὅλα.

Σκοτεινὰ ἦταν, κατέβαινε μὲ σχετικὴ ταχύτητα τὴν λεωφόρο, ξαφνικὰ πρόβαλε ἡ σούστα, φῶς δὲν εἶχε, ὥσπου νὰ φρενάρῃ ἡ νὰ στρίψῃ ἔπεσε ἐπάνω της. Ἐκείνη τὴν ὥρα τὸ ταξὶ εἶχε γιὰ ἐπιβάτες ἕνα ζευγάρι.

ΕΝΑ ΕΡΩΤΗΜΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΑΠΟΡΙΑ

Πρίν, λοιπόν, νὰ συμπληρωθοῦν δώδεκα ὧρες ἡ Τροχαία Ἀστυνομία ἔκλεινε τὸν φάκελλο τοῦ ἀτυχήματος, μὲ ὅσα στοιχεῖα θὰ χρειασθῆ ἡ Δικαιοσύνη, ὅταν θὰ κρίνῃ τὸν ὁδηγό. Γιατί ὅμως νὰ μὴ δώσουν λόγο τῶν πράξεών τους τόσο ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ αὐτοκινήτου (ποὺ ὄχι μόνον ἀπέκρυψε τὸ γεγονός, ἀλλὰ καὶ παρημπόδισε τὸ ἔργον τῆς ἀνακρίσεως), ὅσον καὶ οἱ ἐπιβάται τοῦ ταξί; Καλὰ ἡ κυρία (ποὺ, κατὰ τὸν σωφέρ, ἔμοιαζε μὲ Κινέζα), ὁ συνοδὸς της ὅμως ἀξιωματικὸς τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος, γιατὶ δὲν μίλησε; Γιατὶ ἐγκατέλειψε χωρὶς βοήθεια τὸν τραυματία;

Λ. Γ. Κ.

ΤΑ ΘΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΤΡΟΧΩΝ ΚΑΤΑ ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ

ΗΜΕΡΑ ΚΑΙ ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΖΟΜΕΝΩΝ

ΕΤΟΣ	ΔΕΥΤΕΡΑ	ΤΡΙΤΗ	ΤΕΤΑΡΤΗ	ΠΕΜΠΤΗ	ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	ΣΑΒΒΑΤΟ	ΚΥΡΙΑΚΗ
1953	345	260	268	298	271	284	223
1954	403	425	373	359	337	393	290
1955	499	426	401	456	466	486	370

ΩΡΑ ΚΑΙ ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΡΑΥΜΑΤΙΖΟΜΕΝΩΝ

ΕΤΟΣ	0—2	2—4	4—6	6—8	8—10	10—12	12—14	14—16	16—18	18—20	20—22	22—24
1953	43	12	20	107	246	276	334	187	180	254	211	79
1954	50	20	38	156	305	372	339	270	286	326	303	115
1955	62	24	39	248	366	430	457	274	321	427	345	118

ΕΙΔΟΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ ΠΟΥ ΤΡΑΥΜΑΤΙΖΕΙ Ἤ ΦΟΝΕΥΕΙ

	1953	1954	1955
Ἀμερικανικὰ	31	22	16
Διπλωματικὰ	18	11	12
Στρατοῦ	84	42	58
Ἀεροπορίας	7	14	16
Ναυτικοῦ	3	5	3
Σωμ. Ἀσφαλ.	7	9	6
Κρατικὰ	8	5	16
Λεωφορεῖα	421	485	515
Φορτηγὰ	261	249	346
Ταξὶ	334	472	415
Ἰδιωτικὰ	340	509	640
2 ἢ 3κυκλα	311	586	837
Τροχιόδρομοι	132	91	90
Τρόλλεϋ	0	0	35
Διάφορα	4	80	99
ΣΥΝΟΛΟΝ	1.961	2.580	3.104

ΕΙΔΟΣ ΑΤΥΧΗΜΑΤΟΣ

	1953	1954	1955
ΣΥΓΚΡΟΥΣΙΣ	423	659	749
ΠΡΟΣΚΡΟΥΣΙΣ	25	75	262
ΑΝΑΤΡΟΠΗ	17	30	78
ΠΑΡΑΣΥΡΣΙΣ	1376	1604	1892
ΔΙΑΦΟΡΑ	108	212	158
ΣΥΝΟΛΟΝ	1949	2580	3139

ΣΩΜΑΤΙΚΑΙ ΒΛΑΒΑΙ

ΕΙΔΟΣ	1953	1954	1955
ΕΛΑΦΡΑ	1552	2172	2447
ΣΟΒΑΡΑ	348	358	598
ΘΑΝΑΤΗΦΟΡΑ	49	50	59
ΣΥΝΟΛΟΝ	1949	2580	3104

Τὰ συμπεράσματα ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς στατιστικοὺς πίνακες εἶναι περίεργα καὶ ἄξια προσοχῆς. Ἰδοὺ μερικά:

- Οἱ πεζοὶ ποὺ τραυματίζονται εἶναι σὲ ἀριθμὸ κατά τι περισσότεροι ἀπὸ τὰ ἄτομα ποὺ ἐπιβαίνουν τῶν διαφόρων τροχοφόρων καὶ τραυματίζονται.
- Πρῶτα τὰ φορτηγά, μετὰ τὰ λεωφορεῖα καὶ τέλος τὰ ταξὶ ἐπιφέρουν τὶς μεγαλύτερες ἀπώλειες, ἀφοῦ ἂν καὶ κυκλοφοροῦν τόσα λίγα, τραυματίζουν τόσους πολλούς. Δυὸ φορτηγὰ στὰ τρία ἐπιφέρουν σωματικὲς βλάβες.
- Θραῦσι κάνουν τὰ δίκυκλα καὶ τρίκυκλα (μοτοσυκλέττες, δέσπες, ποδήλατα, μοτοσακό), ἴσως διότι οἱ ὁδηγοὶ τῶν περισσοτέρων ἀπὸ αὐτὰ δὲν ἔχουν ἄδεια.
- Ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπίσημα αὐτοκίνητα, τὰ τροχοφόρα τοῦ Ναυτικοῦ ἔχουν τὰ λιγώτερα θύματα.
- Μολονότι οἱ περισσότεροι τροχιόδρομοι δὲν κυκλοφοροῦν πιά, οἱ ὑπόλοιποι ἐξακολουθοῦν νὰ τραυματίζουν πολλούς.
- Ἡ Δευτέρα καὶ τὸ Σάββατο εἶναι οἱ πιὸ αἱματηρὲς ἡμέρες τῆς ἑβδομάδος. Τὴν Κυριακή, ναί μέν, συμβαίνουν τὰ πιὸ λίγα δυστυχήματα, ἀλλὰ ἀτυχῶς αὐτὰ εἶναι καὶ τὰ σοβαρώτερα.
- Οἱ μικρὲς ὧρες τοῦ εἰκοσιτετραώρου παρουσιάζουν ἐλάχιστα θύματα. Οἱ τραυματισμοὶ ὅμως εἶναι συνήθως θανατηφόροι.
- Μεγάλο ἀριθμὸ δυστυχημάτων δὲν ἔχουν οἱ ὧρες ὅπου μετακινοῦνται σὲ πυκνὲς ὁμάδες οἱ ἐργαζόμενοι, ἀλλὰ οἱ ἄλλες, ὅταν πρὸς τὸ «μεσημεράκι» βγαίνουμε ὅλοι γιὰ τὶς «δουλειές» μας.

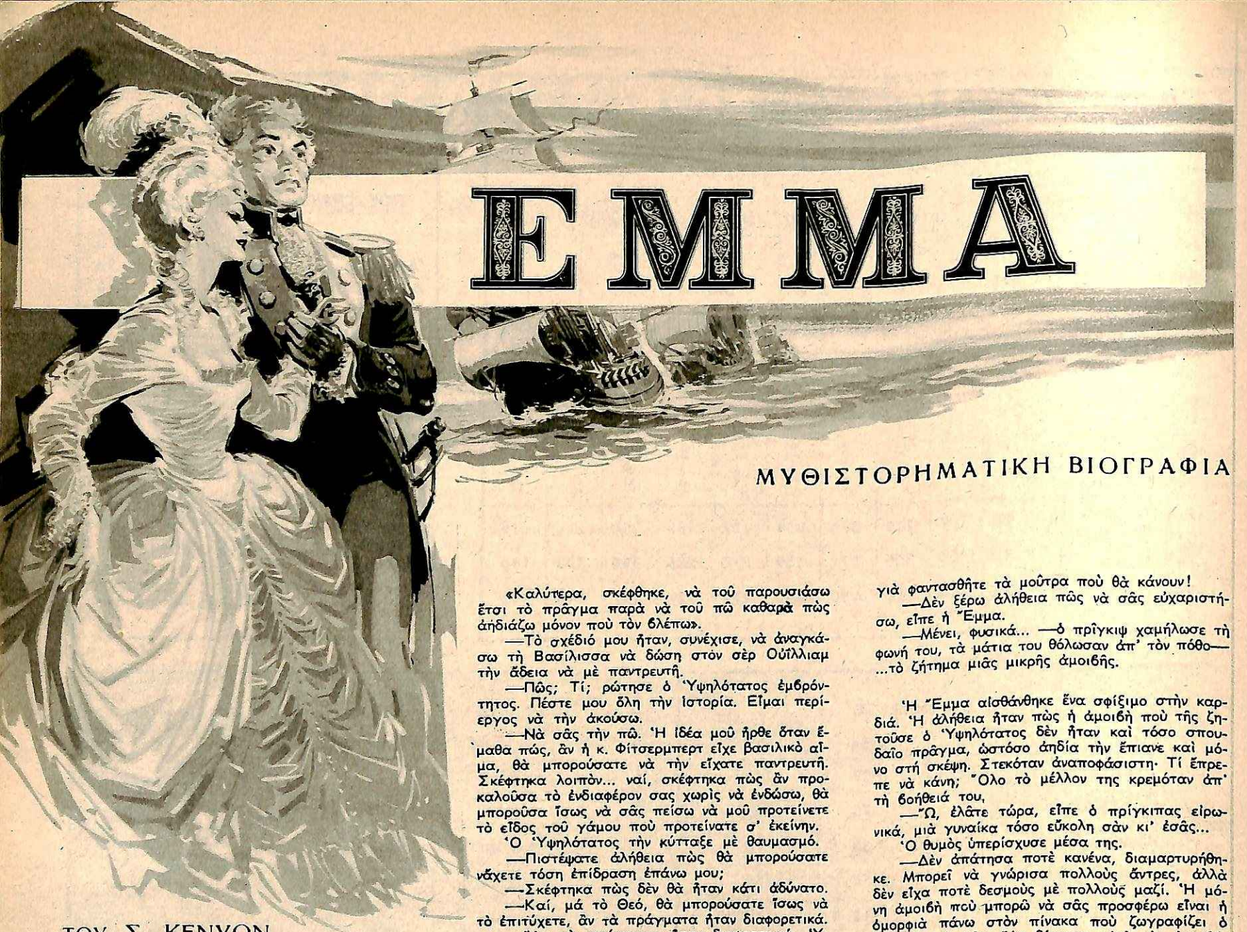

ΕΜΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ Σ. ΚΕΝΥΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ:

Τὸν Μάϊο τοῦ 1871, ἡ Ἔμμα Χάρτ, μιὰ νέα ἐντελῶς ἀμόρφωτη, μὲ ὁμορφιὰ ἐκθαμβωτική καὶ παρελθὸν ὄχι ἄμεμπτο, γνωρίζεται τυχαῖα μὲ τὸν Οὐίλλετ—Παίγν. Ἀπὸ τὴ γνωριμία αὐτὴ ἀρχίζει μιὰ νέα φάση τῆς ζωῆς της. Μπαίνει σ' ἕναν κύκλο γλεντζέδων ἀριστοκρατῶν καὶ συνδέεται πρῶτα μὲ τὸν Οὐίλλετ—Παίγν καὶ κατόπιν μ' ἕνα φίλο του, τὸν σὲρ Χένρυ Φίδερστονω. Μένει γιὰ λίγον καιρὸ στὸν πύργο τοῦ τελευταίου. Ἐκεῖ γνωρίζεται μὲ τὸν Τσάρλς Γκρεβίλ, ἀνψιὸ τοῦ προσδευτὴ τῆς Ἀγγλίας στὴ Νεάπολη. Ὁ Γκρεβίλ, γοητευμένος ἀπὸ τὴ γνωριμία της, τὴν παίρνει στὸ σπίτι του, στὸ Λονδίνο, μαζὶ μὲ τὴ μητέρα της, τὴν κ. Κάντογκαν, ἐντελῶς ἀνυστερόβουλα, μὲ μόνο τὸ σκοπὸ νὰ τῆς δώσῃ μιὰ μόρφωση ἀντάξια τῆς ὁμορφιᾶς της. Ἡ Ἔμμα ὅμως τὸν ἐρωτεύεται καί, ὑπερνικώντας τοὺς δισταγμούς του, γίνεται ἐρωμένη του. Ἀλλὰ ὁ Γκρεβίλ ἔχει οἰκονομικὲς στενοχώριες καὶ θέλει νὰ κάνῃ ἕναν πλούσιο γάμο. Γιὰ νὰ ξεφορτωθῇ τὴν Ἔμμα, τὴν πείθει νὰ δεχτῇ τὴν πρόσκληση τοῦ θείου του, τοῦ Λόρδου Χάμιλτον, καὶ νὰ φύγῃ γιὰ τὴ Νεάπολη. Πολὺ ἀπρόθυμα, ἡ Ἔμμα φεύγει. Στὸ ταξίδι τὴ συνοδεύουν ἡ μητέρα της καὶ ὁ Γκέϊδιν, Ἕνας συγγενὴς τοῦ λόρδου Χάμιλτον. Ἡ ἐπιτυχία της στὴ Νεάπολη εἶναι καταπληκτική. Σιγὰ - σιγά, μέσ' στὸ νοῦ της ὡριμάζει ἡ σκέψη πὼς θὰ μποροῦσε νὰ καταφέρῃ τὸν σὲρ Οὐίλλιαμ Χάμιλτον νὰ τὴν παντρευτῇ. Καὶ τὸ κατορθώνει. Ὁ Χάμιλτον τῆς ὑπόσχεται νὰ τὴν κάνῃ ἐπισήμως γυναίκα του. Παγαίνει μαζί της στὸ Λονδίνο γιὰ νὰ ζητήσῃ ἀπ' τὸν Βασιλέα τὴν ἀπαραίτητη γιὰ τὸν γάμο ἄδεια. Ὁ Γκρεβὶλ ὅμως, μόλις μαθαίνει τὴν πρόθεση τοῦ θείου του γίνεται ἔξω φρενῶν, κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ ματαιώσῃ τὸν γάμο καὶ κατορθώνει νὰ διαβάλλῃ τὴν Ἔμμα στὴ βασίλισσα. Ἡ μόνη ἐλπὶς τῆς Ἔμμας γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τὸ σκοπό της εἶναι τώρα ὁ πρῶην τῆς Οὐαλλίας ποὺ τὴν πολιορκεῖ ἐπίμονα.

19

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὡμολόγησε, πὼς κάτι εἶχα στὸ νοῦ μου. Ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ σᾶς τὸ πῶ, γιατί, ἂν μαθαίνατε πὼς εἶχα κάποιο σκοπό, θὰ θυμώνατε. Κι' ὅταν οἱ ἄντρες θυμώνουν γίνονται ἀνυπόφοροι.

«Καλύτερα, σκέφθηκε, νὰ τοῦ παρουσιάσω ἔτσι τὸ πρᾶγμα παρὰ νὰ τοῦ πῶ καθαρὰ πὼς ἀηδιάζω μόνον ποὺ τὸν βλέπω».

—Τὸ σχέδιό μου ἦταν, συνέχισε, νὰ ἀναγκάσω τὴ Βασίλισσα νὰ δώσῃ στὸν σὲρ Οὐίλλιαμ τὴν ἄδεια νὰ μὲ παντρευτῇ.

—Πῶς; Τί; ρώτησε ὁ Ὑψηλότατος ἐμβρόντητος. Πέστε μου δλη τὴν Ἱστορία. Εἶμαι περίεργος νὰ τὴν ἀκούσω.

—Νὰ σᾶς τὴν πῶ. Ἡ Ἰδέα μοῦ ἦρθε ὅταν ἔμαθα πώς, ἂν ἡ κ. Φίτσερμπερτ εἶχε βασιλικὸ αἷμα, θὰ μποροῦσατε νὰ τὴν εἴχατε παντρευτῇ. Σκέφτηκα λοιπὸν... ναί, σκέφτηκα πὼς ἂν προκαλοῦσα τὸ ἐνδιαφέρον σας χωρὶς νὰ ἐνδώσω, θὰ μποροῦσα ἴσως νὰ σᾶς πείσω νὰ μοῦ προτείνετε τὸ εἶδος τοῦ γάμου ποὺ προτείνατε σ' ἐκείνην.

Ὁ Ὑψηλότατος τὴν κύτταξε μὲ θαυμασμό.

—Πιστέψατε ἀλήθεια πὼς θὰ μπορούσατε νὰ ἔχετε τόση ἐπίδραση ἐπάνω μου;

—Σκέφτηκα πὼς δὲν θὰ ἦταν κάτι ἀδύνατο.

—Καί, μά τὸ Θεό, θὰ μπορούσατε ἴσως νὰ τὸ ἐπιτύχετε, ἂν τὰ πράγματα ἦταν διαφορετικά.

—Ἂν τὰ πράγματα ἦταν διαφορετικά, Ὑψηλότατε; Ὥστε εἶσαστε ἀλήθεια παντρεμένος μὲ τὴν κ. Φίτσερμπερτ;

Ὁ πρῖγκιψ χαμογέλασε.

—Τὴν ἀπάντηση σ' αὐτὴν τὴν ἐρώτηση δὲ μποροῦν νὰ τὴ δώσουν οὔτε οἱ γονεῖς μου·

Ἡ Ἔμμα ἀναστέναξε.

—Ἂς εἶναι. Εἴτε εἶσαστε παντρεμένος, εἴτε ὄχι, ἐγὼ σκέφτηκα πὼς ἕνας γάμος μαζί μου, μὲ μιὰ γυναῖκα ποὺ ἔχει τόσο κακὴ φήμη, θὰ δυσαρεστοῦσε πολὺ περισσότερο τοὺς γονεῖς σας.

—Μιὰ γυναίκα μὲ πολὺ κακὴ φήμη, ναί, ἀλλὰ μιὰ γυναίκα πολὺ ὡραία, εἶπε ὁ Ὑψηλότατος. Καί, μά τὸ Θεό, γλυκειά μου Ἔμμα...

Ἡ Ἔμμα τὸν ἀπώθησε, λέγοντας γρήγορα:

—Οἱ γονεῖς σας θὰ ἔκαναν τὸ πᾶν γιὰ νὰ ἐμποδίσουν ἕνα τέτοιο γάμο, εἶμαι βεβαία.

Ἀπερίγραπτη μελαγχολία τὴν κυρίευσε στὴ σκέψη πὼς εἶχε χάσει γιὰ πάντα μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία.

—Θὰ ἔκαναν τὸ πᾶν, ξανάπε.

—Ὄχι μόνον θὰ ἔκαναν, ἀλλὰ καὶ θὰ κάνουν ὑποιαδήποτε ὑποχώρηση γιὰ νὰ ἐμποδίσουν ἕνα τέτοιο γάμο, γλυκειά μου Ἔμμα·

—Τί ἐννοεῖτε, Ὑψηλότατε;

Ὁ πρῖγκιψ τῆς πῆρε τὰ χέρια, τὰ χάϊδεψε, τὰ φίλησε, τὰ ξαναχάϊδεψε, ἀνατριχιάζοντας καὶ μόνον στὸ ἄγγιγμά τους.

—Φῆμες γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον μου γιὰ σᾶς δὲν ἀποκλείεται νὰ ἔφτασαν κιόλας στοὺς γονεῖς μου, συνέχισε ὁ Ὑψηλότατος. Γιὰ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω καὶ νὰ σᾶς βοηθήσω, θὰ πάω νὰ τοὺς βρῶ καὶ νὰ τοὺς πῶ πὼς ἡ κ. Φίτσερμπερτ μοῦ εἶναι πιὰ ἐντελῶς ἀδιάφορη καὶ νὰ τοὺς ἐκφράσω τὴν ἐπείγουσα, ἐπιτακτικὴ, παράφορη ἐπιθυμία μου νὰ συνδεθῶ μονίμως μαζί σας.

Ἡ καρδιὰ τῆς Ἔμμας σκίρτησε. Δὲν τολμοῦσε νὰ πιστέψῃ στ' αὐτιά της.

—Ὦ, μὲ κοροϊδεύετε σίγουρα! εἶπε.

—Θὰ πάω ἀμέσως, σήμερα κιόλας, βεβαίωσε ὁ Ὑψηλότατος γελώντας σὰ μικρὸ παιδί. Ὦ, μὰ γιὰ φαντασθῆτε τὰ μοῦτρα ποὺ θὰ κάνουν!

—Δὲν ξέρω ἀλήθεια πῶς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, εἶπε ἡ Ἔμμα.

—Μένει, φυσικά... —ὁ πρῖγκιψ χαμήλωσε τὴ φωνή του, τὰ μάτια του θόλωσαν ἀπ' τὸν πόθο— ...τὸ ζήτημα μιᾶς μικρῆς ἀμοιβῆς.

Ἡ Ἔμμα αἰσθάνθηκε ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά. Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς ἡ ἀμοιβὴ ποὺ τῆς ζητοῦσε ὁ Ὑψηλότατος δὲν ἦταν καὶ τόσο σπουδαῖο πρᾶγμα, ὡστόσο ἀηδία τὴν ἔπιανε καὶ μόνο στὴ σκέψη. Στεκόταν ἀναποφάσιστη. Τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ; Ὅλο τὸ μέλλον της κρεμόταν ἀπ' τὴ βοήθειά του,

—Ὦ, ἐλᾶτε τώρα, εἶπε ὁ πρίγκιπας εἰρωνικά, μιὰ γυναίκα τόσο εὔκολη σὰν κι' ἐσᾶς...

Ὁ θυμὸς ὑπερίσχυσε μέσα της.

—Δὲν ἀπάτησα ποτὲ κανένα, διαμαρτυρήθηκε. Μπορεῖ νὰ γνώρισα πολλοὺς ἄντρες, ἀλλὰ δὲν εἶχα ποτὲ δεσμοὺς μὲ πολλοὺς μαζί. Ἡ μόνη ἀμοιβὴ ποὺ μπορῶ νὰ σᾶς προσφέρω εἶναι ἡ ὁμορφιὰ πάνω στὸν πίνακα ποὺ ζωγραφίζει ὁ Ρόμνεϋ γιὰ σᾶς. Ἂν δέχεστε αὐτὴ τὴν ἀμοιβή, πάει καλά. Ἂν ὄχι.·. δὲν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε.

—Ἄ στὸ καλό! ξέσπασε ὁ πρῖγκιψ. Αὐτὴ ἡ Καλυψὼ μοῦ στοιχίζει ἑκατὸ γκινέες.

Ἡ Ἔμμα γέλασε.

—Καὶ τὰ χρέη σας, λέει ὁ κόσμος, ὑπερβαίνουν τὸ μισὸ ἑκατομμύριο. Θὰ πάρῃ ποτὲ ὁ καημένος ὁ Ρόμνεϋ τὶς ἑκατὸ γκινέες του; Ἀμφιβάλλω πολύ.

Ὁ Ὑψηλότατος γέλασε καὶ ἄφησε τὰ χέρια της.

—Ὅταν ἡ Καλυψὼ τελειώσῃ, θὰ παραγγείλω ἕνα ἄλλο πορτραῖτο. Θέλω νὰ σᾶς ζωγραφίσῃ ὁ Ρόμνεϋ ὡς Μαγδαληνή.

Πῆγε στὴν πόρτα·

—Ἀντίο, Ἔμμα.

—Ὑψηλότατε...!

Ἐκεῖνος στράφηκε καὶ χαμογέλασε πολὺ εὐγενικά.

—Θὰ σᾶς κρατήσω σὲ ἀμφιβολία. Ἂν κερδίσω ἀπόψε στὰ χαρτιά, θὰ σᾶς βοηθήσω. Ἂν χάσω...

Ἀνασήκωσε τοὺς ὤμους.

—Δὲν ξέρω ἀκόμη.·. Θὰ δοῦμε.

Ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ, ποὺ εἶχε κληθῆ κατεπειγόντως στ' ἀνάκτορα τοῦ Μπάκιγχαμ γιὰ νὰ παρουσιαστῇ στὸ βασιλέα, εἶχε γυρίσει ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ λίγο στὸ σπίτι του, στὸ Πικαντίλλυ. Ἦταν τόσο ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν ταραχὴ καὶ τὴν συγκίνηση ποὺ χρειάστηκε νὰ πιῇ δυὸ ποτήρια κρασὶ πρὶν μπορέσῃ νὰ δώσῃ στὴν Ἔμμα —μιὰ Ἔμμα πολὺ ἀνυπόμονη— λεπτομερῆ ἀναφορὰ γιὰ τὸ τί εἶχε γίνει.

—Ἡ βασίλισσα εἶναι πολὺ δυσαρεστημένη, κατώρθωσε τέλος νὰ πῇ μὲ κομμένη ἀναπνοή.

—Μαζί μου καὶ μὲ τὸν πρίγκιπα τῆς Οὐαλλίας; ρώτησε ἡ Ἔμμα.

—Ναί, ναί, ἀγαπητή μου. Κι' ὁ βασιλέας ἐπίσης εἶναι πολὺ δυσαρεστημένος. Ἦταν τόσο ταραγμένος ποὺ φοβήθηκα πὼς θὰ τὸν ἔπιανε πάλι ἡ τρέλλα του. Τὸ πρόσωπό του ἦτανε κατακόκκινο καί...

—Χάμιλτον·.

—Ναί... κι' ἔλεγε πὼς ἦταν κατάρα Θεοῦ νἄχῃ ἕναν τέτοιο γυιό. Ὁ ἴδιος, εἶπε, δὲν φέρθηκε ποτὲ ἔτσι ὅταν ἦτανε νέος. Παντρεύτηκε καὶ ἡσύχασε καί...

—Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, Χάμιλτον, ἔλα στὸ θέμα ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει! ξεφώνησε ἡ Ἔμμα.

—Ψυχραιμία, ψυχραιμία! εἶπε ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ καὶ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐμοιαζε καταπληκτικὰ τοῦ Γκρεβίλ.

—Χάμιλτον..·!

—Πολὺ καλά, ἀγαπητή μου, πολὺ καλά. Εἶναι κάπως σκληρὸ νὰ σὲ πειράζω, τὸ παραδέχομαι. Ὁ Μεγαλειότατος, λοιπόν, μὲ κύτταξε αὐστηρά. «Οὐίλλιαμ, βροντοφώνησε, νὰ παντρευτῇς ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖς αὐτὴ τὴν Ἔμμα σου καὶ νὰ τὴν ξαναπᾶς στὴν Ἰταλία». Σὲ βεβαιῶ πὼς τὰ ἔχασα, ἐμεινα κυριολεκτικὰ μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα.

Ἡ Ἔμμα ξέσπασε σ' ἕνα νευρικὸ κλάμα καὶ ρίχτηκε στὴν ἀγκαλιά του. Ὅλα γύρω της ἐξαφανίστηκαν —βρισκόταν στὴ Νεάπολη, στὸ Παλάτσο Σέσσα. Αἰσθανότανε τὸ ἁπαλὸ μεσογειακὸ ἀεράκι, ἔβλεπε τὸν ὀνειρώδη κόλπο τῆς Νεαπόλεως καὶ τὸ Κάπρι ν' ἀκτινοβολῇ κατω ἀπ' τὸ φῶς τοῦ ἡλιου.· Ἔβλεπε τὸν ἑαυτό της στὰ σαλόνια τοῦ παλάτσο καὶ τὸ πλῆθος νὰ ὑποκλίνεται μπροστά της φωνάζοντας τ' ὄνομά της. Βρισκόταν πάλι στὸ σπίτι της, αὐτή, ἡ Λαίδη Χάμιλτον, ἡ πρέσβειρα.

—Μεθαύριο, ἔλεγε ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ, στὴν ἐκκλησία...

Ἔσεῖς κι' ἐγὼ μαζί, ἔλεγε, θὰ βάλωμε κάτω τοὺς Γάλλους. Ἔχετε μιὰ ἀποστολή Ἐξοχωτάτη.

Εἰκονογράφησις Χ. Κουσέντου

Μὰ ἡ Ἔμμα δὲν ἄκουγε. Σκεπτότανε τὸν πρίγκιπα τῆς Οὐαλλίας. Τί καλὸς ποὺ ἦταν ὁ καημένος! Εἶχε τώρα τύψεις. Τόσο ἀσήμαντο πρᾶγμα, ἡ ἀμοιβὴ ποὺ τῆς εἶχε ζητήσει... Καὶ τοῦ χρωστοῦσε τέτοια εὐγνωμοσύνη·.. Ὡστόσο, καὶ μόνο ἡ σκέψη, τῆς προξενοῦσε ἀηδία. Δὲ θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ κάνῃ τέτοιο πρᾶγμα, ποτέ! Κατέληξε στὸ συμπέρασμα πὼς, στὸ βάθος, ἦταν πολὺ πιὸ τίμια ἀπ' ὅ,τι τὴ νόμιζε ὁ κόσμος.

«Ἔτσι ἀπὸ —εἶπε στὸν ἑαυτό της μὲ μεγάλη σοβαρότητα— ἡ ἄρχισα νὰ γίνωμαι σκληρή...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ XII

Ὅλα ἦταν ἀκριβῶς ὅπως τὰ εἶχε φαντασθῆ ἡ Ἔμμα πρὶν φύγῃ ἀπ' τὴν Ἀγγλία. Οἱ αἴθουσες ὑποδοχῆς τοῦ Παλάτσο Σέσσα, γεμᾶτες κόσμο, παρουσίαζαν ἕνα θέαμα ἐπιβλητικό. Ὅλη ἡ Νεάπολη εἶχε μαζευτῇ ἐδῶ, ἀνυπόμονη νὰ καλωσορίσῃ τὸν πρεσβευτὴ καὶ τὴ νέα γυναῖκα του. Παντοῦ, ἀλόγυρα ἡ Ἔμμα ἄκουγε τ' ὄνομά της. Τὰ συγχαρητήρια καὶ οἱ φιλοφρονήσεις ἔπεφταν βροχὴ ἐπάνω της. Ἡ καρδιά της κόντευε νὰ σπάσῃ ἀπ' τὴν συγκίνηση. Ζοῦσε τὴ μεγαλύτερη στιγμὴ τοῦ θριάμβου της.

Καὶ τὸ κυριώτερο ἀπ' ὅλα, ἡ Βασίλισσα Μαρία - Καρολίνα ἦταν ἐκεῖ· Μιὰ βασίλισσα κάθε ἄλλο παρὰ ἀγέρωχη τώρα, ποὺ τὴν ἔλεγε φλυαρειὰ Ἔμμα, ἀγαπητή μου φίλη, καὶ τῆς ψιθύριζε στ' αὐτὶ πὼς ὅπως αὐτή, κι' ὄχι ὁ βασιλεὺς Φερδινάνδος, κυβερνοῦσε τὴ Νεάπολη, ἔτσι καὶ ἡ Λαίδη Χάμιλτον θὰ διηύθυνε πραγματικὰ τὴ βρετανικὴ πρεσβεία.

—Ἔσεῖς κι' ἐγὼ μαζί, θὰ βάλωμε κάτω τοὺς Γάλλους. Ἔχετε μιὰ ἀποστολή, Ἐξοχωτάτη — τί ὡραῖο πρᾶγμα νὰ σὲ ἀποκαλῇ ἔτσι μιὰ βασίλισσα!— μιὰ ἱερὴ ἀποστολή: τῆς σωτηρίας τῆς Εὐρώπης ἀπὸ τὴν ἐπανάσταση.

Ὅταν ἡ δεξίωση τελείωσε, ὅταν ἔφυγε καὶ τὸ τελευταῖο ἀμάξι, ἡ Ἔμμα στάθηκε μὲ τὸ σύζυγό της στὸν ψηλότερο ἐξώστη τοῦ παλάτσο, ἀτενίζοντας ἐκστατικὰ τὴ γαλήνια ὁμορφιὰ τῆς ναπολιτάνικης νύκτας, ποὺ θὰ φωτιζόταν σὲ λίγο ἀπ' τὸ φεγγάρι ποὺ ἀνέτελλε, σιγὰ - σιγά, πίσω ἀπ' τὸν κρατῆρα τοῦ Βεζούβιου.

—Τὸ φεγγάρι ἀπόψε μοιάζει, εἶπε ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ, σὰ μιὰ τεράστια κίτρινη σφαῖρα κανονιοῦ. Τὸ βλέμα του πλανήθηκε ἀπὸ τὸ ἡφαίστειο καὶ τὴ στήλη τοῦ καπνοῦ του, ποὺ χρωματιζόταν τώρα ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ μιὰ κεχριμπαρένια ἀνταύγεια, στὸν κόλπο καὶ τὴν ἀκρογιαλιά.

—Κανένα θέαμα στὸν κόσμο, συνέχισε μὲ ἐνθουσιασμό, δὲν ἔχει αὐτὴ τὴ μεγαλοπρέπεια. Καταλαβαίνω πολὺ καλὰ αὐτοὺς ποὺ λένε: Vedi Napoli, e poi muori»

Ἡ Ἔμμα γέλασε εὐτυχισμένα.

—Δὲς τὴ Νεάπολη καὶ ζῆσε, ἔτσι λέω ἐγώ. Ὄχι, δὲς τὴ Νεάπολη κι' ἔπειτα μπορεῖς νὰ πεθάνῃς!

—Ἀγαπητή μου, μὴν ξεχνᾶς πὼς κι' ἐσὺ τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἦρθες ἐδῶ...

—Ναί, παραδέχτηκε ἡ Ἔμμα, μπορεῖ νὰ ἤθελα τότε νὰ πεθάνω, ἀλλὰ ἀπὸ τότε ἔγιναν τόσα πολλά, Χάμιλτον!

—Δὲ μετανοεῖς γιὰ τίποτε; Εἶσαι ἀλήθεια εὐτυχισμένη;

—Τί κουτὴ ἐρώτηση! ἀναφώνησε ἡ Ἔμμα. Μοῦ χάρισες τόσα πολλά, τιμὲς καὶ κοινωνικὴ θέση καί... ναί, Χάμιλτον... καὶ αὐτοσεβασμό. Εἶμαι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γυναίκα στὸν κόσμο. Τὸ μόνο ποὺ εὔχομαι εἶναι νὰ μὴ σὲ λυπήσω ποτέ, οὔτε μιὰ στιγμή. Σοῦ τὸ λέω τώρα, πὼς ἂν ποτὲ σὲ λυπήσω, θὰ ἔρθῃ καὶ γιὰ μένα ἡ ὥρα νὰ δῶ μιὰ τελευταία φορὰ τὴ Νεάπολη καὶ νὰ πεθάνω. Θὰ προτιμοῦσα χίλιες φορὲς ν' αὐτοκτονήσω, Χάμιλτον, σοῦ τ' ὁρκίζομαι!

—Ἀγαπημένη μου, γλυκειά μου Ἔμμα, ψιθύρισε ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ καὶ τὴν ἀγκάλιασε τρυφερά.

Σὲ λίγο ἡ κ. Κάντογκαν παρουσιάστηκε γιὰ νὰ τοὺς καληνυκτίσῃ, μιὰ κ· Κάντογκαν πολὺ ἀλλαγμένη, ντυμένη στὰ μαῦρα, μὲ μιὰ μαύρη ποδιὰ κι' ἕνα μάτσο κλειδιὰ κρεμασμένα στὴ μέση της. Τώρα ποὺ εἶχε ἐγκατασταθῆ ἐπισήμως στὸ παλάτσο ὡς οἰκονόμος, εἶχε ἀναλάβει —ὅπως εἶχε δηλώσει πολλὲς φορὲς στὰ παλιὰ χρόνια— ν' ἀπαλλάξῃ τὸν σὲρ Οὐίλλιαμ ἀπὸ περιττὲς σπατάλες, παρακολουθώντας μὲ ἄγρυπνο βλέμμα τοὺς κλέφτες Ἰταλοὺς ὑπηρέτες. Εἶχαν κιόλας ἀρχίσει νὰ τὴ φοβοῦνται καὶ νὰ τὴν ἀποκαλοῦν, μὲ πολὺ σεβασμό: «La Signora Madre».

—Γιὰ δέστε τὸ δουνό! ἀναφώνησε.

Τὸ φεγγάρι εἶχε ἀνεβῆ ψηλὰ τώρα καὶ μόλις φαινότανε πίσω ἀπ' τὴ στήλη τοῦ καπνοῦ, μιὰ στήλη μὲ μιὰ ἐπίπεδη κορφή, σὰν ἕνα τεράστιο τεφρὸ μανιτάρι, φωτισμένο ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ ζωηρές, πορτοκαλιὲς φλόγες.

—Ἕνα θέαμα μεγαλοπρεπέστατο, δήλωσε ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ.

Ἡ κ. Κάντογκαν ρίγησε.

—Ἐμένα μὲ κάνει ν' ἀνατριχιάζω...Καληνύκτα λοιπόν, σὲρ Οὐίλλιαμ, καὶ σοῦ εὔχομαι κι' ἐσένα καλὴ νύκτα —ἔριξε στὴν Ἔμμα ἕνα εἰρωνικὸ καὶ καλόκαρδο βλέμμα— μυλαίδη.

Μὰ ἡ Ἔμμα εἶχε στηλωμένα τὰ μάτια της στὸ Βεζούβιο. Μέσ' στὴ φαντασία της τὸν παρωμοίαζε μὲ τὴ Γαλλία , ποὺ ἀπειλοῦσε, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώνῃ ἀπόλυτα, νὰ ἐξαπολύσῃ στὸν κόσμο ὁλόκληρο μιὰ τεράστια ἀναταραχή.

Ρίγησε.

—Κι' ἐμένα μὲ κάνει ν' ἀνατριχιάζω, εἶπε, ἐξακολουθῶ ὅμως νὰ εἶμαι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη γυναίκα στὸν κόσμο.

Στοὺς μήνες ποὺ ἀκολούθησαν ἡ εὐτυχία συνεχίστηκε σὲ σημεῖο ποὺ πολλὲς φορὲς ἡ Ἔμμα εἶχε τὴν ἐντύπωση πὼς μεθοῦσε ἀπὸ τὴν τόση χαρά. Ἡ σημασία τοῦ νέου ρόλου της, τοῦ ρόλου τῆς πρέσβειρας τῆς Ἀγγλίας, τὴ θάμπωνε.

Στὸ Παλάτσο Σέσσα, στὴν ἐπίσημη ἕδρα τῆς πρεσβείας στὴν πόλη, καὶ στὴ νεοαγορασμένη παραθαλάσσια βίλλα στὸ Παυσίλυπον (ποὺ εἶχε μετονομασθῆ «Βίλλα Ἔμμα» ἀπὸ τὸν ἐνθουσιώδη σὲρ Οὐίλλιαμ), ἡ νέα λαίδη Χάμιλτον δεχόταν ὄχι μονάχα τὴν ἀνώτερη κοινωνία τοῦ τόπου, ἀλλὰ ὅλους τοὺς ἐπίσημους Ἐγγλέζους ποὺ περνοῦσαν ἀπ' τὴ Νεάπολη. Ὅταν ἔγραφε στὸν Γκρεβίλ (τί καλοὶ φίλοι ποὺ ἦταν ἄραγε τώρα τοὺς χώρισε μιὰ μεγάλη ἀπόσταση!) αἰσθανόταν ἰδιαίτερη ἱκανοποίηση, ἀναφέροντας τάχα ἀδιάφορα τὰ ὀνόματα τῶν λόρδων ποὺ αὐτή, ἡ πρέσβειρα, εἶχε φιλοξενήσει κάτω ἀπὸ τὴν ταπεινὴ στέγη της.

Λίγες ἑβδομάδες ὕστερ' ἀπὸ τὴν ἐπιστροφή τους στὴ Νεάπολη, ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ εἶχε ἀρρωστήσει βαρειὰ καὶ ἡ ἀρρώστεια αὐτὴ —μιὰ ἐνοχλητικὴ κρίση στὴ χολή— τὸν εἶχε κάνει νὰ χάσῃ κάθε ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν πολιτική. Ἡ μόνη του ἐπιθυμία τώρα ἦταν —ἔλεγε— νὰ τὸν ἀφήσουν ἥσυχο. Ἔτσι δλη του ἡ δραστηριότης εἶχε

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 46

Ἐδῶ κι' Ἐκεῖ

● **ΚΑΘΩΣ** μπαίνετε σ' ἕνα δωμάτιο, ἂν σᾶς ὑποδεχθῆ μία ξαφνικὴ σιωπή, μὴ ρωτήσετε τί ἔπαθαν οἱ παρευρισκόμενοι. Γιατί, χίλια τὰ ἑκατό, ἂν ἔπαθε κανεὶς κάτι, αὐτὸς θὰ εἶσθε σεῖς γιὰ τὸν ὁποῖον καὶ μιλοῦσαν.

● **Ο ΔΗΜΟΤΙΚΟΣ** ὑπάλληλος ρωτᾶ τὴν νεαρὴ κυρία:
—Καὶ τί ὄνομα θέλετε νὰ δώσετε στὸ μωρό σας;
—ΡΤΖΗΘΠΙΝΚΤΣ! Γιὰ νὰ μοῦ θυμίζη τὸν πατέρα του!
—"Α! Ἦταν Τσέχος;
—"Οχι. 'Οφθαλμίατρος!

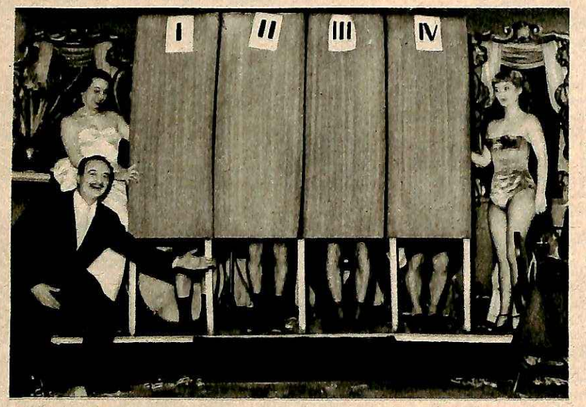

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ (ἀνδρικές, φεῦ) γάμπες τῆς Γαλλίας ἀνήκουν στὸν ὑπ'ἀρ. 2 θαμῶνα τοῦ παρισινοῦ καμπαρὲ «Νάϊτ Κλάμπ». Ἔπειτα ἀπὸ τόσους διαγωνισμοὺς «Μὶς» καιρὸς ἦταν νὰ ἐπιδείξη τὰ κάλλη του καὶ τὸ ἀνδρικὸ φῦλο.

● **ΕΙΝΑΙ ΓΝΩΣΤΟΝ** ὅτι ὅταν φθάνουν στὶς 'Ην. Πολιτεῖες, οἱ ἐπιβάται τῶν πλοίων καὶ τῶν ἀεροπλάνων, ὑφίστανται ὁλόκληρη σειρὰ ἀνακρίσεων ποὺ εἶναι ἀτέλειωτες ἰδίως γιὰ τοὺς ξένους. Μιὰ μέρα, λοιπόν, ἕνας 'Ιταλὸς μεταναστης δὲν ἄνθεξε ἄλλο.
—Ξέρετε τοὐλάχιστον ποιός ἦταν ὁ Χριστόφορος Κολόμβος;
—Μάλιστα, ἀπάντησε. "Ενας 'Ιταλὸς ποὺ κατάφερε νὰ ἀποβιβασθῆ στὴν 'Αμερικὴ χωρὶς νὰ ὑποστῆ ἀνάκρισι.

● **ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΙΚΑ:** "Ενας ἄνθρωπος ποὺ νόμιζε ὅτι εἶναι σκύλος πηγαίνει στὸν ψυχαναλυτή, ποὺ τὸν ὑποβάλλει σὲ συστηματικὴ θεραπεία. Λίγες ἑβδομάδες ἀργότερα, τὸν ἐπισκέπτεται ἕνας φίλος του:
—"Ε, πῶς τὰ πᾶς; "Εγινες καλά;
—'Εντελῶς. "Αγγιξε τὴ μύτη μου: εἶναι κρύα.

● **ΙΣΤΟΡΙΑ ΦΙΔΙΩΝ:** 'Η φιδομαμά, μαλλώνει τὸ γυιό της:
—Καὶ σὲ παρακαλῶ πολύ, προσθέτει, ἄλλη φορὰ ἄμα σοῦ κάνω παρατηρήσεις νὰ μὴ σηκώνης τοὺς ὤμους!

● **'Η ΑΝΕΨΙΑ** (καὶ βαπτισιμιὰ) τῆς Μιστενγκὲτ ἀκολουθεῖ τὸν δρόμο τῆς διάσημης θείας της. Εἶναι 19 ἐτῶν καὶ κληρονόμησε ἀπὸ τὴν «Μὶς» τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια της καὶ τὶς περίφημες γάμπες της. Τὸ ὄμομά της —Ζὰν Μπουρζουά— εἶναι τὸ οἰκογενειακὸ ὄνομα τῆς «Μὶς», ποὺ εἶχε συμβουλεύσει τὴν ἀνεψιά της: «Μὴν παντρευθῆς. "Εχεις καιρό. Εἶσαι καμωμένη γιὰ τὸ θέατρο». 'Ο σκηνοθέτης Ρὰλς Χαμπὶμπ προσέλαβε τὴν νεαρὴ Ζὰν γιὰ τὴν ταινία του: «'Ο Νόμος τῶν δρόμων». 'Η Ζὰν θὰ ὑποδυθῆ μιὰ μιντινέττα τοῦ 1930— τῆς ἐποχῆς ποὺ ἐθριάμβευε ἡ θρυλικὴ νουνά της.

Ο «ΚΟΙΜΩΜΕΝΟΣ» ΚΑΙ Η ΣΕΙΟΜΕΝΗ

"Ενα ὡραῖο μεσημέρι, στὸ ξενοδοχεῖον «Πλάζα» τοῦ Μανχάτταν, 150 περίπου φωτογράφοι, δημοσιογράφοι καὶ δημοσιογραφῖνες, χαλοῦσαν τὸν κόσμο γιὰ νὰ πλησιάσουν ὅσο τὸ δυνατὸν περισσότερο τὸν ἀντικειμενικό τους σκοπό. Καὶ ὅλες οἱ φωτογραφικὲς μηχανὲς σημάδευαν τὸ πιὸ ἀπίθανο ζευγάρι στὴν Ἱστορία τοῦ κινηματογράφου: τὴν Μαίριλυν Μονρόε ἐκ Χόλλυγουντ καὶ τὸν Σὲρ Λώρενς 'Ολιβιὲ ἐκ Μεγ. Βρετανίας. Μαζί, γιὰ πρώτη φορὰ δημοσίᾳ, ἡ Μαίριλυν ξεχειλίζοντας ἀπὸ ἕνα κολλητὸ μαῦρο, δελούδινο φόρεμα καὶ ὁ Σὲρ Λώρενς μὲ τὴν εἰρωνικὴ αὐτοπεποίθησι ἑνὸς καθὼς πρέπει κυρίου ὁ ὁποῖος βρίσκεται κατὰ λάθος παγιδευμένος στὴν τουαλέττα μιᾶς κυρίας, ἐπιβεβαίωσαν τὸ γεγονὸς ὅτι θὰ πρωταγωνιστήσουν στὴν κινηματογραφικὴ ἀπόδοσι τῆς μεγάλης θεατρικῆς ἐπιτυχίας τοῦ Τέρενς Ράττιγκαν «'Ο Κοιμώμενος Πρίγκιψ». Παραγωγοὶ θὰ εἶναι συγχρόνως ἡ Μαίριλυν καὶ ὁ Σὲρ Λώρενς. Σκηνοθέτης, ἐκεῖνος.

Στέναξε ἡ Μαίριλυν:
—'Ελπίδα καὶ ὄνειρό μου ἦταν νὰ τόν... ἀποκτήσω!

'Ο Σὲρ Λώρενς ἄφησε τὸν Τύπο νὰ καταλάβη ὅτι θὰ ἤθελε κάποια συμμετοχὴ στὰ κέρδη ἂν τὸ ἐπέτρεπε ἡ Μαίριλυν.

'Εν τῷ μεταξύ, ἐκείνη ἔκανε τόσες φιδίσιες κινήσεις, ὥστε, ξαφνικά, ἔσπασαν οἱ λεπτότατες λουρίδες ποὺ συγκρατοῦσαν τὸ φόρεμα στοὺς ὤμους της. Οἱ ξετρελλαμένοι φωτογράφοι ὅμως ποὺ δὲν εἶχαν προβλέψει τὸ ἐπεισόδιο καὶ ἑπομένως δὲν εἶχαν προλάβει νὰ τὸ φωτογραφίσουν, τὴν παρακάλεσαν νὰ τὸ ἐπαναλάβη, ὅπερ καὶ ἔγινε.

Αὐτὸ δὲν ἐφάνηκε νὰ ἐνώχλησε τὸν Σὲρ Λώρενς, ὁ ὁποῖος ὅμως ἐπενέβη ἀργότερα γιὰ νὰ παρακαλέση, μὲ ὕφος δήθεν σοβαρό:

—"Οχι γάμπες καὶ τέτοια, παιδιά! 'Η κυρία Μονρόε, ἀπὸ ἐδῶ κι' ἐμπρός, θὰ πρέπει νὰ εἶναι κάτι αἰθέριο!

Κάποιος ἀπὸ τοὺς δημοσιογράφους, θυμήθηκε παληὲς δηλώσεις τῆς Μαίριλυν:

—Κυρία Μονρόε! 'Ακόμη ὀνειρεύοσαστε νὰ παίξετε τοὺς «'Αδελφοὺς Καραμαζώφ» στὸ Μπρόντγουαιϋ;

Καὶ ἡ Μονρόε μὲ νωχέλεια:

—Δὲν θέλω νὰ παίξω τοὺς «'Αδελφοὺς Καραμαζώφ». Θέλω νὰ παίξω τὴν Γκρουσένκα ποὺ εἶναι γυναίκα!

Η ΣΕΝΙΟΡΑ Βιρτζίνια Πρέστιναρυντὲ Γαλέγος, πληρεξούσιος ὑπουργὸς τῆς Κόστα-Ρίκα στὸ Λονδῖνο.

ΑΥΤΗ Η ΚΟΠΕΛΛΑ μὲ τὸ ὡραῖο προφὶλ εἶναι ἡ 'Ελληνὶς ἠθοποιὸς "Αννα Μπράτσου ποὺ ἔφτασε στὶς 7 Φεβρουαρίου στὴ Νέα 'Υόρκη μὲ τὸ ὑπερωκεάνιο «Βασίλισσα Φρειδερίκη». Στὴν προκυμαία τὴν ὑποδέχτηκε ὁ ἄντρας της Γρὲγκ Τάλας, ἑλληνικῆς κι' αὐτὸς καταγωγῆς, σκηνοθέτης τοῦ Χόλλυγουντ, ποὺ ἔγύρισε ἐδῶ τὸ «Ξυπόλυτο Τάγμα» καὶ τὴν «'Αγιούπα». 'Ο Γρὲγκ Τάλας ἐλπίζει ὅτι ἡ γυναίκα του θὰ διαπρέψη στὸν κινηματογράφο.

Ρὶπ Κίρμπυ

ΦΛΥΑΡΙΕΣ

...Ἡ Τελείωσαν οἱ ἐκλογὲς καί... ἄρχισε τὸ καρναβάλι. 'Ασχέτως ἀπὸ πολιτικὲς πεποιθήσεις, οἱ 'Αθηναῖοι αἰσθάνονται μεγάλη ἀνακούφισι καὶ τὸ ἔχουν ρίξει εἰς τὸ γλέντι. Τὸ νέο κέντρο «Τὰ ἀστέρια» συγκεντρώνει κόσμο μεσημέρι καὶ βράδυ καὶ ὅσοι ἔχουν τὴν ὑπομονὴ νὰ περιμένουν νὰ δοῦν καὶ τὸ ξημέρωμα, μαγεύονται ἀπὸ τὸ θέαμα τῆς αὐγῆς εἰς τὸν Σαρωνικό. ...Ἡ 'Αστεράκια... Γράψαμε πρὸ καιροῦ γιὰ νέες καὶ νόστιμες ἐμφανίσεις εἰς τὸ κοσμικὸ στερέωμα τῶν 'Αθηνῶν. Εἰς τὰ περασμένα ὀνόματα προσθέτουμε, ἄρτι ἀφιχθεῖσες ἀπὸ τὴν Νέα 'Υόρκη, τὶς δεσποινίδες Ἑλένη καὶ 'Αταλάντη Μερκάτη. 'Εκληρονόμησαν χάρι καὶ ὁμορφιὰ ἀπὸ τὴν νεοτάτη μοιρά τους (οἰκογενείας Σταβάτου) καὶ ἀπὸ τὴν οἰκογένειαν τοῦ πατέρα τους, τοῦ ὁποίου οἱ δύο ἀδελφές, ἡ κ. Μάϊκελ "Αρλεν καὶ ἡ κ. Ντόρα Μερκάτη, ἀνήκουν στὴν πρώτη σειρὰ τῆς διεθνοῦς ὁμορφιᾶς καὶ κομψότητος. ...Ἡ 'Αθηναϊκὸ... Ἐφαρμογὴ πολιτικοῦ συνθήματος εἰς τὸ αἰσθηματικὸν πεδίον δράσεως: "Ενας κύριος, ὀπαδὸς τῆς Δημοκρατικῆς 'Ενώσεως, κάμνοντας κόρτε μὲ μίαν κυρία φανατικὴν Καραμανλικήν, τῆς λέγει: «'Εμπρός! ἐφαρμόστε τὸ σύνθημα τοῦ ἀρχηγοῦ σας: "Εργα καὶ ὄχι λόγια». ...Ἡ Χόλλυγουντ καὶ Μονακό... Οἱ γάμοι τῆς ξανθῆς γόησσας μὲ τὸν πρίγκιπα τοῦ μικροτέρου βασιλείου, ὀργανώνονται ὥστε νὰ θαμπώσουν τὸν χρόνο ὁλόκληρον μὲ τὸ μεγαλεῖο τους. Οἱ ἑορτὲς θὰ κρατήσουν τέσσαρες ἡμέρες καὶ θὰ προσφέρουν ἕνα χορό, μία μεγάλη τελετὴ εἰς τὸ παλάτι, ἕνα γκάρντεν πάρτυ, μιὰ ἐπίδειξι πυροτεχνημάτων καὶ δυὸ γαμήλιες τελετές, μιὰ πολιτικὴ εἰς τὰς 18 'Απριλίου καὶ μιὰ θρησκευτικὴ εἰς τὰς 19. Εἰς τὰς 20 δέ, ἡ Αὐτῆς Γαληνοτάτη 'Υψηλότης Πριγκίπισσα Γκρέϊς θὰ δεχθῆ σὲ γεῦμα 28 ἀντιπροσώπους ξένων ἐθνῶν ...Ἡ 'Εξέλιξις... Μετὰ ἀπὸ τὸ ντουέτο τοῦ σὲρ Λώρενς 'Ολιβιὲ καὶ τῆς Μαίριλυν Μονρόε, μία ἄλλη εἴδησις ἔπεσε σὰ βόμβα. 'Ο "Ορσον Οὐέλλες ἐδέχθη ἕνα συμβόλαιο τριῶν ἑβδομάδων σὲ ἕνα καμπαρὲ τοῦ Λὰς Βάγκας. Φαίνεται ὅτι τὸ κέντρο ποὺ ἐξησφάλισε αὐτὸ τὸ καταπληκτικὸ νούμερο, ἐπλήρωσε μὲ χρυσάφι κάθε λεπτὸ ἀπὸ τὰ τρία τέταρτα ποὺ θὰ διαρκέσῃ... 'Ακριβῶς κανεὶς δὲν ξέρει τί ἔχει σκοπὸ νὰ κάνη ὁ Οὐέλλες καὶ ὅλοι περιμένουν μὲ ἀγωνία. ...Ἡ Τί προόδος! Καλαμάκια ποὺ μεταμορφώνουν τὸ σκέτο γάλα σὲ γάλα μὲ σοκολάτα, πουλιοῦνται στὸ Λὸς "Αντζελες 23 σέντς τὴ δωδεκάδα. Τὸ κάθε καλαμάκι περιέχει σοκολάτα ποὺ λυώνει καθὼς ρουφάει κανείς. 'Η ἴδια ἑταιρία σκοπεύει νὰ κυκλοφορήσῃ τώρα καὶ καλαμάκια μὲ φράουλα καὶ ἄλλες οὐσίες. ...Ἡ Τελευταῖο τῆς σειρᾶς: Τὸ μεσαιωνικὸ κάστρο φλέγεται ἀπὸ τὴν πυροκαγιὰ καὶ ἡ περίφημη Γαλλίδα Μαντὰμ Σουσού, ἡ Μαρὶ - Σαντὰλ φωνάζει: «"Αχ! Μυρίζει καραμέλλα! Θάναι, σίγουρα, ἡ γιαγιὰ ποὺ καίγεται. Ἦταν διαβητική!». ...Ἡ 'Ο πλέον ἔγκαταλελειμμένος σύζυγος!... 'Ο 'Αζὰν Ζὰχ πρίγκιψ τοῦ Μπεράρ, υἱὸς καὶ κληρονόμος τοῦ πάμπλουτου Νιζὰμ τοῦ Χαϊδραμπάτ, εἶδε τὸ χαρέμι του νὰ ἀδειάζη ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος, διότι ὁ πατέρας του τοῦ ἔκοψε τὴν ἐπιχορήγησι καὶ ἔδωσε διαταγὴ νὰ κόψουν τὸ ἠλεκτρικὸ καὶ νὰ φύγη ὅλη ἡ ὑπηρεσία ἀπὸ τὸ παλάτι τοῦ υἱοῦ του. Αὐτό, διὰ νὰ τὸν τιμωρήσῃ δι' ἀσωτεία καὶ σπατάλη. 'Αποτέλεσμα: 'Εξήντα σύζυγοι ἔφυγαν πίσω εἰς τὴν πατρική τους στέγη καὶ τὸν ἄφησαν ὁλομόναχο. ...Ἡ Στατογονεσοφία: 'Η μάχη τῶν δύο φύλων δὲν θὰ ἔχῃ ποτὲ κανένα θετικὸ ἀποτέλεσμα γιατὶ ὑπάρχει πολλὴ συναδέλφωσις μὲ τὸν ἐχθρό. ...Ἡ Ἡ νέα γυναίκα δὲν εἶναι μόνο ἀδύνατη, σὰν σκελετός, ἀλλὰ καὶ ὠχρὴ μὲ πολὺ μαῦρα μάτια καὶ πολὺ κόκκινο στόμα. 'Αν κάποιος ποὺ εἶχε ἀποκοιμηθῆ τὸ 1900 ξυπνοῦσε τώρα καὶ ἔβλεπε τὶς ὁμορφες τῆς ἐποχῆς μας θὰ τὶς ἐπαιρνε γιὰ ἀσθενικὰ πλάσματα ποὺ βρίσκονται εἰς τὰ πρόθυρα τῆς φυματιώσεως... 'Η παχουλὴ, μὲ τὰ τριαντάφυλλα στὰ μάγουλα καὶ τὰ πλούσια κατσαρὰ μαλλιά, ἐπῆγε νὰ συντροφεύσῃ τὴν πληθωρικὴ καλλονὴ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ρούμπενς... Ἡ 'Ακόμη ἕνα ἀνέκδοτο: 'Ο μικρὸς σκύλος γυρίζει ἀπὸ τὸ σχολεῖο καὶ λέγει εἰς τὴν μαμά του: —Σήμερα κάναμε μάθημα ἀπὸ ξένες γλῶσσες. —Ξένες γλῶσσες; εἶπε ἡ μαμὰ μὲ θαυμασμό. Τί ἔμαθες; Γιὰ πές μου μιὰ ξένη λέξι... Καὶ ὁ μικρὸς ὑπερήφανα: «Μιάου»!...

ΗΗΗ

ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΕΝΤΕ πικάντικα κορίτσια πέρασαν ἐπιτυχῶς τίς... ἐξετάσεις τους ἐνώπιον τῶν αὐστηρῶν ἐπιτροπῶν καλλιστείων καὶ εἶναι ὑποψήφιες γιὰ τὸν τίτλο τῆς βασίλισσας τοῦ Παρισιοῦ, ποὺ θὰ ἀπονεμηθῆ στὶς 2 Μαΐου.

● **ΟΡΙΣΜΟΙ:** Συνείδησις εἶναι ἐκεῖνο ποὺ σπρώχνει ἕνα σύζυγο νὰ πῆ στὴ γυναῖκα του ὅ,τι ὑποπτεύεται ὅτι ἐκείνη ἔχει ἤδη μάθει.

● **ΕΝΑΣ ΗΛΙΚΙΩΜΕΝΟΣ** ἐργένης ποὺ ἔχει μεγάλο στῆτι καὶ πολλοὺς ὑπηρέτες, προσλαμβάνει μία μικρὴ καμαριέρα πολὺ νόστιμη. 'Η κοπελίτσα, μόλις φθάνει, ζητᾶ τὴ συμβουλὴ τῆς γρηᾶς μαγείρισσας:
—Πῆτε μου εἰλικρινά, τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ μὴ χάσω τὴ θέσι μου.
—Ἀπλούστατο, ἀπαντᾶ ἡ φρόνιμη γρηά. Θὰ λὲς «Μάλιστα κύριε!» ὅλη τὴν ἡμέρα καὶ «Ὄχι κύριε!» ὅλη τὴν νύχτα.

● **ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ** πὼς τὰ χρήματα εἶναι κάτι ποὺ δὲν μπορεῖς νὰ πάρης μαζί σου στὸν τάφο. Τὸ ζήτημα ὅμως εἶναι πῶς νὰ τὰ κρατήσης μαζί σου ὅσο εἶσαι ζωντανός.

● **ΕΝΑΣ ΟΓΔΟΝΤΑΡΗΣ** πολὺ ἐπιεικής, ἔλεγε: «'Η ὑπεροχὴ τοῦ ἀμόρφωτου ἔναντι τοῦ σοφοῦ εἶναι ἡ ἑξῆς: ὁ δεύτερος εἶναι ἐπιεικὴς πρὸς τὸν πρῶτο ἐνῶ ὁ πρῶτος δὲν εἶναι ποτὲ πρὸς τὸν δεύτερο».

● **ΜΙΛΟΥΣΑΝ** μία φορὰ γιὰ ἕναν βουλευτὴ ποὺ κατάφερνε νὰ τοῦ γίνεται πολλὴ ρεκλάμα καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς παρόντας ὡμολογοῦσε πὼς τὸν ἐθαύμαζε πολύ:
—Γιὰ μένα, βεβαίωνε, εἶναι ἀληθινὸς πολιτικός!
"Ενας ἡλικιωμένος κύριος στὴν παρέα, ποὺ χρόνια ἀνακατεύονταν μὲ τὴν κρατικὴ μηχανή, ἀναγκάσθηκε νὰ ἐπέμβη:
—Ξέρετε, ρώτησε, τί διαφορὰ ὑπάρχει ἀνάμεσα σ' ἕναν πολιτικὸ καὶ σ' ἕναν πολιτευόμενο; "Οχι; Θὰ σᾶς τὸ πῶ ἐγώ: Πολιτικὸς εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θέλει νὰ κάνη κάτι γιὰ τὸν τόπο του. Πολιτευόμενος εἶναι ἐκεῖνος ποὺ θέλει ὁ τόπος τοῦ νὰ κάνη κάτι γι' αὐτόν.

Ρὶπ Κίρμπυ

Τὰ ζῶα καὶ οἱ τανάλιες

Ἕνας «ζωολογικὸς κῆπος» ἀπὸ ἐργαλεῖα καὶ βίδες

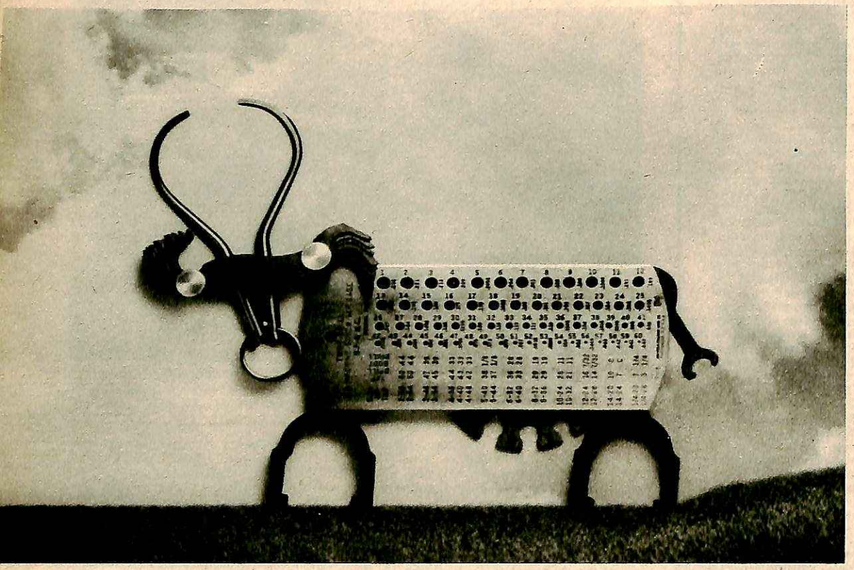

Ο ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΚΟΙΝΩΝ ΕΡΓΑΛΕΙΩΝ ΟΙΚΙΑΚΗΣ ΧΡΗΣΕΩΣ ΓΕΝΝΗΣΕ ΜΙΑ ΑΓΕΛΑΔΑ

Ἂν ξαναγινόταν κατακλυσμὸς —χτυπῆστε ξύλο— κι' ἂν δὲν προλάβαινε ὁ νέος Νῶε νὰ κλείση ὅλα τὰ ζῶα στὴν Κιβωτό του, (σίγουρα, κάποιο «Λίμπερτυ») πάλι θὰ μποροῦσαν νὰ διασωθοῦν οἱ μορφές τους. Φτάνει νὰ ἔμεναν μερικὰ φτηνὰ ἐργαλεῖα —σφυριά, βίδες, καρφιὰ— ἀπ' αὐτὰ ποὺ μεταχειριζόμαστε ὅλοι, λίγο-πολύ, στὸ σπίτι μας.

Κάποιος ἀργόσχολος, περιφρονώντας τὰ φλέγοντα προβλήματα τοῦ καιροῦ μας, σκάρωσε μερικὰ ζῶα ἀπὸ κομμάτια ἐργαλείων. Ἔχετε τὴ δυνατότητα νὰ τὰ προσδιορίσετε; (Ὄχι τὰ ζῶα· τὰ ἐργαλεῖα).

Ἐμεῖς, στὶς φωτογραφίες ποὺ ἀκολουθοῦν, ἀρκούμεθα νὰ δώσωμε μερικὲς νύξεις καὶ τὸν τρόπο τῆς βαθμολογίας. Ὅποιος μπορέση νὰ ἀναγνωρίση καὶ νὰ κατονομάση ὅλα τὰ ἐργαλεῖα, εἶναι... ἰδιοφυΐα. Ἂν ἀναγνωρίση μερικὰ μόνο, ἔχει κλίσι στὴ μηχανική. Ἂν ὅμως δὲν ἀναγνωρίση κανένα, τότε —ἀλλ' ἂς μὴν τὸν ἀπογοητεύσουμε. Ἂς ποῦμε ἁπλὰ πὼς εἶναι ἕνα παιδὶ τῆς φύσεως.

M & L. T.

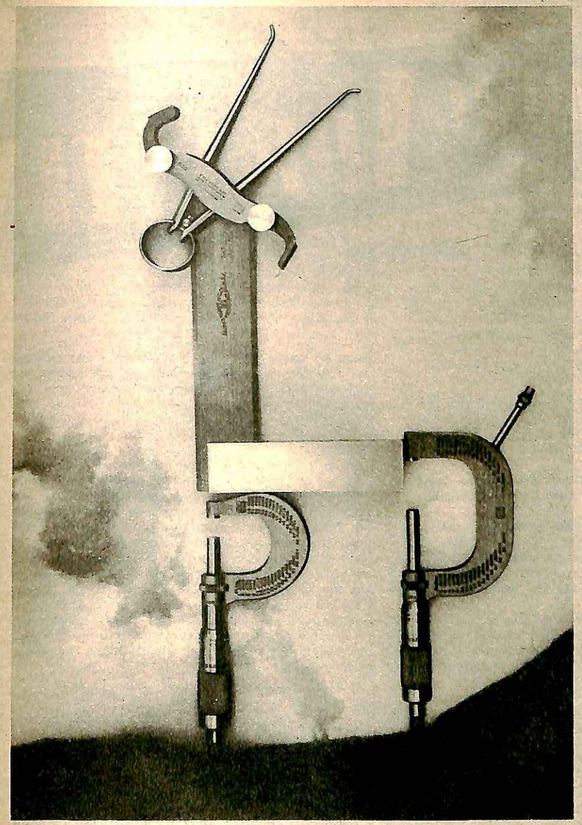

ΜΙΑ «ΓΩΝΙΑ» ΚΑΙ ΤΡΙΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΕΙΟΥ = ΜΙΑ ΑΝΤΙΛΟΠΗ

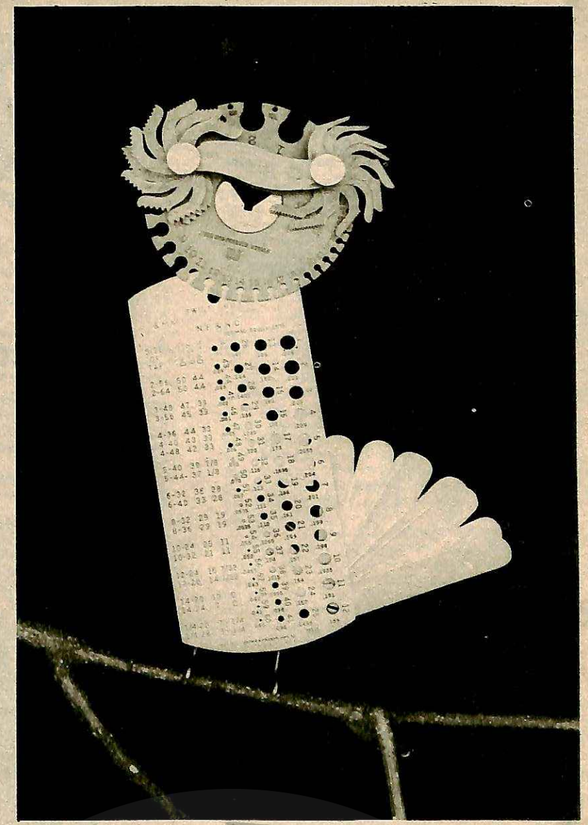

ΕΝΩ Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ ΓΙΝΕΤΑΙ ΜΕ ΑΚΟΜΗ ΑΠΛΟΥΣΤΕΡΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

Ἀποκλειστικότης CAMERA PRESS - ΕΙΚΟΝΩΝ

ΓΙΑ ΕΝΑ «ΕΝΥΔΡΕΙΟ» ΦΤΑΝΟΥΝ ΜΕΡΙΚΕΣ ΛΙΜΕΣ, ΣΟΥΓΙΑΔΑΚΙΑ, ΣΥΝΔΕΤΗΡΕΣ ΚΑΙ ΒΙΔΕΣ

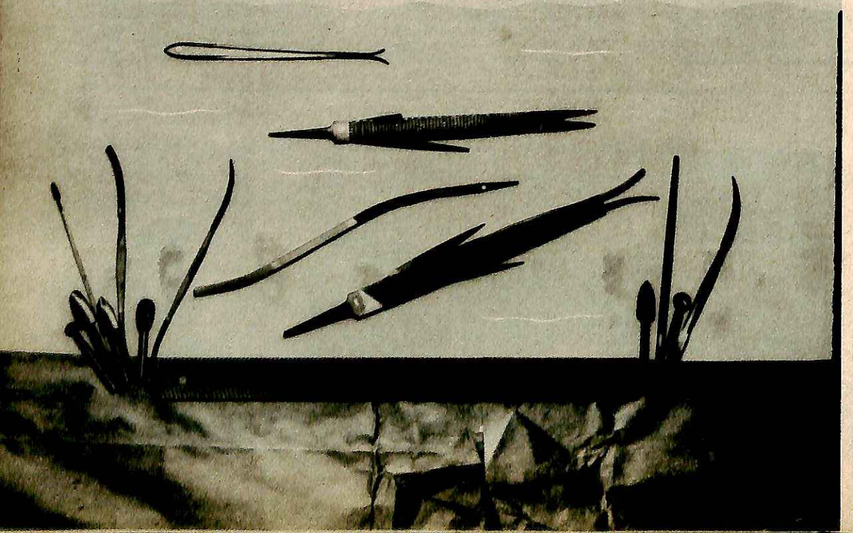

ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΥΝΕΛΙ ΒΓΑΖΟΥΜΕ ΜΕΡΙΚΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ

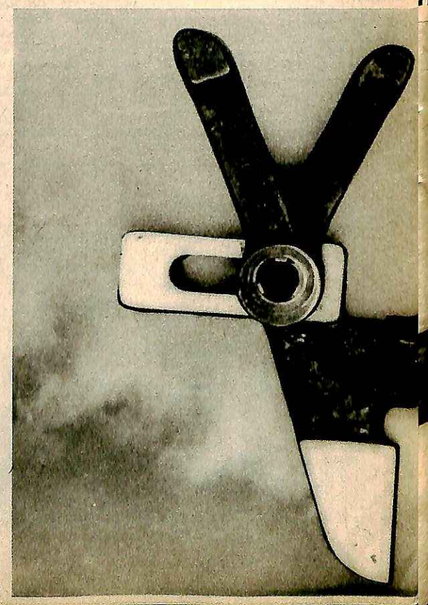

ΠΟ ΕΝΑ ΠΑΡΑΤΗΜΕΝΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ Ἢ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

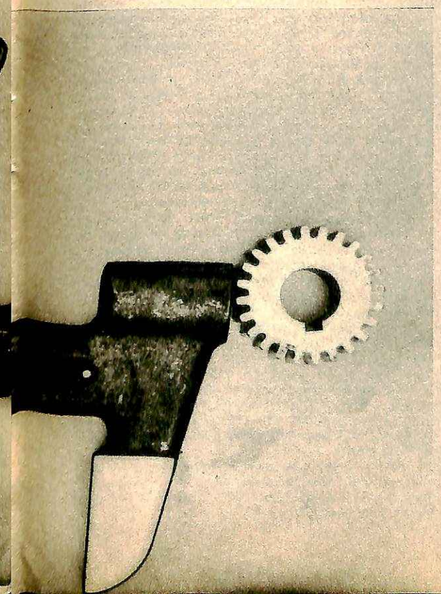

Μ' ΕΝΑ ΟΔΟΝΤΩΤΟ ΤΡΟΧΟ ΚΑΙ ΤΟ ΧΕΡΟΥΛΙ ΕΝΟΣ ΓΡΥΛΛΟΥ ΕΧΟΥΜΕ ΤΟΝ ΒΑΣΙΛΕΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

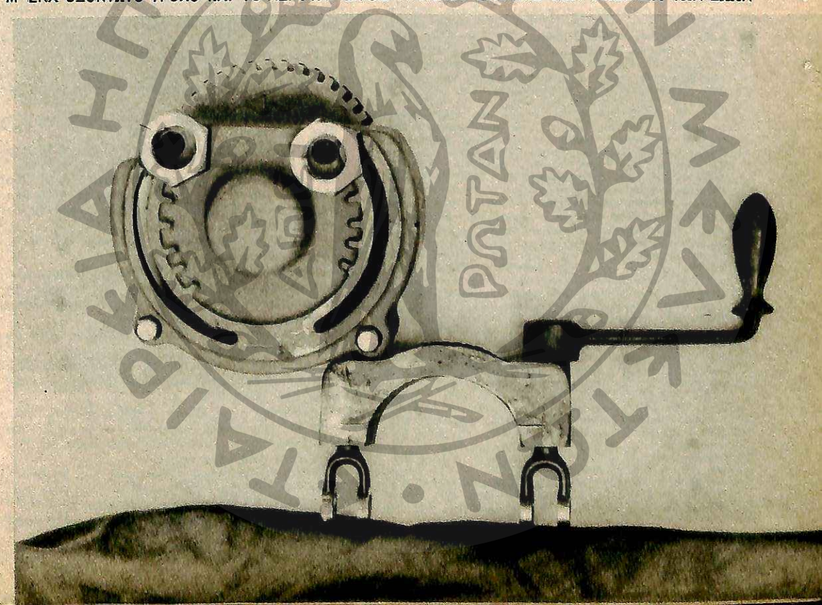

Ὁ κύριος ΑΡΚΑΝΤΙΝ

Πρωτότυπο μυθιστόρημα

τοῦ ΟΡΣΟΝ ΟΥΕΛΛΕΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ:

Ἕνα συννεφιασμένο καὶ καταθλιπτικὸ βράδι, ὁ Γκάϋ Βὰν Στράττεν τριγυρίζει ἄσκοπα στὸ λιμάνι τῆς Νεαπόλεως. Εἶναι ἕνας τύπος τυχοδιωκτικός, νέος, ὡραῖος, αἰώνιως μπλεγμένος μὲ γυναῖκες καὶ μὲ ἐπιχειρήσεις ὑποπτες. Τούτη τὴ φορὰ μαζὶ μὲ τὴν ἐρωμένη του, τὴ Μίλυ, μεταφέρει ἕνα φορτίο λαθραῖα τσιγάρα γιὰ λογαριασμὸ ἑνὸς πολὺ παράξενου ἀνθρώπου, τοῦ Θαδδαίου, ποὺ διευθύνει ἀπὸ τὸ ἄντρο του στὸ 'Αλγέρι τὶς πιὸ παράνομες ἐπιχειρήσεις. Ἄξαφνα, ἐκεῖ ποὺ τριγυρίζει στὴν προκυμαία, ὁ Γκάϋ γίνεται μάρτυς μιᾶς τραγικῆς σκηνῆς. Βλέπει ἕναν κουτσὸ νὰ τρέχη ὅσο μπορεῖ πιὸ γρήγορα γιὰ νὰ γλυτώση ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ τὸν κυνηγοῦν. Καθὼς προσπαθεῖ νὰ κρυφτῆ πέφτει πάνω σ' ἕναν πλησμονῆ ποὺ χαροπαλεύει. 'Αγκομαχώντας, ὁ πληγωμένος λέει πὼς τ' ὄνομά του εἶναι Μπράσκο καὶ πὼς, γιὰ νὰ δείξη στὸν Γκάϋ τὴν εὐγνωμοσύνη του ἐπειδὴ τοῦ παραστέκεται στὶς τελευταῖες του στιγμές, θὰ τοῦ φανερώση κάτι ποὺ θὰ τὸν κάνη πλούσιο. Τὸ μόνο ὅμως ποὺ προλαβαίνει νὰ πῆ εἶναι ἕνα ὄνομα: Γκρέγκορυ 'Αρκάντιν. Τὸ ὄνομα τοῦ βαθύπλουτου 'Αρκάντιν, τοῦ ἀνθρώπου ποὺ εἶναι ἀνακατεμένος στὶς πιὸ κολοσσιαῖες ἐπιχειρήσεις καὶ ποὺ ζῆ τυλιγμένος μ' ἕναν πέπλο μυστηρίου, γίνεται Ἐμμονη Ἰδέα γιὰ τὸν Γκάϋ. Σκοπὸς τῆς ζωῆς του εἶναι τώρα νὰ πλησιάση τὸν παράξενο αὐτὸν ἄνθρωπο. Μαθαίνει πὼς ὁ 'Αρκάντιν ἔχει μιὰ κόρη, τὴν ὁμορφη καὶ ἀπρόσιτη Ράϊνα, καὶ, μὲ πολλὴ τέχνη, κατορθώνει νὰ τὴν πλησιάση. Ταξιδεύει μαζί της ὡς τὸ Σὰν Τίρσο τῆς 'Ισπανίας, ὅπου ὁ 'Αρκάντιν ἔχει ἕναν πύργο καὶ ὅπου πρόκειται νὰ δώση ἕνα μεγάλο χορό. Ὁ 'Αρκάντιν ὅμως πληροφορεῖται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους του τὴ φιλία τῆς κόρης του μὲ τὸν Γκάϋ Βὰν Στράττεν καὶ ὅταν τὸν βλέπη στὸ χορό, τὸν καλεῖ στὸ γραφεῖο του γιὰ νὰ συζητήση μαζί του. Ἐκεῖ τοῦ ἐκμυστηρεύεται κάτι καταπληκτικό. Δὲν ξέρει —λέει ὁ 'Αρκάντιν στὸν Βὰν Στράττεν— ποιὸς ἀκριβῶς εἶναι. Δὲν θυμᾶται τίποτε ἀπ' τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του. Οἱ ἀναμνήσεις του ἀρχίζουν ἀπὸ τὸ 1927, ἀπὸ κάποιο βράδυ ποὺ, μέσ' στὸ κρύο, τριγύριζε ἄσκοπα στοὺς δρόμους τῆς Ζυρίχης μὲ διασκέσεις χιλιάδες ἐλβετικὰ φράγκα στὴν τσέπη, χωρὶς νὰ ξέρη οὔτε ὁ ἴδιος ποῦ τὰ εἶχε βρῆ. Δὲν ξέρει κἂν ἂν τ' ὄνομα ποὺ ἔχει —τ' ὄνομα 'Αρκάντιν— εἶναι δικό του. Ἀναθέτει λοιπὸν στὸν Γκάϋ Βὰν Στράττεν νὰ κάνη ἐρεύνες γιὰ νὰ τοῦ πῆ ἐποιὸς ἀκριβῶς εἶναι». Τὸν πληρώνει γενναία. Ὁ Βὰν Στράττεν ἀρχίζει τὶς ἐρευνές του. Ὕστερ' ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες μαθαίνει πὼς κάποια Σοφία ἔχει παίξει ἕνα σημαντικὸ ρόλο στὴ ζωὴ τοῦ 'Αρκάντιν.

9

Ἔκανε μιὰ περιφρονητικὴ κίνηση μὲ τὸ χέρι, σὰ νὰ ἤθελε νὰ διώξη ἀπ' τὸ μυαλό του τὶς ἄσκοπες ὀνειροπολήσεις. Μὴ δὲν εἶχε τὴν ἐξυπνάδα ὁ ἴδιος νὰ τὰ παρατήση ὅλα ὅσο ἦταν ἀκόμη καιρός;

—Ὅλοι οἱ τυχάρπαστοι τοῦ κόσμου ζοῦν, κινοῦνται καὶ πληθαίνουν γύρω ἀπὸ τὸ Θαδδαῖο... Ὅπως οἱ ψύλλοι μου.

Τὰ κοκκαλιάρικα δάκτυλα χάϊδεψαν τὸ φιλντισένιο κουτί.

—Μόνο ποὺ οἱ ψύλλοι μου εἶναι πιὸ ἔξυπνοι. Χαμογελοῦσε. Ἕνα χαμόγελο μοχθηρό, σὰ νὰ περνοῦσαν ἀπ' τὸ μυαλό του σκέψεις ἐκδικητικές.

Ἄρχισα πάλι τὴν ἐπίθεσή μου.

—Ὁ Θαδδαῖος δὲ μπορεῖ νὰ γνώρισε τὴ Σοφία... Ὄχι, πάντως, ὅπως τὴ γνωρίσατε ἐσεῖς.

Δὲν εἶχα τελειώσει καλὰ - καλὰ τὴ φράση μου καὶ εἶχα κιόλας μετανοιώσει γιὰ τὰ λόγια μου. Ἀφοῦ δὲν ἤξερα τίποτε τὸ θετικὸ καὶ προχωροῦσα στὰ τυφλά, δὲν ἔπρεπε νὰ μιλῶ τόσο κατηγορηματικά. Στὸ κάτω - κάτω ποιὸς μὲ βεβαίωνε πὼς ὁ καθηγητὴς εἶχε γνωρίσει πραγματικὰ τὴ Σοφία καὶ πὼς ἡ Σοφία δὲν συνεργαζόταν ἀκόμη καὶ σήμερα μὲ τὸ Θαδδαῖο;

Τὰ λόγια μου ὅμως δὲ φάνηκαν νὰ τοῦ ἔκαναν ἐντύπωση. Χαμογελοῦσε ἀκόμη, χωρὶς κακία τούτη τὴ φορά.

—Σοφία... ψιθύρισε, Σοφία...

Νόμισα πὼς θ' ἄρχιζε τὶς ἐκμυστηρεύσεις. Ἀλλὰ συνῆλθε ἀμέσως.

—Ἄδικα ψάχνετε στὴν κατεύθυνση αὐτή, νεαρέ μου... Μιὰ γυναῖκα σὰν τὴ Σοφία, ἂν ὑποθέσουμε πὼς ζῆ ἀκόμη, θὰ εἶναι σήμερα... κοινωνικῶς τακτοποιημένη... Μιὰ πολὺ καθὼς πρέπει κυρία μάλιστα...

Νὰ φανταζόταν ἄραγε καὶ τὸν ἑαυτό του ἀξιοπρεπῆ, ἔτσι ὅπως στεκότανε πάνω ἀπ' τοὺς γυμνασμένους ψύλλους του, μὲ τὸ ξεφτισμένο φράκο του καὶ τὴ μακάβρια δῆψη του;

—Τί σᾶς κάνει νὰ εἶσαστε τόσο βέβαιος πὼς ἡ Σοφία εἶναι τώρα μιὰ καθὼς πρέπει κυρία; ρώτησα.

Μὲ κύτταξε περιφρονητικὰ ἀπὸ πάνω ὡς κάτω.

—Εἶναι ἁπλούστατο. Εἶμαι βέβαιος γιατί ἦτανε μιὰ γυναῖκα τετραπέρατη.

Καί, μὲ ὕφος συγκαταβατικό, σὰ νὰ δεχόταν νὰ ἐξηγήση κάτι αὐταπόδεικτο, πρόσθεσε:

—Λένε πὼς ἡ ἀστυνομία εἶναι κουτή. Καὶ γιατί νὰ μὴν εἶναι; Τί τῆς χρειάζεται ἡ ἐξυπνάδα, ἀφοῦ ἔχει νὰ κάνει μὲ ἀπατεῶνες πιὸ κουτοὺς καὶ πιὸ ἠλίθιους ἀπ' αὐτήν;

Μιλοῦσε δογματικά, μ' ἕνα τόνο ποὺ δὲ δεχότανε ἀντίρρηση.

—Μὲ τὸ νὰ εἶναι ἕνας ἄνθρωπος ἄτιμος, συνέχισε, δὲ θὰ πῆ πὼς εἶναι κακός. Θὰ πῆ πρῶτ' ἀπ' ὅλα πὼς εἶναι ἠλίθιος. Ἀπόδειξη: οἱ περισσότεροι ἐγκληματίες τελειώνουν ἄσχημα.

—Ὥστε τὸ ἔγκλημα δὲν ἀποδίδει, εἶπα γελώντας εἰρωνικά.

Μὲ κύτταξε πάλι μὲ τὸ διαπεραστικὸ βλέμμα του κι' ἕνα χαμόγελο πικρό, σκληρό, διαγράφηκε στὰ χείλη του.

—Νεαρέ μου, εἴκοσι χιλιάδες χρόνια πέρασαν ἀπ' τὴν ἐποχὴ τοῦ Κάϊν καὶ ὅμως ἡ τέχνη τοῦ ἐγκλήματος ἐξακολουθεῖ, δυστυχῶς, νὰ καλλιεργῆται ἀπὸ ἐρασιτέχνες.

Δυὸ παιδάκια μὲ γυαλιστερὲς ἀπὸ τὸ συνάχι μυτοῦλες, ἄνοιξαν τὴν κουρτίνα τῆς παράγκας, μὲ τὰ λεφτὰ τοῦ εἰσιτηρίου στὰ χέρια.

Μὲ μιὰ κίνηση ἐπιτακτικὴ ὁ καθηγητὴς μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω πὼς ἡ συνέντευξη εἶχε τελειώσει. Ἤτανε καιρὸς ν' ἀσχοληθῆ μὲ πράγματα πιὸ σοβαρά. Ξαναπῆρε μὲ ἐνθουσιασμὸ στὸ χέρι του τὸ πολύτιμο κουτάκι...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3ο

Τὸ Ἀμστερνταμ, ὅπως πάντα, μύριζε ρέγγα, καπνιά, κανέλλα, σάπια φρούτα... Δυσκολεύτηκα λιγάκι ὥσπου νὰ ἀνακαλύψω τὸ μαγαζὶ τοῦ Τρέμπιτς, πίσω ἀπ' τὴν παλιὰ συναγωγή. Ἦταν ἕνα κατάστημα μὲ καταπληκτικὰ στενὴ πρόσοψη, σφηνωμένο ἀνάμεσα σὲ δυὸ σπίτια μ' ἐξώστες μαρμάρινους. Πάνω στὸ βρώμικο καὶ βαμπὸ τζάμι τῆς βιτρίνας διάβασα μὲ μεγάλη δυσκολία τὴν ἐπιγραφὴ μὲ τ' ὄνομά του καὶ τὶς λέξεις: «Παλαιὰ ἀντικείμενα τέχνης — Σπάνια βιβλία — Εὐκαιρίαι ἐξαιρετικαί». Κατέβηκα τὰ δυὸ βρωμερὰ σκαλοπάτια ποὺ ὁδηγοῦσαν στὸ κατάστημα καὶ βρέθηκα μπροστὰ σὲ μιὰ δεύτερη, μισοσβησμένη πινακίδα:

English spoken
Se habla Espanol
Man spricht Deutsch
Si parla Italiano
Gavarutze po Ruski
Movi cie po Polusku

Θὰ δεχότανε ὅμως ὁ Τρέμπιτς νὰ μιλήση σὲ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς γλῶσσες;

Δίστασα πρὶν ἀνοίξω τὴ σκονισμένη πόρτα... Μπουργκομὶλ Τρέμπιτς... Ναί, αὐτὸ ἦταν τ' ὄνομα ποὺ εἶχε δώσει ὁ Θαδδαῖος. Ἐδῶ θὰ εὕρισκα τὰ ἴχνη τῆς Σοφίας. Γιατί τώρα εἶχα προσκολληθῆ σ' αὐτὴ τὴ Σοφία. «Ζητήσατε τὴν γυναῖκα» λένε τὰ φτηνὰ ἀστυνομικὰ μυθιστορήματα. Αὐτὴν ζητοῦσα κι' ἐγὼ γιὰ νὰ μὲ ὁδηγήση στὸν 'Αρκάντιν. Τὸν ἀληθινὸ 'Αρκάντιν. Ἀπὸ μικρὸς εἶχα συνηθίσει νὰ ὑπολογίζω στὶς γυναῖκες. Μοῦ ἔφεραν γοῦρι. Ἐξ ἄλλου, οἱ γυναῖκες ἔχουν τὴν ἀνεκτίμητη ἰδιότητα ν' ἀφοσιώνωνται σὲ σένα, ἀνάλογα μὲ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ σοῦ ἔχουνε προσφέρει. Καὶ ὅσο πιὸ ἀδύνατος, πιὸ ἀνυπεράσπιστος καὶ ἀχάριστος εἶσαι, τόσο περισσότερο σὲ συμπαθοῦν, "Ετσι τουλάχιστον γινότανε πάντα μὲ μένα. Παράδειγμα, ἡ Μίλυ...

Μπορεῖ ἡ Μίλυ νὰταν ἀνόητη, πεισματάρα, ζηλιάρα. Ὅλα ὅμως αὐτὰ μὲ κολάκευαν, δὲ μὲ ἐνωχλοῦσαν. Ἡ Μίλυ δὲν μὲ ἔκρινε. Ὅ,τι ζητοῦσε ἀπὸ μένα —ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ τὴν ἀποκλειστικότητα στὸν ἔρωτα καὶ τὴν ἐπιθυμία της νὰ μ' ἔχη ἀδιάκοπα κοντά της— μοῦ ἦταν εὔκολο, μπορῶ μάλιστα νὰ πῶ εὐχάριστο, νὰ τῆς τὸ προσφέρω. Μαζί της ἤμουνα πάντα ὁ κερδισμένος. Κι' αὐτὸ ἦταν τόσο βολικό, τόσο εὐχάριστο...

Ὑπολόγιζα στὴ Σοφία, ὅπως εἶχα συνηθίσει νὰ ὑπολογίζω στὴ Μίλυ. Ἡ Σοφία θὰ ἦτανε βέβαια τώρα μεγάλη γυναίκα —στὰ χρόνια τοῦ 'Αρκάντιν ἢ καὶ περισσότερο— ἀλλὰ τί σημασία εἶχε αὐτό; Ἡ ἡλικία δὲν προστατεύει τὶς γυναῖκες ἀπὸ μερικὲς ἀδυναμίες. Ἴσα - ἴσα. Ἡ Μυρτλ, λόγου χάρη...

Ἐκείνη ὅμως τὴ στιγμὴ, τὸ πρόσωπο ποὺ μὲ ἐνδιέφερε περισσότερο κι' ἀπὸ τὴ Σοφία ἦταν ὁ Τρέμπιτς. Σκέφτηκα πὼς δὲν εἶχα προετοιμαστῆ ὅπως ἔπρεπε γι' αὐτὴ τὴ συνάντηση. Ἀνέβηκα, λοιπόν, πάλι τὰ σκονισμένα σκαλιὰ καὶ χώθηκα σὲ μιὰ ἀποθήκη, λίγα βήματα περαπέρα. Ἤμουν μόνος. Ἔβγαλα ἀπ' τὴν τσέπη μου τὸ γραμμένο διαστικὰ σημείωμα τῆς Μίλυ καὶ τὸ διάβασα γιὰ εἰκοστὴ φορά:

«Ἀγαπημένο μου ἀγόρι —ἔγραφε ἡ Μίλυ— εἶδα τὸ Θαδδαῖο. Μπορεῖς νὰ εἶσαι ἥσυχος. Δὲ φαίνεται νὰ σοῦ κρατάη κακία γιὰ κείνη τὴν ἀναποδιὰ στὴ Νεάπολη...»

Γιατί ἐγὼ δέν εἶχα βρῆ τὸ κουράγιο ν' ἀντικρύσω τὸ Θαδδαῖο. Εἶχα ἀφήσει τὴ Μίλυ νὰ τὸν πληροφορήση γιὰ τὴ σύλληψή μου καὶ τὴ δήμευση τῆς «Κούϊνυ» καὶ τοῦ φορτίου της. Ὅταν ἔβγηκα ἀπ' τὴ φυλακή, εἶχα ἄλλα πράγματα στὸ νοῦ μου. Ἤμουν ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴν παράξενη περιπέτειά μου μὲ τὸν 'Αρκάντιν. Ἡ ἰδιοτροπία τῆς τύχης δὲ θέλησε νὰ ταξιδέψω κατὰ τὴν Ταγγέρη. Ἤ μᾶλλον, γιὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, φρόντισα συστηματικὰ ν' ἀποφύγω τὴ μαροκινὴ ἀκτή. Γι' αὐτὸν λοιπὸν τὸ λόγο, ὅταν ὁ καθηγητὴς μὲ συμβούλεψε νὰ πάω στὸν Θαδδαῖο, ἀγκιστρώθηκα στὴν πρώτη δικαιολογία ποὺ μοῦ ἦρθε στὸ νοῦ— πὼς εἶχα τάχα ἀνακαλύψει ἐνδιαφέροντα στοιχεῖα στὸ Βέλγιο— γιὰ νὰ στείλω τὴ Μίλυ στὸν Πολωνό.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς εἶχε βάλει κι' ὁ διάβολος τὸ πόδι του. Γυρίζοντας στὸ ξενοδοχεῖο μου στὴν Κοπεγχάγη, ὕστερ' ἀπὸ κείνη τὴν ἀποκαρδιωτικὴ συνάντηση μὲ τὸν καθηγητή, εἶχα βρῆ στὸ τραπέζι μου ἕνα φλύαρο γράμμα τῆς Μίλυ, κακογραμμένο καὶ τρομερὰ δυσανάγνωστο, γεμάτο παραπομπὲς καὶ σημειώσεις στὸ περιθώριο. «Ἐγὼ γράφω ὅπως μιλῶ λέει πάντα ἡ Μίλυ. Δηλαδὴ ἄλλ' ἀντ' ἄλλων.

Κρατοῦσα τακτικὰ ἐπαφὴ μὲ τὴ Μίλυ. Πρὶν φύγω ἀπὸ τὴν 'Ισπανία, εἴχαμε συναντηθῆ στὴ Βαρκελώνη. Ἡ κρουαζιέρα εἶχε ματαιωθῆ. Τὴν τελευταία στιγμή, ὁ 'Αρκάντιν εἶχε ἀλλάξει γνώμη καὶ εἶχε διώξει χωρὶς πολλὲς εὐγένειες τοὺς καλεσμένους του. Ἔτσι, ἡ Μίλυ εἶχε βρεθῆ στὴν ἀνάγκη νὰ γυρίση μόνη στὴ Γαλλία, πρᾶγμα ποὺ δὲν τὸ ἤθελε καθόλου. Τὴν παρηγόρησα δεβαιώνοντάς την πὼς δὲ θὰ ἔφευγα μὲ τὴ Ράϊνα, πὼς δὲ θὰ ἔβλεπα ποτὲ πιὰ τὴ Ράϊνα. Αὐτὴ δὲν ἦταν ἄλλωστε ἡ διαταγὴ τοῦ 'Αρκάντιν; Μιὰ καὶ ἔπρεπε νὰ ὑπακούσω, γιατί νὰ μὴν κάνω τὴν ἀνάγκη φιλοτιμία καὶ νὰ εὐχαριστήσω τὴ Μίλυ;

Ἡ Μίλυ εἶδε σ' αὐτὴ τὴ χειρονομία μου μιὰ ἀπόδειξη τῆς ἀγάπης μου γι' αὐτήν. Μὲ συνώδευσε ὣς τὸ ἀεροπλάνο ποὺ θὰ μὲ πήγαινε στὴ Ζυρίχη καὶ ἡ ἴδια τράβηξε γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου εἶχε ἐγκατασταθῆ στὸ σπίτι μιᾶς φίλης της, στὴν ὁδὸ Βικτὼρ - Μασσέ, ψάχνοντας νὰ βρῆ μιὰ θεσοῦλα σὲ κανένα νυκτερινὸ κέντρο ἢ νὰ οἰκονομήση μερικὰ λεπτὰ ποζάροντας γιὰ καλλιτεχνικὲς φωτογραφίες. Προτιμοῦσα νὰ μὴ φύγη ἡ Μίλυ ἀπ' τὴ Γαλλία γιὰ νὰ τὴν ἔχω τοῦ χεριοῦ μου. Τῆς ἔστελνα τακτικὰ ταχυδρομικὲς ἐπιταγὲς ἀπὸ τὰ λεπτὰ ποὺ τόσο πλουσιοπάροχα μοῦ ἔδινε ὁ 'Αρκάντιν γιὰ τὰ ἔξοδα τῶν ταξιδιῶν μου. Καὶ ἡ Μίλυ, ἐνθουσιασμένη, περίμενε τὰ γράμματά μου μὲ τὴν τρυφερὴ ἀνυπομονησία μιᾶς μνηστῆς.

Ἔβλεπα τὸν 'Αρκαντὶν πελώριο ἐπιβλητικό, ἀκλόνητο καὶ τὴ Μίλυ, ξεμαλλιασμένη, μὲ τὰ μάγουλα ξαναμμένα...

Βρισκόμουνα στὴ Θεσσαλονίκη —ἕνα ταξίδι ἄγονο, ὅπως ἀποδείχθηκε ἀργότερα— ὅταν ἡ Μίλυ μοῦ ἔγραψε πὼς μιὰ ἀπ' τὶς χορεύτριες ποὺ εἶχε γνωρίσει στὴ «Ράϊνα», τὴ θαλαμηγὸ τοῦ 'Αρκάντιν, τῆς εἶχε πῆ πὼς ὁ 'Αρκάντιν, μαγεμένος ἀπὸ τὸ ἐξαιρετικὸ φθινόπωρο, λογάριαζε νὰ κάνη ἕνα μικρὸ ταξίδι ἀναψυχῆς: πρῶτα τὸ γῦρο τῆς Ἱσπανικῆς καὶ πορτογαλικῆς ἀκτῆς κι' ἔπειτα μιὰ δόλτα ὣς τὴ Βόρειο Ἀφρική. «Δὲ σοῦ κρύβω πὼς ἡ ἰδέα τῆς κρουαζιέρας μὲ τραβάει. Βαρέθηκα νὰ τρώγω ψωμὶ καὶ σαλάμι. Ξέρεις τί θὰ πῆ νὰ εἶναι μιὰ γυναίκα μόνη; Οἱ πειρασμοὶ εἶναι πολλοί. Παρασύρεται...» Ἂν εἶχα καμμιὰ ἀντίρρηση, μποροῦσα νὰ τῆς τηλεγραφήσω, Ἔλεγε. Ὅταν στὸ γυρισμό μου ἀπὸ τὰ Βαλκάνια ἔλαβα τὸ γράμμα ποὺ μοῦ εἶχε στείλει ἡ Μίλυ στὴ Βιέννη, τὸ γιὸτ βρισκότανε κιόλας στὶς Βαλεαρίδες ἀπ' ὅπου πῆρα ἕνα εἰκονογραφημένο δελτάριο μ' αὐτὰ τὰ λόγια ποὺ μ' ἔκαναν νὰ χαμογελάσω: «Εἶναι ὁμορφη ἡ φύση ἐδῶ, Δὲ μπορῶ παρὰ νὰ σὲ σκέπτωμαι». Καημένη Μίλυ! Ἀγνὴ ψυχή!

Γιατί τάχα νὰ μὴν ἤθελα νὰ πάη ἡ Μίλυ στὸ γιὸτ, νὰ χαρῆ σαμπάνια καὶ κοτόπουλα, μὲ τὰ λεπτὰ τοῦ ἀφεντικοῦ; Ἴσα - ἴσα ποὺ τὸ εὕρισκα καὶ διασκεδαστικό. Ὁ 'Αρκάντιν δὲ φανταζόταν πὼς μάθαινα τὶς μετακινήσεις του ἀπὸ πρῶτο χέρι, οὔτε πὼς ἂν ἐπικοινωνοῦσα μαζί του μὲ τὴ μεσολάβηση τῶν γραμμάτων του τὸ ἔκανα γιατί μὲ διασκέδαζε.

Τοῦ εἶχα στείλει τακτικὲς ἀναφορὲς γιὰ τὶς ἄκαρπες ἐνέργειές μου. Δὲν ξέρω ὅμως κι' ἐγὼ γιατί, τοῦ εἶχα κρύψει τὴν ἀνακάλυψη ποὺ εἶχα κάνει στὴ Ζυρίχη. Ἤθελα νὰ προχωρήσω περισσότερο στὶς ἀναζητήσεις μου, νὰ τοῦ παρουσιάσω ἄξαφνα λυμένο τὸ γόρδιο δεσμό. Δὲν εἶχα ὅμως βρῆ τὴ δύναμη νὰ μὴν καμαρώσω γιὰ τὴν ἐπιτυχία μου στὴ Μίλυ.

Γιὰ νὰ ποῦμε πάντως τὸ σωστό, ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ τῆς ἀνοίξω τὰ χαρτιά μου. Ἦταν ἀπαραίτητο, ἂν ἤθελα νὰ μοῦ μεταδώση κι' ἐκείνη τὶς πληροφορίες ποὺ θὰ ἔπαιρνε ἀπ' τὸν Θαδδαῖο. Ἐξ ἄλλου, χωρὶς τὴ Μίλυ, —πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω— δὲν θὰ εἶχα τώρα στὰ χέρια μου τὴ διεύθυνση τοῦ Τρέμπιτς καὶ ἡ ἀνακάλυψη ποὺ εἶχα κάνει στὴν Κοπεγχάγη θὰ πήγαινε χαμένη.

"Ετσι, λοιπόν, καθισμένος στὸ ταβερνάκι τοῦ Ἀμστερνταμ, ἀναπολοῦσα τὰ γεγονότα τοῦ τελευταίου καιροῦ πίνοντας μὲ ἀπόλαυση ἕνα κιουρασὼ καὶ προσπαθώντας νὰ πείσω τὸν ἑαυτό μου πὼς δὲν εἶχα κάνει καμμιὰ γκάφα, ἀποκαλύπτοντας ὅ,τι εἶχα μάθει γιὰ τὸν 'Αρκάντιν στὴ Μίλυ. Ἡ ταβέρνα ἦτανε γεμάτη ψαράδες ποὺ ἔφεραν μαζί τους μιὰ μυρωδιὰ ἁρμύρας καὶ καταχνιᾶς. Ἔξω στὸ δρόμο, ἕνα ὀργανέτο, ἔπαιζε ὧρες συνέχεια τὸν ἴδιο μονότονο ἐρωτικὸ σκοπό.

Εἶχα κιόλας πιῆ τρία ποτηράκια. Τὸ κιουρασὼ ἦταν ἐξαίσιο, φυλαγμένο ἀπ' τὸν ταβερνιάρη μονάχα γιὰ τοὺς διαλεχτοὺς πελάτες του. Οἱ ψαράδες ἔρριχναν λοξὲς ματιὲς στὸ κρυστάλλινο ποτῆρι μου καθὼς ἔπιναν τὸ δικό τους φτηνὸ κρασί. Ἕνας παπαγάλος ξεφύτρωνε κάθε τόσο πίσω ἀπὸ ἕνα βαρέλι, σέρνοντας τὴν ἁλυσίδα του, καὶ θρονιαζόταν στὸ τραπέζι τους ἀνάμεσα στὰ ποτήρια κι' ἐκεῖνοι ἔβγαζαν ἀπ' τὴν τσέπη τους σπόρους ἀπὸ ἡλιοτρόπιο καὶ τὸν τάϊζαν.

Ἐνοιωθα μιὰ γλυκειὰ νάρκη νὰ μὲ κυριεύη. Οἱ ἀνησυχίες μου σιγὰ - σιγὰ ἐσβήναν...

Εἶχα αἰσθανθῆ τὴν ἴδια νάρκη καὶ στὶς Βρυξέλλες, στὸ φιλόξενο ἐκεῖνο σπίτι ὅπου εἶχα καταφύγει, περιμένοντας τὰ νέα τῆς Μίλυ ἀπὸ τὴν Ταγγέρη. Ἦταν τὸ σπίτι τῆς Γκάμπυ, μιᾶς παλιᾶς φίλης μου, πίσω ἀπ' τὴν πλατεία Μπρουκαίρ. Τὸ ἰσόγειο ἡ Γκάμπυ τὸ εἶχε κάνει μπὰρ καὶ τὸ ὑπόλοιπο σπίτι τὸ νοίκιαζε ἕνα - ἕνα δωμάτιο. Πολύτιμος ἄνθρωπος ἡ Γκάμπυ. Ἤξερε νὰ ρίχνη χαρτιὰ καὶ νὰ σοῦ δίνη τὶς πιὸ χρήσιμες συμβουλές. Εἶχε παραχωρτύρει τὰ τελευταῖα χρόνια, γιατὶ δὲν τὸ κουνοῦσε στιγμὴ ἀπ' τὸ στολισμένο μὲ ἄπειρες σημαιοῦλες ταμεῖο της. Κάθε σημαία θύμιζε στὴν Γκάμπυ καὶ μιὰ περιπέτεια. Γιατί, στὰ νιᾶτα της, εἶχε κάνει μαννεκέν, μανικιουρίστα, χορεύτρια σὲ καμπαρὲ καὶ εἶχε γνωρίσει κόσμο καὶ κοσμάκη. Κι' αὐτὴ ἀκόμη ἡ σημαία τῆς Κωσταρίκας δὲν ἔλειπε ἀπ' τὴν πλούσια συλλογή. Εἰδικῶς γιὰ μένα, γιὰ νὰ μὲ τιμήση ἰδιαιτέρως, εἶχε προσθέσει ἕνα ἀκόμη ἀστέρι — τὸ δικό μου, ὅπως ἔλεγε— στὴν ἀμερικανικὴ σημαία. Μὲ εἶχε δεχτῆ, ὅπως πάντα, μὲ μεγάλη ἐγκαρδιότητα, μέσα σὲ μιὰ ἀτμόσφαιρα βαρειὰ ἀπὸ τὶς μυρωδιὲς ποὺ ἀναδίνονταν ἀπ' τὴν κουζίνα,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΕΛ. 48

ΕΜΜΑ

(Συνέχεια ἀπὸ σελ. 41)

περιορισθῆ πολύ. Οἱ μόνες του ἀνησυχίες ἦταν νὰ πλουτίζῃ τὴ συλλογή του μὲ ὁλοένα καὶ περισσότερα παλιὰ νομίσματα, μὲ ἀγάλματα καὶ μὲ γλυπτὰ κοσμήματα, νὰ κάνῃ, κάπου - κάπου, μιὰ ἐμφάνισῃ στὸ θέατρο Σὰν Κάρλο καί, ὅταν εἶχε διάθεση, νὰ πηγαίνῃ μιὰ ὅλτα μὲ τ' ἀμάξι στὸ Παυσίλυπον· "Οσο γιὰ τὰ ζητήματα τῆς πρεσβείας, γιὰ ποιὸ λόγο —ρωτοῦσε— θἄπρεπε τάχα νὰ κουράζεται ἄσκοπα γι' αὐτά, τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ ἀγαπητή του Ἔμμα ἦταν ἐκεῖ, πρόθυμη ν' ἀναλάβῃ τὸ κουραστικὸ βάρος στοὺς δικούς της ὤμους. Καί, «Ἀσφαλῶς, δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος!» τὸν βεβαίωνε ἡ Ἔμμα.

Ἔτσι ἡ λαίδη Χάμιλτον βρισκόταν σὲ ἀδιάκοπη ἐπικοινωνία μὲ τὴν Μαρία - Καρολίνα, ποὺ κι' αὐτὴ εἶχε ἀπαλλάξει τὸν ἄντρα της ἀπὸ τὸ κουραστικὸ βάρος τῶν κρατικῶν ὑποθέσεων. Ἡ Ἔμμα παρευρισκόταν σ' ὅλες σχεδὸν τὶς δεξιώσεις τοῦ παλατιοῦ, τὶς ἐπίσημες καὶ τὶς ἀνεπίσημες. Καί, καθὼς πήγαινε συχνὰ στὴν Αὐλὴ χωρὶς νὰ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ περιμένῃ ἐπίσημες προσκλήσεις, διεπνοῦσε πολλὲς φορὲς μόνη μὲ τὴ βασιλικὴ οἰκογένειατῆς Νεαπόλεως. «Δὲ μπορεῖς νὰ φαντασθῆς πόσο οἰκογενειακὴ εἶναι ἡ ἀτμόσφαιρα», ἔγραφε τοῦ Γκρεβίλ. «Μονάχα ὁ βασιλεύς, ἡ Βασίλισσα, ἐγὼ κι' ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ — ὅταν ὁ καημένος εἶναι ἀρκετὰ καλὰ στὴν ὑγεία του. Ἐγὼ τραγουδῶ ντουέττα μὲ τὸν βασιλέα κι' ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ μᾶς συνοδεύει μὲ τὴ βιόλα του».

Κάτω ὅμως ἀπὸ τὴν οἰκογενειακὴ ξεγνοιασιά της, ἡ Μαρία - Καρολίνα ἔλυωνε ἀπ' τὴν ἀγωνία της γιὰ τὴν ἀδελφή της, τὴ βασίλισσα τῆς Γαλλίας. Τόσο ἡ Ἔμμα, ὅσο κι' ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ, ποὺ εἶχαν μείνει μιὰν ἑβδομάδα στὸ Παρίσι, πηγαίνοντας στὴν Ἀγγλία, προσπαθοῦσαν νὰ τὴν πείσουν πὼς οἱ φόβοι της ἦταν ὑπερβολικοί. Στὴ Γαλλία εἶχε ξεσπάσει μιὰ ἐπανάσταση, ναί, ἀλλὰ μιὰ ἐπανάσταση ποὺ δὲν εἶχε κάνει ποτὲ περισσότερο ἀπὸ τὸ νὰ μεταβάλῃ τὸν Λουδοβίκο 16ο σὲ συνταγματικὸ μονάρχη.

—Τυφλοὶ ποὺ εἶστε, ἔλεγε ἡ Μαρία - Καρολίνα περίλυπη. Ἐγὼ ξέρω πολὺ καλὰ πὼς οἱ ἐπαναστάτες δὲν θὰ ἡσυχάσουν, ἂν δὲν πετύχουν τὴν ὁριστικὴ πτῶση τῆς βασιλείας στὴ Γαλλία. Κι' ὅμως ἡ Ἀγγλία ἐξακολουθεῖ νὰ μὴ θέλῃ νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμο. Ἡ Ἀγγλία εἶναι ἡ μόνη μου ἐλπίδα καὶ ἀρχίζω νὰ τὴ μισῶ.

—Ἡ κοινὴ γνώμη τῆς Ἀγγλίας, εἶπε ἡ Ἔμμα ἐπαναλαμβάνοντας τὰ λόγια ποὺ εἶχε πῆ ἄλλοτε ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ, θὰ ἀγάλη κάποτε μόνη της τὴν ἀπόφαση.

—Ἡ κοινὴ γνώμη, ἀποκρίθηκε ἡ Μαρία - Καρολίνα, δὲν θὰ ἐκδηλωθῆ ποτὲ γιατὶ τὴν ἔχει ἀποστομώσει ὁ κ. Πίττ σας μὲ τὸν περίφημο εἰρηνικὸ προϋπολογισμό του. Ἐλάττωσε τοὺς φόρους, ναί, ἀλλὰ πῶς; Μειώνοντας τὶς στρατιωτικὲς δυνάμεις. "Ας μὴν ἦταν ἡ Ἀγγλία ἕνα νησὶ καὶ τότε θὰ ἐλέπαμε ἂν θὰ ἔκανε τόσο τὴν ἀδιάφορη!

Πῆρε μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ καὶ συνέχισε θυμωμένα:

—Μὰ δὲν καταλαβαίνει, λοιπόν, κανεὶς πὼς ἡ Γαλλία εἶναι ἕνα ἡφαίστειο πιὸ ἐπικίνδυνο ἀπ' τὸν Βεζούβιο; —

"Οσο ὁ καιρὸς περνοῦσε, τὸ ἡφαίστειο τῆς Γαλλίας ἐξακολουθοῦσε νὰ κοχλάζῃ καὶ σὲ λίγο ἡ Αὐστρία τῆς Μαρίας - Καρολίνας (ἡ βασίλισσα δὲν ξεχνοῦσε ποτὲ πὼς ἦτανε κόρη τῆς Μαρίας Θηρεσίας) ἑτοιμαζότανε νὰ κηρύξῃ τὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς ἐπαναστατικῆς κυβερνήσεως. Ἡ εἴδηση αὐτὴ ἐρέθισε τὸν ὄχλο τοῦ Παρισιοῦ ποὺ συνέλαβε τὸν Λουδοβίκο 16ο καὶ τὸν φυλάκισε.

—Καὶ τί ἔκανε ἡ Ἀγγλία; φώναζε ἡ Μαρία - Καρολίνα. Διαμαρτυρήθηκε· Ἀνακάλεσε τὸν πρεσβευτή της. Σὰς βεβαιῶ πὼς ἂν εἶχα ἐδῶ μπροστά μου τὸν κ. Πίττ σας, θὰ τὸν ἔπνιγα μὲ τὰ ἴδια μου τὰ χέρια!

"Υστερ' ἀπὸ λίγο ἔφτασε ἡ εἴδηση πὼς ἡ Γαλλία εἶχε ἀνακηρυχθῆ Δημοκρατία καὶ πὼς ἡ γαλλικὴ κυβέρνηση ἑτοιμαζότανε νὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον τῆς Ὀλλανδίας.

—Ἐμεῖς ἐδῶ χορεύομε ἐνῶ ἡ Ρώμη φλέγεται, διεσμαρτυρότανε ἡ Μαρία - Καρολίνα. Καὶ ἡ Ρώμη θὰ γίνῃ στάχτη. Σὲ λίγο τὰ γαλλικὰ στήφη θὰ χυμήξουν κατὰ τὸ Νότο. Πρῶτα στὴ Ρώμη, ἔπειτα στὴ Νεάπολη. Καὶ οἱ Ἐγγλέζοι κάθονται στὸ νησί τους καὶ χοντραίνουν μετρώντας τὰ λεπτά τους! "Υψιστε Θεέ, τὶ ἠλιθιότης!

—Ὁ Χάμιλτον εἶναι βέβαιος πὼς ἀκόμη κι' ὁ Πίττ θ' ἀναγκαστῆ σύντομα νὰ δράσῃ κατὰ κάποιο τρόπο, προσπάθησε νὰ τὴν καθησυχάσῃ ἡ Ἔμμα. Ἡ Ἀγγλία δὲν πρόκειται ποτὲ ν' ἀφήσῃ ἀπροστάτευτη τὴν Ὀλλανδία.

Ἡ μιὰ μετὰ τὴν ἄλλη, οἱ φῆμες ἔφταναν στὴ Νεάπολη. Ὁ Πὶττ ἀγωνιζόταν ἀκόμη γιὰ νὰ διατηρήσῃ τὴν εἰρήνη, μὲ τὴν ὑπόσχεση πὼς δὲν θὰ πολεμοῦσε τὴ Γαλλία ἂν αὐτὴ σεβότανε τὴν ἀνεξαρτησία τῶν γειτόνων της.

—Εἴτε αὐτὸ εἶναι μιὰ ἀβάσιμη φήμη, εἴτε ἡ ἀπόλυτη ἀλήθεια, ἔλεγε ἡ Μαρία - Καρολίνα, τὸ βέβαιο εἶναι πὼς οἱ Γάλλοι εἶναι τόσο ἀνόητοι ποὺ θὰ πάρουν τὴ στάση του γιὰ ἀδυναμία.

Καί, σὲ λίγο, ἤρθε ἡ στιγμὴ νὰ ἐκραγῆ τὸ ἡφαίστειο. Ὁ Λουδοβῖκος 16ος δικάσθηκε, καταδικάσθηκε καὶ καρατομήθηκε καὶ ἡ ἐπαναστατικὴ κυβέρνηση, παίρνοντας τὴ στάση τοῦ Πὶττ γιὰ ἀδυναμία —ὅπως εἶχε προβλέψει ἡ Μαρία - Καρολίνα— κήρυξε τὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας.

Παρ' ὅλη τὴ θλίψη της γιὰ τὴν ἐκτέλεση τοῦ Λουδοβίκου 16ου (τοῦ ἀνδρὸς τῆς ἀδελφῆς της), ἡ Μαρία - Καρολίνα ξέσπασε σ' ἕνα ἄγριο γέλιο ὅταν ἡ εἴδηση ἔφτασε στὴ Νεάπολη.

—Τώρα ἀγαπᾶ πάλι τὴν Ἀγγλία! φώναξε. Ἡ Ἀγγλία, ἔτσι στριμωγμένη, θὰ πολεμήσῃ. "Οπως κάνει πάντα σὲ τέτοιες περιστάσεις. Ἔχω μάλιστα τὴν ἰδέα πὼς ὁ κ. Πίττ σας ἔπαιζε πανούργο παιγνίδι. Δελέασε τὴ Γαλλία, τὴν ἐξαπάτησε, τὴν ἀνάγκασε νὰ κάνῃ τὸ πρῶτο βῆμα, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ γράψῃ ἡ ἱστορία πὼς ἡ Γαλλία, κι' ὄχι ἡ ἐνάρετη Ἀγγλία, ἦταν ἐκείνη ποὺ ἄρχισε τὴν ἐπίθεση.

Ἡ εὐθυμία της ὅμως ἦταν ὑστερικὴ καί, σὲ λίγο, ἄρχισε νὰ μοιρολογᾶη:

—Τώρα εἶναι πολὺ ἀργὰ γιὰ νὰ σωθῆ ἡ ἀδελφή μου.

Ὅστόσο, οἱ Γάλλοι ἐπαναστάτες φάνηκαν συγκρατημένοι καὶ ἡ Μαρία 'Αντουανέττα, μολονότι φυλακισμένη, δὲν ἔχε πάθει ἀκόμη τίποτε. Τοὺς πρώτους ἐκείνους μῆνες τοῦ πολέμου, θἄλεγε κανεὶς πὼς ἡ Γαλλία βρισκότανε στὰ πρόθυρα τῆς καταστροφῆς. Ἡ Αὐστρία, ἡ Πρωσσία καὶ ἡ 'Ισπανία, ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Σαξωνία, εἶχανε πάρει τὰ ὅπλα ἐναντίον της· στὸ ἐσωτερικό, οἱ χωρικοὶ εἶχανε ἐπαναστατήσει στὴ Βρετάνη καὶ ἡ σημαντικώτερη ναυτικὴ βάση της, ἡ Τουλὼν εἶχε πέσει στὰ χέρια τῶν Γάλλων βασιλοφρόνων.

—'Εμπρός! "Ας κτυπήσῃ τώρα ἡ 'Αγγλία! "Ας κτυπήσῃ τὴν Τουλὼν καὶ ἡ ἀδελφή μου θὰ μπορέσῃ ἴσως νὰ σωθῆ! φώναζε ἡ Μαρία - Καρολίνα.

Ἡ Ἔμμα, σκυμμένη ἐπάνω ἀπ' τὸν σὲρ Οὐίλλιαμ, τὸν ἔβαλε νὰ ξαπλώσῃ ἀναπαυτικὰ στὸ μεγάλο κρεβάτι ποὺ εἶχε τοποθετηθῆ γιὰ χάρη του μπροστὰ στὸ παράθυρο. Μιὰ δεύτερη κρίση στὴ χολὴ τὸν εἶχε ἐξαντλήσει τόσο πολὺ ποὺ φαινόταν πολὺ μεγαλύτερος ἀπὸ τὴν πραγματικὴ ἡλικία του.

—Εἶμαι ἐξῆντα τριῶν χρονῶν κι' ὁ κόσμος θὰ μὲ παίρνῃ γιὰ παπποῦ σου, ἀστειεύθηκε ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ.

—Μὴ λὲς ἀνοησίες, Χάμιλτον, διαμαρτυρήθηκε ἡ Ἔμμα, ἀπὸ μέσα της ὅμως συμφωνοῦσε μαζί του. Σὲ δυὸ - τρεῖς μέρες θὰ εἶσαι καλά.

—Δὲ θὰ μπορέσω ποτὲ ν' ἀνεβῶ στὸν Βεζούβιο, εἶπε ἐκεῖνος μελαγχολικά.

—"Οσο γι' αὐτό, τὸ ἐλπίζω. Δὲν ὑπάρχει κανένας λόγος νὰ κινδυνεύῃς τὴ ζωή σου ἔτσι!

Ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο ρώτησε ἀφηρημένα:

—Συγχωρήσαμε τὸν Γκρεβίλ, ἔτσι δὲν εἶναι;

—Ναί, τὸν συγχωρήσαμε ἂν καὶ δὲν τοῦ ἄξιζε

Ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ ἄνοιξε τὰ μάτια του.

—Καὶ τὸ παιδί σου, μικρή μου Ἔμμα... Τί κάναμε γιὰ τὸ παιδί σου; "Αν θυμοῦμαι καλά, ἡ γιαγιά σου πέθανε.

—Ναί, τοῦ εἶπε ἡ Ἔμμα, ἡ γιαγιὰ πέθανε λίγον καιρὸ μετὰ τὴν ἀναχώρησή μας ἀπ' τὴν Ἀγγλία. Ἡ ἀδελφὴ τῆς μαμᾶς, ἡ κ. Κόννορ, πῆρε τὴ μικρή. Οἱ Κόννορ μένουν τώρα στὸ Μάντσεστερ.

—Τοὺς στέλνεις λεπτά, ἐλπίζω.

—Φυσικά, Χάμιλτον.

—Νομίζω, εἶπε ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ σκεπτικός, πὼς ἡ κόρη σου πρέπει νὰ πάῃ σ' ἕνα καλὸ σχολεῖο. Θὰ μποροῦσα νὰ διαθέσω γι' αὐτὸ τὸ σκοπὸ ἑκατὸ λίρες τὸ χρόνο.

—Εἶσαι πολὺ γενναιόδωρος, εἶπε ἡ Ἔμμα συγκινημένη.

—"Α, μὰ εἶναι τόσο εὔκολο νὰ κάνῃς τὸ γενναιόδωρο ὅταν ἔχῃς λεπτά.

Ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ ἀνακάθησε στὸ κρεβάτι καὶ κύτταξε ἀπ' τὸ παράθυρο τὴ θέα ποὺ τὸν συγκινοῦσε τόσο πολύ.

—Τὸ λυκόφως ἁπλώνεται γεμᾶτο μυστήριο πάνω στὴν ἀκρογιαλιά, μουρμούρισε σὰν νὰ θυμότανε κάτι ποὺ εἶχε διαβάσει. Γιατί, ἂχ γιατί νὰ ἐπιμένουν οἱ ἄνθρωποι νὰ πολεμοῦν, τὴ στιγμὴ ποὺ ὑπάρχει τόση ὁμορφιὰ στὸν κόσμο;

Μίλησαν λίγην ὥρα γιὰ τὸν πόλεμο. Ἡ Μαρία - Καρολίνα, μεταπηδῶντας κάθε τόσο ἀπὸ τὴν ὑπέρμετρη αἰσιοδοξία στὴν πιὸ βαθειὰ ἀπόγνωση, εἶχε λάβει τὴν προηγούμενη μέρα νέα ἀπὸ τὴν δράση τῶν Γάλλων βασιλοφρόνων στὴν Τουλών. Οἱ βασιλόφρονες κρατοῦσαν τὴ ναυτικὴ βάση μὲ μεγάλη δυσκολία. Ἡ Ἀγγλία, παραπονιότανε ἡ Μαρία - Καρολίνα, ἦταν ἀπελπιστικὰ βραδυκίνητη. Λίγη ἀκόμη καθυστέρηση καὶ ἡ εὐκαιρία θὰ χανότανε γιὰ πάντα.

—Γιὰ κύτταξε! ἀναφώνησε ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ. Ἕνα πολεμικὸ καράβι στὸν κόλπο!

Ἡ Ἔμμα γύρισε τὸ κεφάλι καὶ κύτταξε στὸ σημεῖο ποὺ τῆς ἔδειχνε ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ. Στὴν ἀρχὴ δὲν εἶδε τίποτε, σὲ λίγο ὅμως διέκρινε τὰ κατάρτια καὶ τὶς ἁρματωσιὲς τοῦ καραβιοῦ, ποὺ φαινόταν σὰ νὰ κρεμότανε μέσ' στὸ σούρουπο, παραμυθένιο καὶ ἀσύλληπτο.

—Εἶναι ἐγγλέζικο καράβι; ρώτησε.

—Φέρε μου τὸ τηλεσκόπιο, εἶπε ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ.

Ἡ Ἔμμα τοῦ τὸ ἔφερε κι' ἀφοῦ κύτταξε γιὰ λίγα λεπτὰ μὲ προσοχή, ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ κούνησε τὸ κεφάλι καταφατικά.

—Ναί, εἶναι ἐγγλέζικο καὶ ρίχνει ἄγκυρα· Ὁ κυβερνήτης του θ' ἀποβιβαστῆ αὔριο. "Ετσι εἶναι ἡ συνήθεια.

Μὲ τὴ συνοδεία τῆς κ. Κάντογκαν, ἡ Ἔμμα ἔκανε μιὰ γρήγορη ἐπιθεώρηση τοῦ «βασιλικοῦ» —ὅπως τὸ ἔλεγε ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ— διαμερίσματος τοῦ Παλάτσο Σέσσα. Παρ' ὅλη τὴν ἀρρώστεια του, ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ εἶχε πάει ἀπὸ νωρὶς στὸ λιμάνι καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἶχε στείλει μήνυμα τῆς Ἔμμας πὼς ὁ κυβερνήτης τοῦ «Ἀγαμέμνονος», ποὺ ἔφερνε πολὺ εὐχάριστα νέα, θὰ ἔμενε γιὰ λίγες μέρες στὸ Παλάτσο καὶ πὼς ἔπρεπε νὰ τοῦ γίνῃ πριγκιπικὴ ὑποδοχή.

—Λοιπόν, τὰ βρίσκεις ὅλα ἐν τάξει; ρώτησε ἡ κ. Κάντογκαν εἰρωνικά.

—Ναί, μητέρα. Κάπως ὑπερβολικὴ ἡ τόση πολυτέλεια γιὰ ἕνα ναυτικό, ἀλλὰ ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ ξέρει βέβαια καλύτερα, εἶπε ἡ Ἔμμα.

—"Αν ἦταν γιὰ κανένα ναύαρχο, θὰ μιλοῦσες διαφορετικά, εἰρωνεύτηκε ἡ κ. Κάντογκαν. "Ας μὴν προεξοφλοῦμε ὅμως τίποτε. Μπορεῖ νἄχῃ κανένα τίτλο· Δὲν ἀποκλείεται.

—"Αν ἦτανε ἀριστοκράτης, ὁ Χάμιλτον θὰ τὸ εἶχε πῆ. Καὶ κάνε μου τὴ χάρη ν' ἀφήσῃς τὶς εἰρωνεῖες. Δὲν εἶμαι καμμιὰ σνόμπ ὅπως νομίζεις.

Τὰ «πολὺ εὐχάριστα» νέα ἦταν, ὅπως φάνηκε ἀργότερα, ὅτι οἱ βασιλόφρονες τῆς Τουλὼν εἶχαν ἔρθει σὲ συνεννόηση μὲ τὸν Βρετανὸ ναύαρχο, λόρδο Χούντ. Οἱ Γάλλοι βασιλόφρονες ἐπιθυμοῦσαν μιὰ συμμαχία μὲ τὴν Ἀγγλία καὶ εἶχαν δεχτῆ πρόθυμα τὴν ἀπόδαση μιᾶς βρεταννικῆς φρουρᾶς. Ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ τὰ εἶπε ὅλ' αὐτὰ στὴν Ἔμμα ὅσην ὥρα ὁ κυβερνήτης τοῦ «Ἀγαμέμνονος» καὶ ὁ γυιός του, ἕνας νεαρὸς δόκιμος, ἔλειπαν ἐπάνω, στὸ βασιλικὸ διαμέρισμα.

—Τὸν βρῆκα πολὺ συμπαθητικὸ αὐτὸν τὸν μικρὸ καπετάνιο, πρόσθεσε ὁ σὲρ Οὐίλλιαμ. Δὲν εἶναι ὡραῖος ἄντρας, κάθε ἄλλο, ἀλλὰ μοῦ ἐμπνέει ἐμπιστοσύνη. Εἶμαι βέβαιος πὼς θὰ φροντίσῃς νὰ τοῦ κάνῃς εὐχάριστη τὴν παραμονὴ του ἐδῶ.

—Φυσικά, Χάμιλτον.

—Ἤρθε νὰ παρακαλέσῃ τὸν Βασιλέα νὰ διαθέσῃ ναπολιτάνικα στρατεύματα. Ἀλλιῶς, δὲν θὰ μπορέσωμε ἴσως νὰ κρατήσωμε τὴν Τουλών. Ἐσύ, μὲ τὴν ἐπιρροὴ ποὺ ἔχεις πάνω στὴ Βασίλισσα, θὰ μπορέσῃς, ὑποθέτω, νὰ τὸν βοηθήσῃς.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΤΙ ΛΕΝΕ ΤΑΣΤΡΑ

Γιὰ τὴν ἑβδομάδα ἀπὸ 5 — 11 Μαρτίου 1956

ΚΡΙΟΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 21 Μαρτίου - 20 Ἀπριλίου: Ἡ εὐνοϊκὴ ἐξέλιξις τῶν καταστάσεων δὲν πρέπει νὰ σᾶς δημιουργήσῃ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι κερδίσατε τὴν σταθερότητα στὸν ἐπαγγελματικό τομέα. Προσπαθῆστε. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Τρίτη, ἀριθ. 9.

ΤΑΥΡΟΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 21 Ἀπριλίου - 20 Μαΐου: Δείξετε μεγαλυτέραν Ικανότητα στὴν δημιουργίαν κοινωνικῶν σχέσεων. Στὴν περίπτωσίν σας εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἔχετε φίλους καὶ γνωστούς, ποὺ θὰ σᾶς βοηθήσουν. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Τετάρτη, ἀριθ. 4.

ΔΙΔΥΜΟΙ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 21 Μαΐου - 21 Ἰουνίου: Καινούργιες γνωριμίες. Μὴν ἀπομακρυνθῆτε ἀπὸ τὸ περιβάλλον σας. Θὰ προσπαθήσουν νὰ παρεμβάλουν ἐμπόδια στὴν ἐπαγγελματική σας ἐπιτυχία. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Παρασκευή, ἀριθ. 6.

ΚΑΡΚΙΝΟΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 22 Ἰουν. - 22 Ἰουλίου: Σκεφθῆτε λογικὰ τὶς ὑποθέσεις σας καὶ μὴ προσπαθήσετε ν' ἀντιμετωπίσετε τὶς δυσκολίς μὲ ἀδιαφορία. Πρέπει νὰ κινηθῆτε μὲ θάρρος καὶ αὐτοπεποίθησι. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Κυριακή, ἀριθ. 8.

ΛΕΩΝ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Ἰουλίου - 22 Αὐγούστου: Οἱ σκέψεις εἶναι καλές, ἀλλὰ ἐσεῖς δὲν ἔχετε λόγο νὰ στενοχωρῆσθε γιὰ τὶς ὑποθέσεις ἀνθρώπων ποὺ δὲν σᾶς ἐνδιαφέρουν. Σκεφθῆτε καὶ τὸν ἑαυτό σας κάποτε. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Πέμπτη, ἀριθ. 4.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Αὐγ. - 22 Σ)βρίου: Παρασύρεσθε σὲ σπασμωδικὲς κινήσεις ποὺ δὲν ταιριάζουν μὲ τὸν χαρακτῆρα σας. Παραμερίσετε κάθε δυσκολία μ' ἐνεργητικότητα καὶ θὰ ἐπιτύχετε στὴ ζωή. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Τετάρτη, ἀριθ. 3.

ΖΥΓΟΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Σεπτ. - 22 Ὀκτωβρίου: Νὰ συνεχίσετε τὴν προσπάθειά σας. Χρειάζεσθε συντονισμὸν σκέψεων καὶ ἐνεργειῶν. Παύσετε νὰ ἀνησυχῆτε γιὰ τὶς ὑποθέσεις ἀνθρώπων τοῦ περιβάλλοντός σας. Ἀναπαυθῆτε. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Σάββατον, ἀριθ. 4.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Ὀκτ. - 22 Νοεμβρ.: Τὰ ὄνειρά σας πραγματοποιοῦνται καὶ ὑπερβαίνουν μάλιστα τὰ προσδοκώμενα. Ἡ εὐτυχία εἶναι συνήθως πολὺ κοντὰ στὸν ἄνθρωπο καὶ εὐτυχῶς τὸ καταλάβατε ἀρκετὰ ἐνωρίς. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Πέμπτη, ἀρ. 8.

ΤΟΞΟΤΗΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 23 Νοεμ. - 21 Δεκεμβρ.: Ἐργασθῆτε μὲ περισσότερο κέφι. Ἡ δουλειὰ δὲν πρέπει νὰ εἶναι καταναγκαστικὰ ἔργα, διότι ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας δὲν θ' ἀποδώσετε ποτέ. Σύντομα θὰ προοδεύσετε. Θάρρος. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Τετάρτη, ἀρ. 97.

ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 22 Δεκ.-19 Ἰανουαρ.: Ἀφήσατε τὴν μεγαλύτερη εὐκαιρία τῆς ζωῆς σας ἀνεκμετάλλευτη. Ὑπάρχει πάντοτε καιρὸς νὰ ἐπανορθώσετε. Παραμελῆτε τὶς ὑποθέσεις, ποὺ ἀντανακλοῦν στὴν ἐργασία σας. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Τρίτη, ἀριθ. 3.

ΥΔΡΟΧΟΟΣ.—Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 20 Ἰαν.-18 Φεβ)ρίου: Προσεπάθησαν νὰ δημιουργήσουν ἐχθρικὸ περιβάλλον στὴν ἐπαγγελματική σας ζωή, χωρὶς ἀποτέλεσμα. Ἡ ὑγεία σας χρειάζεται μεγαλύτερη προσοχή. Ξεκουρασθῆτε. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Πέμπτη, ἀριθ. 6.

ΙΧΘΥΕΣ.— Γιὰ ὅσους γεννήθηκαν ἀπὸ 19 Φεβρ. - 18 Μαρτίου. Ἀντιδράσετε μὲ ἀξιοπρέπεια στὶς αἰσθηματικές σας ἀνωμαλίες. Οἱ ἐκνευρισμοὶ δὲν πρόκειται νὰ φέρουν εὐνοϊκὸν ἀποτέλεσμα. Σκεφθῆτε μὲ ψυχραιμία τὶς μελλοντικὲς ἐξελίξεις. Εὐνοϊκὴ ἡμέρα: Τετάρτη, ἀρ. 5.

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ;

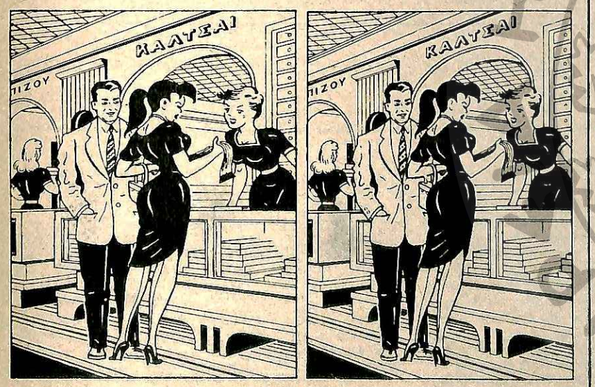

Τὸ δεύτερο σκίτσο διαφέρει ἀπὸ τὸ πρῶτο σὲ 11 σημεῖα. Μπορεῖτε νὰ τὰ βρῆτε;

ZIPKZARK

Ὁ σκοπὸς τοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ διασκεδαστικοῦ αὐτοῦ ἀτομικοῦ, ἀλλὰ καὶ ὁμαδικοῦ παιχνιδιοῦ, εἶναι νὰ ἐπιτύχῃ κανεὶς ὅσο τὸ δυνατὸν μεγαλύτερη βαθμολογία στὸ σχηματισμὸ λέξεων.

Ἀρχίσετε λοιπὸν ἀπὸ ὁποιαδήποτε γραμμὴ θέλετε καὶ προχωρήσετε ἀπὸ τὸ τετράγωνο αὐτὸ σὲ ὁποιοδήποτε γειτονικὸ πάντοτε, τετράγωνο, ὁριζοντίως, καθέτως ἢ διαγωνίως, προσπαθώντας νὰ διασδέσετε τὴν μεγαλύτερη λέξι ποὺ μπορεῖτε νὰ βρῆτε.

Σημειώσετε τώρα τὴ λέξι, ποὺ βρήκατε καὶ σβήσετε στὰ τετράγωνα τὰ γράμματα ποὺ μετεχειρισθήκατε.

Ψάξετε τώρα γιὰ μιὰν ἄλλη λέξι καὶ συνεχίσετε ἕως ὅτου δὲν μπορεῖτε νὰ βρῆτε ἄλλες.

Α	Σ	Ι	Π	Ρ	Ε
Μ	Τ	Σ	Ο	Σ	Ι
Α	Ο	Κ	Η	Α	Σ
Μ	Ε	Τ	Ρ	Σ	Γ
Α	Ν	Α	Τ	Ε	Γ
Ο	Ι	Σ	Α	Ι	Λ

ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΒΑΘΜΟΛΟΓΙΑ

Γιὰ κάθε λέξι τῶν δύο γραμμάτων μετρήσετε 1 βαθμό.

Γιὰ κάθε λέξι τῶν 3 γραμμάτων μετρήσετε 3 βαθμούς.

Γιὰ κάθε λέξι τῶν 4 γραμμάτων μετρήσετε 5 βαθμούς.

Γιὰ κάθε λέξι τῶν 5 γραμμάτων μετρήσετε 7 βαθμούς.

Γιὰ κάθε λέξι τῶν 6 γραμμάτων μετρήσετε 9 βαθμούς.

Γιὰ κάθε λέξι τῶν 7 γραμμάτων μετρήσετε 11 βαθμούς.

Γιὰ κάθε λέξι τῶν 8 γραμμάτων μετρήσετε 13 βαθμούς.

Γιὰ κάθε λέξι τῶν 9 γραμμάτων μετρήσετε 15 βαθμούς.

Γιὰ κάθε λέξι τῶν 10 γραμμάτων μετρήσετε 17 βαθμούς.

Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς, προσθέτοντας δύο πάντοτε βαθμοὺς γιὰ κάθε πρόσθετο γράμμα.

Προσθέσετε τώρα τὸ σύνολο τῶν βαθμῶν ποὺ μπορέσατε νὰ πετύχετε.

Βαθμοὶ ἀπὸ 1 - 29 βαθμολογοῦνται μὲ «ΜΕΤΡΙΑ».

Βαθμοὶ ἀπὸ 30 - 35 βαθμολογοῦνται μὲ «ΑΡΚΕΤΑ ΚΑΛΑ».

Βαθμοὶ ἀπὸ 36 - 40 βαθμολογοῦνται μὲ «ΚΑΛΑ».

Βαθμοὶ ἀπὸ 41 - 45 βαθμολογοῦνται μὲ «ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ».

Βαθμοὶ ἀπὸ 46 καὶ ἄνω βαθμολογοῦνται μὲ «ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΑ».

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Αὐτὴ συνδέεται μὲ τὴν ἐπὶ τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Θεοῦ πίστιν καὶ χαρακτηρίζει συχνὰ τὸν Ἀνατολίτην.
2. Γεωμετρικὸν σχῆμα — Σύμφωνα μὲ κακὸ παρελθόν.
3. Μάρκα αὐτοκινήτων — Πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ "Ιλλ - ε - Βιλλαὶν — Μία γνωστὴ Ἀγγλὶς ἠθοποιὸς ποὺ μοιάζει καταπληκτικὰ μὲ τὴν Μάργκαρετ Λόκγουντ.
4. Αὐσπριακὴ λουτρόπολις ὅπου ἀπέθανε πρὸ τριετίας ὁ "Οσκαρ Στράους — Κινηματογράφος Α' προβολῆς — Εὐσεβῶν ἀνθρώπων διαίτημα.
5. Υἱὸς τοῦ Περσέως, πατὴρ τοῦ Εὐρυσθέως.
6. "Αρθρον — Τοῦ κράτους Ἐσσῶ.
7. Τόσων ἐτῶν ἀπέθανεν ὁ Σόλων.
8. Πρὸ τόσων ἐτῶν ἐγεννήθη ὁ Κολόμβος (σύμφωνον καὶ φωνῆεν ποὺ δίδουν ἀρ.θμητικὸν τὸν ξηρούμενον ἀρίθμον ἑτῶν!) — Τὸ μικρὸν ὄνομα τοῦ διεθνοῦς γνωστοῦ Γάλλου σκηνοθέτου 'Αλλεγκρὲ — Ἡ κάτοικος μιᾶς μεγάλης νήσου τῶν Κυκλάδων.
9. Ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο «λάδων τῆς ὀντογενεσιολογίας.
10. Διὰ ξέστως ἢ τριδὴς ἀποκατάστασις λειτότητος (αἰτ.) — Πάται...
11. Ἀρχαία πόλις τῆς Χαλκιδικῆς, ἡ μόνη πόλις ἡ ὁποία δὲν προσεχώρησε κατὰ τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον, εἰς τὸν Βρασίδαν (ἐνάρθρως)

Ὁ κύριος Ἀρκάντιν

(Συνέχεια ἀπὸ σελ. 45)

πρόθυμη γιὰ κουτσομπολιὸ καὶ ἕτοιμη νὰ μοῦ πῆ τὴν τύχη μου, ἁπλώνοντας μὲ τὸ ἄσπρο, στρομπουλὸ καὶ φορτωμένο ἀρειὰ δακτυλίδια χέρι της, τὰ χαρτιὰ ἕνα - ἕνα ἐπάνω στὸ τραπέζι.

Μιὰ καστανὴ μὲ συλλογιζόταν, εἶχε πῆ ἡ Γκάμπυ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ νοῦς μου εἶχε πάει στὴ Ραΐνα, ἀλλὰ κατάλαβα ἀμέσως πὼς εἶχαν κάνει λάθος. Ἡ Γκάμπυ θὰ ἐννοοῦσε μᾶλλον τὴ Μίλυ, γιατί εἶχε προσθέσει πὼς ἔβλεπε θάλασσα κι' ἕναν κύριον μᾶλλον ἡλικιωμένο καί.. νὰ πάρ' ἡ ὀργή, μιὰ μεγάλη στενοχώρια. Ἡ ντάμα τῆς πίκας εἶχε βγῆ τρεῖς φορὲς συνέχεια. Ἡ Γκάμπυ ὅμως μὲ εἶχε παρηγορήσει. Εὐτυχῶς ποὺ πλάϊ στὴν πίκα πέφτει καρρώ, μοῦ εἶχε πῆ, κι' ἔτσι τὰ πράγματα δὲν εἶναι ἴσως καὶ τόσο σοβαρά. «Πάντως θὰ πάρης ἕνα γράμμα ἀπόψε», εἶχε προφητεύσει.

Πραγματικά, τὸ βραδινὸ ταχυδρομεῖο μοῦ εἶχε φέρει ἕνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ἀσυνάρτητα γράμματα τῆς Μίλυ, ταχυδρομημένο ἀπὸ τὴ Μάλαγα. Ἡ καλή μου Μίλυ μὲ βεβαίωνε ξανὰ πὼς τὸ γιὼτ θὰ ἔπιανε στὴν Ταγγέρη. Φυσικά, αὐτὸ τὸ νέο μὲ εὐχαρίστησε, τὰ παρακάτω ὅμως δὲ μοῦ ἄρεσαν καθόλου.

"Οταν ξεκίνησαν μὲ τὸ γιὼτ ἀπὸ τὶς Βαλεαρίδες, —ἔγραφε ἡ Μίλυ— τοὺς ἔπιασε τρικυμία. Γιὰ νὰ μὴν τὴν πειράξη ἡ θάλασσα καὶ γιὰ νὰ μπορῆ νὰ σταθῆ στὰ πόδια της, εἶχε πιῆ ἕνα - δυὸ ποτηράκια παραπάνω. «Καὶ μὲ ξέρεις τώρα ἐμένα, ἀγάπη μου. Ἕνα ποτῆρι σαμπάνια καὶ δὲν ξέρω πιὰ τί κάνω». Αὐτὸ ἦτανε λιγάκι ὑπερβολικό, γεγονὸς πάντως εἶναι πὼς ἡ Μίλυ δὲν ἀντέχει στὸ πιστό. Κι' ὅταν «δὲν ξέρει τί κάνει», λέει τὶς πιὸ ἀφάνταστες κουταμάρες. Πολὺ ἀνήσυχος, συνέχισα τὴν ἀνάγνωση.

Ἀκριβῶς, λοιπόν, τὸ βράδυ τῆς μεγάλης φουρτούνας, ἔλεγε παρακάτω ἡ Μίλυ, ὁ Ἀρκάντιν τὴν εἶχε προσέξει ἰδιαιτέρως. Τῆς εἶχε κάνει τοῦ κόσμου τὰ κοπλιμέντα καί, ἀργότερα, ὅταν κόπασε τὸ κέφι, —οἱ περισσότεροι καλεσμένοι εἶχανε τὰ χάλια τους ἀπὸ τὴν θαλασσοταραχή,— τὴν κάλεσε στὴν καμπίνα του νὰ πιοῦν ἕνα τελευταῖο ποτῆρι σαμπάνια. «Καταλαβαίνεις τώρα πὼς ἦταν μιὰ εὐκαιρία μοναδικὴ καὶ πὼς δὲν ἔπρεπε νὰ τὴν χάσω. Ὅλο ἐσένα εἶχα στὸ νοῦ μου, ἀγάπη μου, καὶ σκεπτόμουνα πὼς γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω...»

Ἀκοῦς ἐκεῖ, γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήση!... Ἡ ἀνόητη, ζαλισμένη ἀπ' τὴ σαμπάνια, τὴν φορτούνα καὶ τὴν τιμὴ ποὺ τῆς εἶχε κάνει ὁ Ἀρκάντιν νὰ τὴν προσέξη, εἶχε ἀρχίσει τὶς φλυαρίες. «Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πὼς ἔγινε αὐτό, ἀγάπη μου, —ἔγραφε παρακάτω,— ἀλλὰ ἄξαφνα ἀρχίσαμε νὰ μιλοῦμε γιὰ σένα...»

Κι' ἐγὼ ποὺ καμάρωνα γιὰ τὴν πονηρία μου νἄχω τὴν ἐρωμένη μου στὸ καράβι τοῦ Ἀρκάντιν χωρὶς ἐκεῖνος νὰ τὸ ξέρη! Πόσο θὰ γέλασε ἀπὸ μέσα του εἰς βάρος μου!

«Παράξενος τύπος, λοιπόν, αὐτὸς ὁ Ἀρκάντιν. Δὲν ξέρω πῶς νὰ σοῦ τὸν περιγράψω. Δὲν κάνει τίποτε, δὲ λέει τίποτε κι' ὅμως ὅταν εἶσαι κοντά του αἰσθάνεσαι σὰ νὰ βρίσκεσαι σὲ φυλακή. Τὸ καράβι χοροπηδοῦσε σὰν καρυδότσουφλο, ἐγὼ δὲ μποροῦσα νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου —περισσότερο ἀπ' τὴν τρικυμία καὶ λιγώτερο ἀπὸ τὴ σαμπάνια, σοῦ τ' ὁρκίζομαι, χρυσό μου— ὅλα γύρω ἀναποδογύρισαν, μιὰ στιγμὴ μάλιστα κι' ὁ δίσκος μὲ τὰ ποτήρια κατρακύλησε χάμω κι' ὁ Ἀρκάντιν στεκότανε βράχος, λὲς καὶ τὸν εἶχανε καρφώσει ἐκεῖ. Ἀκλόνητος, παιδί μου, μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπες. Πηγαίνοντας στὴν καμπίνα του, ἤμουνα, νὰ σοῦ πῶ τὴν ἀλήθεια, λιγάκι ἀνήσυχη. Τὸ ξέρεις κι' ἐσύ, πὼς οἱ γενάτοι δὲν εἶναι τοῦ γούστου μου. Ἐξ ἄλλου ἐγὼ ἀγαπῶ ἐσένα καὶ δὲ γυρίζω νὰ κυττάξω ἄλλον ἄντρα, ἀκόμη καὶ τὸν καλύτερο. "Αδικα ὅμως εἶχα φοβηθῆ. Στὴν ἀρχή, πῆγε νὰ μὲ φιλήση. Μόλις ὅμως γύρισε ἡ κουβέντα σὲ σένα, ξέχασε ὁλότελα καὶ τὰ φιλιὰ καὶ τὰ χάδια καὶ εἶχε τὸ νοῦ του μόνο σ' αὐτὰ ποὺ λέγαμε...»

Φανταζόμουνα τὴ σκηνή. "Εβλεπα τὸν Ἀρκάντιν, πελώριο, ἐπιδλητικό, ἀκλόνητο σὰ βράχο μέσ' στὸ πανδαιμόνιο τῆς μανιασμένης θάλασσας καὶ τὴ Μίλυ, μισόγυμνη, ξεμαλλιασμένη, μὲ τὰ μάγουλα ξαναμμένα, νὰ τρικλίζη γύρω του σὰ μιὰ μεθυσμένη πεταλοῦδα. «Τοῦ τὰ εἶπα, λοιπόν, ὅλα. Ὅλα. Κι' ἐκεῖνος μ' ἄκουε ἀμίλητος...»

Τοῦ τὰ εἶχε πῆ ὅλα, ἡ ἀνόητη. Τοῦ εἶχε πετάξει κατὰ πρόσωπο ὅλα ὅσα ἔλεγε ὁ κόσμος εἰς βάρος του —τὴν ἱστορία γιὰ τὰ σκάρτα ὅπλα ποὺ εἶχε πουλήσει στοὺς Κινέζους, γιὰ τοὺς δρόμους ποὺ εἶχε φτιάξει στὴν Αἰθιοπία καὶ ποιὸς ξέρει τί ἄλλο. Καί, φυσικά, ἐκεῖνος τὴν εἶχε ἀκούσει σιωπηλός, μὲ μιὰ συντριπτικὴ ἀδιαφορία. Γιατί ὅλα αὐτὰ εἶχαν γι' αὐτὸν «παραγραφή», ξεχαστῆ. Θυμήθηκα τὰ λόγια ποὺ μοῦ εἶχε πῆ ὁ «καθηγητὴς» καὶ σκέφτηκα πὼς ἡ σοφὴ θεωρία του ταίριαζε στὸν Ἀρκάντιν. Ὁ Ἀρκάντιν ἦτανε πολὺ ἔξυπνος γιὰ νὰ ἀνήκη στὴν κατηγορία τῶν ἀπατεώνων ποὺ κρύβονται καὶ τρέμουν μόλις γίνη λόγος γιὰ ἀστυνομία. Ἀπὸ καιρὸ εἶχε ξεπεράσει αὐτὸ τὸ στάδιο. Τώρα πιὰ δὲν ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ κλέβη. Οἱ δουλειὲς ποὺ ἔκανε τώρα ἦτανε τίμιες, ἤ, πάντως, ἔδιναν τὴν ἐντύπωση πὼς ἦταν τίμιες. "Αν δὲν τὶς διαλαλοῦσε σ' ὅλο τὸν κόσμο, ἦταν γιατὶ τώρα εἶχε δοσοληψίες μὲ κυβερνήσεις ὁλόκληρες κι' αὐτὲς ἦταν ἐκεῖνες ποὺ ἀπαιτοῦσαν ἀπόλυτη ἐχεμύθεια. Δὲν εἶχε κανένα λόγο νὰ φοβᾶται ἐπίσημο ἔλεγχο τῶν πράξεών του. Μονάχα ἕνα κουτορνίθι σὰν τὴ Μίλυ θὰ μποροῦσε νὰ νομίση πὼς πετώντας του κατάμουτρα ὅσα ἤξερε γι' αὐτόν, θὰ τὸν ἔφερνε σὲ δύσκολη θέση. Καὶ σὰν νὰ μὴν ἔφτανε αὐτό, «ἄξαφνα, δὲν ξέρω πῶς μοῦ ἦρθε —ἔγραφε ἡ ἀνόητη παρακάτω— νὰ τοῦ μιλήσω γιὰ τὸν Μπράκκο».

"Αλλη γκάφα τούτη.

«"Οπως, λοιπόν, σοῦ εἶπα, αὐτὸς ὁ Ἀρκάντιν εἶναι ἕνας τύπος πολὺ παράξενος. Τὸ ὄνομα τοῦ Μπράκκο τὸν ἄφησε ἐντελῶς ἀδιάφορο. Καμμιὰ ἔκφραση στὸ πρόσωπό του. Στεκότανε πάντα ἀκίνητος ὄρθιος στὴ μέση τῆς καμπίνας, ἴσιος σὰ λαμπάδα κι' ἂς χαλοῦσε ὁ κόσμος γύρω μας. Τότε ἦταν ποὺ μοῦ κατέβηκε μιὰ πολὺ ἀστεία ἰδέα. Τὸν ρώτησα ἀπὸ πότε ἄφησε τὰ γένια του νὰ μεγαλώσουν, μήπως ἀπὸ τὸ 1927;»

Κρύος ἱδρὼς μὲ περιέλουσε. Μὰ δὲν εἶχε κουκούτσι μυαλό, αὐτὴ ἡ Μίλυ; Καταλάβαινα πολὺ καλὰ τί τὴν εἶχε κάνει νὰ μιλήση ἔτσι. Εἶχε θελήσει νὰ παραστήση τὴν σπουδαία δείχνοντας στὸν Ἀρκάντιν πὼς δὲν εἶχα μυστικὰ ἀπ' αὐτήν. Καὶ τοῦ τὰ εἶχε πῆ ὅλα μὲ τὸ νἰ καὶ μὲ τὸ σῖγμα. Ἀκόμη καὶ γιὰ τὸν ράφτη τῆς Ζυρίχης.

«Πάντως τὰ ἔχασε λιγάκι ὅταν τοῦ εἶπα πὼς εἶναι Πολωνός. "Εκανε πὼς γελάει καὶ μὲ πείραξε, λέγοντας πὼς ἤμουνα λιγάκι μεθυσμένη. Ἐγὼ ὅμως τὸ εἶδα καθαρὰ στὰ μάτια του πὼς δὲν περίμενε ν' ἀκούση τέτοιο πρᾶγμα...»

Εἶχα διαβάσει πολλὲς φορὲς τὸ γράμμα τῆς Μίλυ, προσπαθώντας νὰ βρῶ ἐπιχειρήματα ποὺ θὰ μποροῦσαν νὰ διαλύσουν τὶς ἀνησυχίες μου. Ποιὸς δίνει τώρα σημασία —σκεπτόμουνα— στὶς ἀσυναρτησίες μιᾶς γυναίκας μεθυσμένης; Ὡστόσο, ἤξερα καλὰ πὼς ὁ Ἀρκάντιν θὰ ἔδινε σημασία. Τοῦ εἶχα δώσει τὸ λόγο μου πὼς δὲ θὰ ἔλεγα λέξη σὲ κανέναν γιὰ τὴν ἔρευνα ποὺ μοῦ εἶχε ἀναθέσει καὶ τώρα ἡ Μίλυ τοῦ εἶχε φανερώσει πὼς τῆς ἐμπιστευόμουνα τὸ κάθε τι... Καθηλωμένος στὸ μπὰρ τῆς Γκάμπυ, περίμενα τὴν ἐξέλιξη τῶν γεγονότων. Δὲ μοῦ ἔμενε τίποτ' ἄλλο νὰ κάνω. Περίμενα... Καὶ κάθε βράδυ περνοῦσα ἀπ' τὸ ταχυδρομεῖο νὰ δῶ ἂν εἶχα κανένα γράμμα.

"Υστερ' ἀπὸ δυὸ μέρες, νέο γράμμα τῆς Μίλυ, Πάντα ἐνθουσιασμένη μὲ τὸν ἑαυτό της. «Πρέπει νὰ παραδεχθῆς πὼς κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ σὲ βοηθήσω», ἔλεγε. Καὶ μοῦλεγε παρακάτω πὼς μόλις τὸ γιὼτ εἶχε ρίξει ἄγκυρα στὴν Ταγγέρη, ἐκείνη εἶχε τραβῆξει ἴσια γιὰ τὸ μικρὸ καφενεῖο ὅπου ὁ Θαδδαῖος εἶχε τὸ στέκι του. Νὰ εἶχε βάλει ὁ Ἀρκάντιν ἀνθρώπους του νὰ τὴν παρακολουθήσουν; Νὰ γνώριζε ὁ Ἀρκάντιν τὸν Θαδδαῖο; Καὶ —τὸ σπουδαιότερο— νὰ γνώριζε ὁ Θαδδαῖος τὸν Ἀρκάντιν; Νἄξερε γι' αὐτὸν τόσα πολλά, ὅπως μὲ εἶχε βεβαιώσει ὁ «καθηγητής;»

«Τὸν Θαδδαῖο τὸν ξέρεις, ἔγραφε ἡ Μίλυ. Δὲ λέει πολλά. Πάντα πολυάσχολος. Φαίνεται πὼς οἱ δουλειές του πᾶνε καλά. Συλλογιζόμουν ἐσένα δλη τὴν ὥρα, χρυσό μου. Δὲν ξέρεις τί περήφανη ποὺ εἶμαι ὅσο σκέπτομαι πὼς καταδέχτηκες νὰ μοῦ ἀναθέσης μιὰ τόσο σοβαρὴ ἀποστολή. "Οσο γιὰ τὸν Ἀρκάντιν, τί νὰ σοῦ πῶ; Ἀδύνατο νὰ τὸν καταλάβης αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο. Φαντάσου πὼς τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ, ὕστερ' ἀπὸ ἐκείνη τὴ βραδυὰ στὴν καμπίνα του, ἔκανε σὰ νὰ μὴ θυμόταν τίποτε. "Οχι πὼς ἤθελε νὰ κρατήση πόζα, κάθε ἄλλο. Ἀλλὰ μοῦ φέρθηκε ψυχρά, ὅπως μοῦ φερότανε στὶς ἀρχές, τότε ποὺ μὲ ἔπαιρνε διαρκῶς γιὰ τὴ Νέλλυ, τὴν Αἰγυπτία. Ἐξ ἄλλου κατέβηκε στὴ Μάλαγα καὶ δὲν τὸν ξαναεῖδα ἀπὸ τότε».

Ἡ ἀλήθεια ἦταν πὼς μὲ τὸ Θαδδαῖο ἡ Μίλυ τὰ κατάφερε καλά. Πῆρε τὴ διεύθυνση τοῦ Τρέμπιτς.

«Τοῦ εἶπα μονάχα πὼς χρειαζόσουνα μερικὲς πληροφορίες γιὰ κάποια Σοφία».

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΝΤΑΙΖΗ ΜΑΥΡΑΚΗ

(Συνέχεια ἀπὸ σελ. 25)

θείου της, ποὺ γιὰ νὰ τὴν βγάλουν ἀσπροπρόσωπη... πῆραν κι' αὐτὰ τὸ πρῶτο βραβεῖο ὁμορφιᾶς στά... καλλιστεῖα σκύλων ποὺ ἔγιναν πέρυσι στὴ Βιέννη!

Τὶς πιὸ εὐτυχισμένες ὅμως ἡμέρες τῆς ζωῆς της τὶς ζῆ κάθε χειμῶνα μὲ τὸν θεῖο της καὶ τὴν γυναῖκα του στὸ χιονισμένο Σέμμεριγκ. Μέσα στὸ λευκὸ αὐστριακὸ τοπίο, ποὺ διακόπτουν τὴ γαλήνη του τὰ πυκνὰ δάση, κάνει ὧρες ὁλόκληρες «σκὶ», παίρνει τούμπες ποὺ ἐξαφανίζουν τὸ γλυκό της χαμόγελο ἀπὸ τὰ χείλη καὶ περνᾶ ἡσυχα τὰ βράδυα της κοντὰ στὸ ἀναμμένο τζάκι τῶν γραφικῶν τουριστικῶν ξενοδοχείων. "Οταν ξαναγυρίζη στὴ Βιέννη, οἱ μέρες κυλοῦν μὲ διάβασμα, μακρινοὺς περιπάτους μὲ ἄλογο καὶ θεατρικὲς παραστάσεις. Ἡ Νταΐζη δὲν χάνει οὔτε μιὰ παράστασι τῆς "Οπερας καὶ τῶν θεάτρων πρόζας τῆς αὐστριακῆς πρωτεύουσης. Πολλὲς προσκλήσεις ἀπὸ γνωστὰ σπίτια τῆς Βιέννης ἡ μεγάλους χοροὺς τὴν ἀναγκάζουν νὰ κάνη ἀρκετὴ «κοινωνικὴ ζωή». Ἐκείνη ὅμως προτιμᾶ νὰ μένη τὰ βράδυα στὸ σπίτι τοῦ θείου της καὶ ν' ἀκούη δίσκους κλασικῆς μουσικῆς ποὺ κυριολεκτικὰ λατρεύει. Πότε - πότε κάνει καὶ μερικὰ μαθήματα χοροῦ. Οἱ ἑκδρομὲς ὅμως στὰ εἰδυλλιακὰ τοπία τῆς Βιέννης, εἶναι πάντοτε ὁ καλύτερος τρόπος ἀναπαύσεώς της καὶ τὴν ἐμπνέουν νὰ ζωγραφίζη ὡραῖες ἀκουαρέλλες.

Ἐξ ἄλλου ἡ Νταΐζη, ποὺ ἔχει πραγματικὰ ταλέντο, περνᾶ τὰ ἐλεύθερα βράδυα της ζωγραφίζοντας ἰδιαίτερα ἀκουαρέλλες ἀπὸ χαρακτηριστικὰ ἑλληνικὰ κοστούμια μὲ μεγάλη ἐπιτυχία. Πολλὲς ἀπὸ αὐτὲς πουλήθηκαν στὸ ἑλληνικὸ περίπτερο μιᾶς διεθνοῦς ἐκθέσεως τῆς Βιέννης ἀπὸ τὴν ἴδια, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ εἰσπραχθοῦν ἀρκετὲς χιλιάδες σελίνια καὶ νὰ τὶς θαυμάση ὁ πρόεδρος τῆς Αὐστριακῆς Δημοκρατίας.

Ἐκείνη μάλιστα τὴν ἐποχὴ πολλοὶ κινηματογραφισταὶ τῆς Βιέννης καὶ τοῦ Μονάχου τῆς ἐπρότειναν νὰ ὑποδυθῆ τοὺς πρωτεύοντας ρόλους ταινιῶν ποὺ θὰ γυρισθοῦν στὴ Γερμανία καὶ στὴν Ἰταλία. Δὲν ἄργησαν ὅμως κι' ἐκεῖνοι νὰ καταλάβουν πὼς ἡ «Μὶς Ἑλλὰς 1953» ἔχει παραχωρήσει πλέον ὁριστικὰ τὴν θέσι της στὴν Φροϊλάϊν Μαυράκη, τὴν ἁπλῆ σπουδάστρια τῆς Σκηνογραφικῆς Σχολῆς τῆς Ἀκαδημίας Εἰκαστικῶν Τεχνῶν τῆς Βιέννης, ποὺ εἶναι ὑπερήφανη γιὰ τὸ πορτραῖτο τοῦ ζωγράφου Βάγκνερ, ποὺ τὴν παρουσιάζει μὲ τὴν λευκὴ ἐργαστηριακὴ ποδιὰ τῆς Σχολῆς της.

ΓΙΟΛΑΝΤΑ ΑΝΔΡΟΥΛΙΔΑΚΗ

ΘΥΜΑΣΤΕ ΠΟΤΕ;

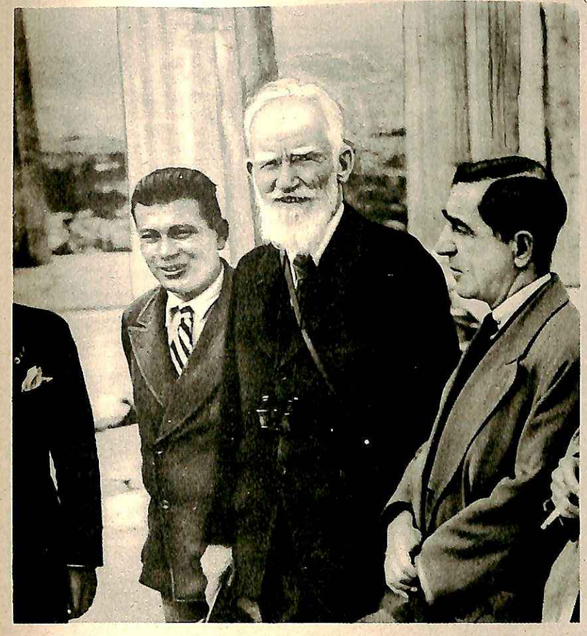

...ἢ ξέρετε πότε αὐτὸς ὁ ἡλικιωμένος κύριος ἀνέβηκε στὴν Ἀκρόπολι καὶ ποῖοι εἶναι οἱ δύο δημοσιογράφοι ποὺ τὸν συνοδεύουν;

Εἶναι ὁ Μπέρναρντ Σώ, κατὰ τὴν ἐπίσκεψή του, στὴν Ἑλλάδα τὸ 1931. Ἀριστερά, ὁ Γ. Χουϊσμὰν, ὁ ἑπτάτομος συγγραφεὺς τῆς «Ζὼ»—καὶ δεξιά, ὁ ἑπτάτομος συγγραφεὺς Βιλαρσὼ καὶ Λογοτεχνικὸς Δίων. Δεξιότερα. Καὶ οἱ τρεῖς εἰκονιζόμενοι στὴ φωτογραφία σπέθανον.

ΛΥΣΕΙΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 19

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ : 1. ΜΟΙΡΟΛΑΤΡΕΙΑ. 2. ΕΠΤΑΓΩΝΟΝ — ΣΣ 3. ΦΙΑΤ — ΡΕΝ — ΡΟΚ (Πατρίτσια). 4. ΙΣΑ — ΡΕΞ — ΜΟΝΗ. 5. ΣΘΕΝΕΛΟΣ. 6. ΤΟ — ΔΑΣΜΟΙ. 7. ΟΓΔΟΗΚΟΝΤΑ. 8.ΦΕ' = 505 (1956—«1451» = 505') — ΥΒ — ΤΗΝΙΑ. 9. ΕΜΒΡΥΟΛΟΓΙΑ. 10. ΛΕΙΑΝΣΙΝ — ΚΙΤ. 11. Η «ΣΑΝΗ» — ΜΕΓΑΡΑ. 12. ΣΙ — ΜΕΣΑΙΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ : 1. ΜΕΦΙΣΤΟΦΕΛΗΣ. 2. ΟΠΙΣΘΟΓΕΜΕΣ. 3. ΙΤΑΛΕ — ΒΙΑΣ. 4. ΡΑΤ — ΝΤΟΥΡΑΝΙ. 5. ΟΓ' (73) — ΡΕ — Η «ΒΥΝΗ». 6. ΛΩΡΕΛ — ΟΣ. 7. ΑΝΕΞΟΔΟ — ΕΜΙΛ. 8. ΤΟΝ — ΣΑΝΤΟ(Ω)ΝΕΣ. 9. ΡΝ' (1956—1806 = 150') — ΓΗΤΣ — ΓΑ. 10. ΡΟΥΜΑΝΙΚΑΙ 11. ΙΣΟΝ — ΙΑΙΡΑ. 12. ΑΣΚΗΤΙΚΑ — ΤΑΣ.

ΖΙΓΚ - ΖΑΓΚ ΑΡ. 19

Ὁ εἰδικὸς συνεργάτης μας ἐπέτυχε μὲ τὰς λέξεις: ΑΝΕΜΟΣΚΟΡΠΙΣΜΑΤΑ — ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑΣ — ΑΡΤΗΣ — ΟΙΑ, σύνολον 58 βαθμῶν.

"Οσοι ἀνεκάλυψαν τὰς λέξεις: ΠΡΟΪΣΤΑΜΕΝΟΙ —ΕΙΣΑΓΓΕΛΙΑΣ — ΑΤΟΜΑ — ΚΡΗΣ — ΣΑΣ, ἐπέτυχον 55 βαθμούς.

"Αλλες μεγάλες λέξεις: ΑΝΑΜΕΤΡΗΣΕΙΣ — ΠΡΟΑΓΓΕΛΙΑΣ — ΑΝΕΜΟΤΡΑΤΕΣ — ΑΝΑΡΤΗΣΙΣ — ΣΚΟΡΠΙΣΤΑ — ΚΡΗΣΣΑΙ — ΜΕΤΑΝΟΙΑ — ΙΣΟΚΡΑΤΗΣ — ΑΣΑΡΚΟΣ — ΜΑΝΤΡΑΣ — .... ΑΡΚΕΤΑ κλπ.

ΠΟΙΕΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΑΡ. 19

1. Δάκτυλο κυρίας. 2. Κυτίον ἐπὶ πλέον δεξιά. 3. Ἀριστερὸ μανίκι πωλητρίας. 4. Θόλος ἄνω δεξιά. 5. Ἀριστερὴ ραφὴ κάλτσας κυρίας. 6. Τσάντα κυρίας. 7. Γραβάτα κυρίου. 8. Βάσις βιτρίνας ἀριστερά. 9. Κουτιὰ ποὺ κρατᾶ πωλήτρια ἀριστερά. 10. Ὀροφὴ ἄνω ἀριστερά (φιλέττα). 11. Στὴν λέξι «ΚΑΛΤΣΑΙ», τὸ Κ διαφορετικό.

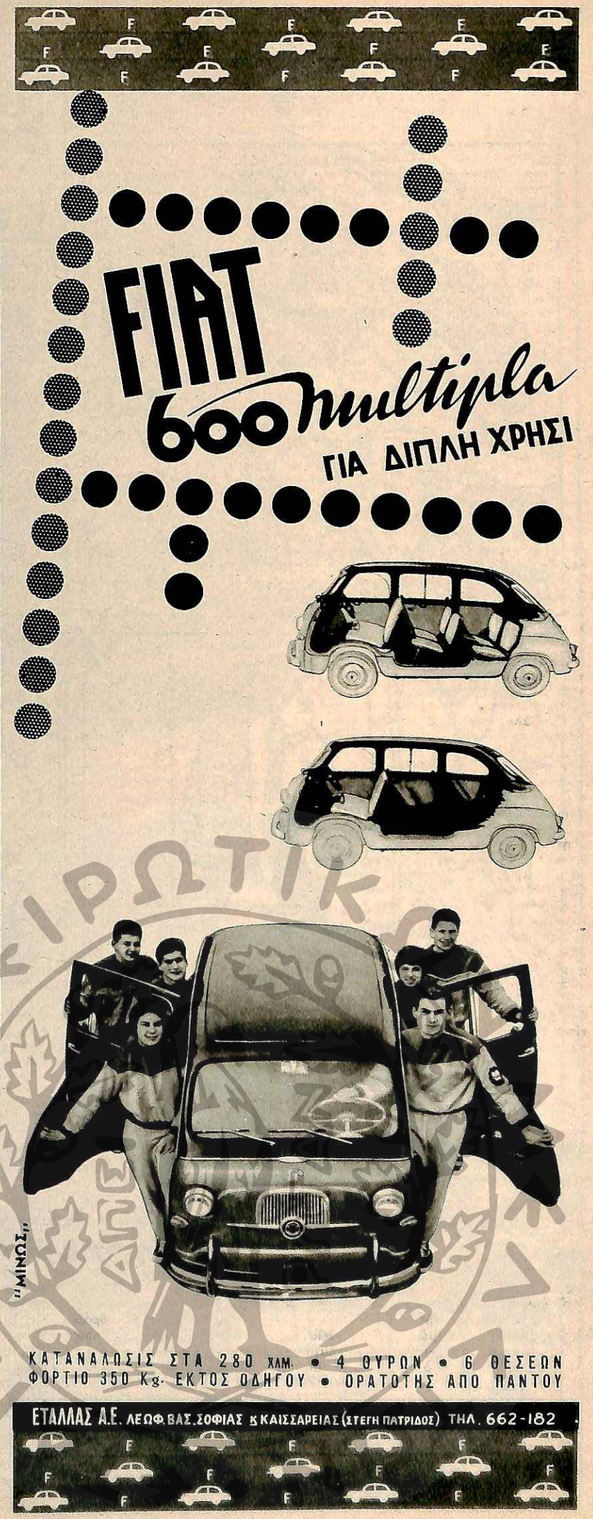

ΧΙΟΥΜΟΡ

—Πάλι ξέχασε τὰ γυαλιά του!

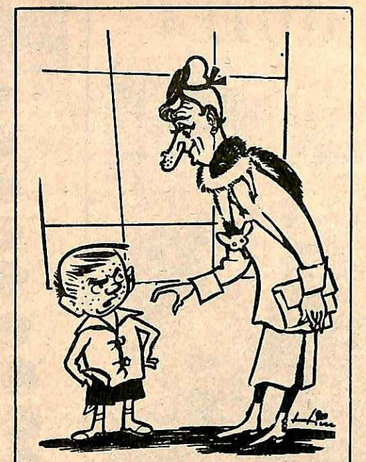

—Ὅταν ἤσουν μικρός, μ' ἄφινες καὶ σὲ φιλοῦσα.
—Μά, τότε, δὲν μποροῦσα ν' ἀμυνθῶ!

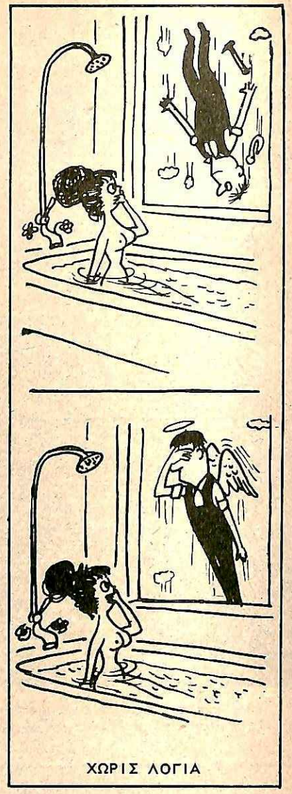

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

—Ὤ, δὲν ἔχει τίποτα. Ἀκούει τί λένε οἱ ἀποκάτω...

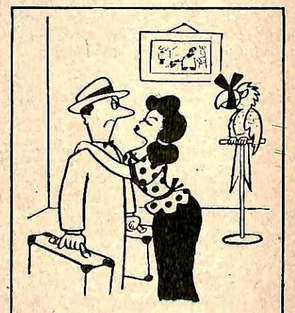

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΟΥ

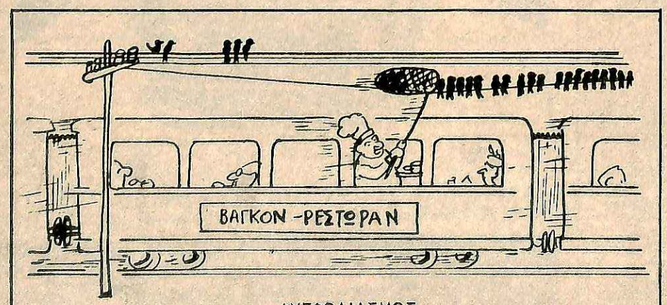

ΑΝΕΦΟΔΙΑΣΜΟΣ

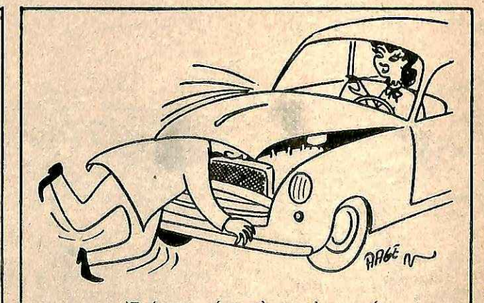

—Ἐπάτησα, τώρα, τὸ σωστὸ κουμπί;

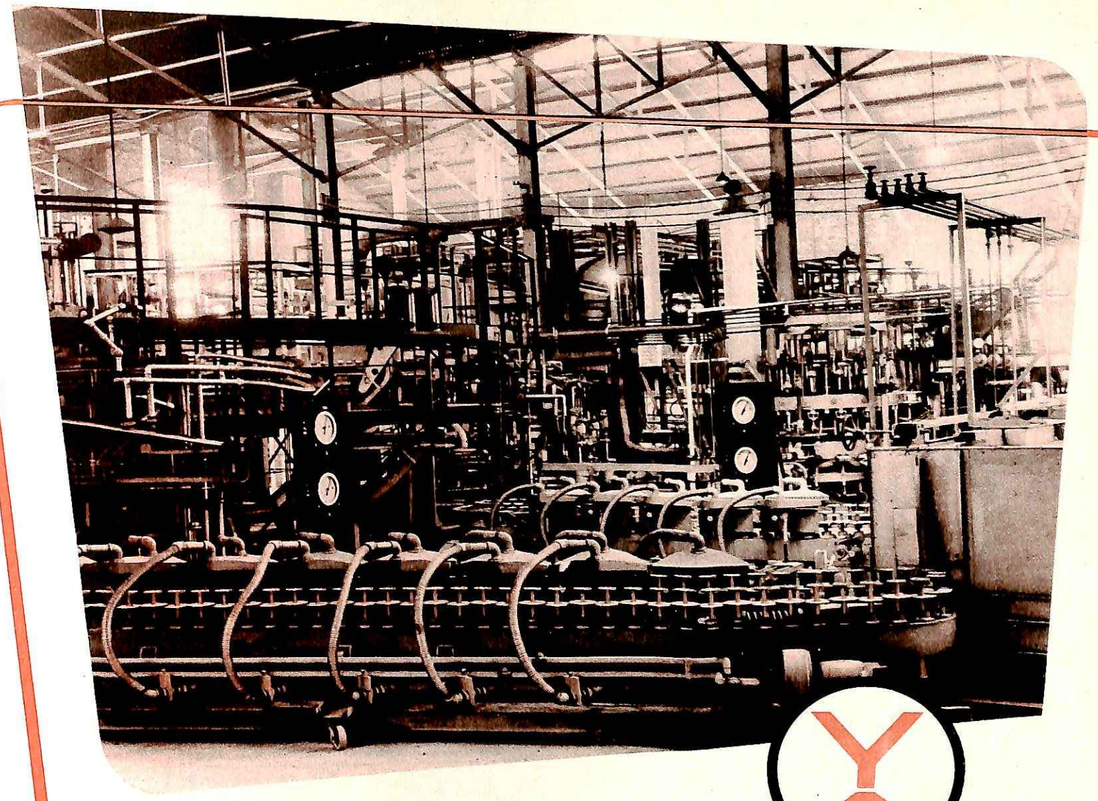

Μὲ τὰ μηχανήματα ποὺ φαίνονται στὴν φωτογραφίαν αὐτήν, κατασκευάζονται καθημερινῶς ἐντελῶς αὐτομάτως περίπου 100.000 τεμάχια διαφόρων εἰδῶν ὑαλικῶν, ἀπὸ μικρὸ ποτήρι κρασιοῦ ἕως μεγάλη φρουτιέρα.

—Ἀγοράζοντες ὑαλικὰ τῆς Ἑταιρίας ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ προμηθεύεστε εἴδη καλῆς ποιότητος.
—Πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ καλὰ ὑαλοπωλεῖα καὶ εἰς ὅλα τὰ καταστήματα οἰκιακῆς χρήσεως.

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ ΧΗΜΙΚΩΝ ΠΡΟΪΟΝΤΩΝ ΚΑΙ

ΛΙΠΑΣΜΑΤΩΝ

ΑΘΗΝΑΙ ΠΛΑΤΕΙΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ

Τὸ σκεφθήκατε καλά; ἡ τύχη θὰ χαμογελάσει καὶ σὲ σᾶς ἀσφαλῶς ἀφοῦ στοὺς
ΔΥΟ ΚΕΡΔΙΖΕΙ Ο ΕΝΑΣ
ἀρκεῖ νὰ φροντίσετε νὰ πάρετε ἐγκαίρως τὸ λαχεῖο σας

ΕΘΝΙΚΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ

ΚΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΑΧΩΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ